

Jeesuksen kristuksen kaksiluonto-opin ja kolmiyhteisen jumalan opin kritiikki

Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat ovat jakaneet Jumalan ensin kolmeen osaan (persoonaan) ja sitten he ovat jakaneet vielä herran Jeesuksen kahteen osaan, Jumalaksi ja ihmiseksi.

Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat eivät ole halukkaita pohtimaan sitä, onko Jeesuksella ihmisenä Jumalasta erillinen tietoisuus vai ei. Monet heistä uskovat mystiseen olentoon, joka on välillä Jumala ja välillä ihminen, mutta on mahdoton sanoa, onko se ihminen Jumalasta erillinen olento vai Jumalan roolileikkiä, niin että hän esittää välillä ihmistä, vaikka on todellisuudessa kaikkivaltias Jumala ja kaiken luoja. Käytännössä Jeesuksen täytyisi olla pelkästään Jumala, joka näyttelee välillä ihmistä, vaikka ei ole ihminen, jos heidän selityksensä olisivat tosia.

Kun kolmiyhteiseen jumalaan uskovien perusteluja tutkii, niin monet heistä eivät usko siihen, että Jeesus kristus Nasaretilainen on täydellisesti ihminen. He näyttävät uskovan siihen, että hän on "Jumala ihmisen ruumiissa". Tämä liharuumiissa asuva iankaikkinen Henki eli Jumala esiintyy välillä ihmisenä ja välillä Jumalana, mutta on vain yksi persoona sen sijaan, että olisi kaksi eri persoonaa. Jeesus kristus on heille Jumala ihmisen ruumiissa ja Jumalan toinen persoona niin kuin katoliset isät ovat hänestä sanoneet kehittämänsä kolminaisuusopin kautta.

Profeetat, Jeesus ja apostolit uskoivat siihen, että meidän taivaallinen isämme (Matt 6:6ss.) on yksin ainoa Jumala, kaiken luoja ja kaikkivaltias. (Joh 17:3; Mar 12:28-34; 1Kor 8:4-6; Efe 4:4-6; Jda 1:24-25; Ilm 4:8-11; jes 42:1-8) Kun nämä kolme tai isä ja poika mainitaan yhtä aikaa, niin vain isää sanotaan yhdeksi ja ainoaksi Jumalaksi. Muut Raamatun kohdat eivät saa kumota tätä ilmoitusta, joten on väärin yhdistellä jakeita mielivaltaisesti toisiinsa siten, että saadaan aikaan oppi kolmiyhteisestä jumalasta, joka on Isä ja Poika ja Pyhä Henki.

Kun sanotaan, että meillä on yksi ainoa Jumala Isässä ja Pojassa ja Pyhässä Hengessä, niin on kumottu Raamatun opetus, jonka mukaan isä on yksin ainoa Jumala, kaiken luoja ja kaikkivaltias. Silloin ei ole täydennetty Raamatun ilmoitusta vaan on kumottu se esittämällä epätosi väite, jonka mukaan isä ei olisikaan yksin ainoa Jumala vaan yksi ainoa Jumala olisi Isä ja Poika ja Pyhä Henki tai itse kukin näistä yksinään. Kaikki muut väitteet ovat Raamatun kirjoitusten vastaisia paitsi se, jonka mukaan isä on yksin kaikkivaltias ja ainoa Jumala, joka on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on.

Kun apostolit rukoilivat ja julistivat evankeliumia, niin he sanoivat vain isää Jumalaksi, joka on luonut kaiken, mitä on olemassa, mutta Jeesusta he kutsuivat Jumalan pojaksi ja mieheksi, jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista ja antanut hänelle vallan tuomita. Juutalaisille oli lisäksi tärkeää osoittaa kirjoituksista, että Jeesus on se kristus, jota nämä odottivat ja josta profeetat olivat ennustaneet. (Apt 2:12-38; 4:24-31; 7:20-59; 10:34-48; 17:2-3, 22-31; 18:1-8) On täysin varmaa, että apostolien tapa rukoilla ja julistaa evankeliumia, on oikea, joten meidän on hyvä rukoilla ja julistaa samalla tavalla kuin he.

Kaksiluonto-oppi lyhyesti ja sen sisältämän logiikan ongelma

Kristuksen kaksiluonto-oppi on kehitetty 300–400 -luvuilla selittämään sitä asiaa, miten Jeesus voi olla yhtä aikaa ihminen ja Jumala olematta ihmisenä eri olento kuin Jumala. Ihmisellä on oma tahto,

mieli, ajatukset, tunteet, tieto ja muistot, jotka ovat eri kuin Jumalalla. Jos kristus Jeesus olisi ihminen, niin hän olisi ihmisenä eri olento kuin Jumala. Tätä ei kolmiyhteisen jumalan opissa voida kuitenkaan tunnustaa ja sen vuoksi kehitettiin Kristuksen kaksiluonto-oppi, jolla tätä asiaa yritetään järjellisesti selittää, mutta siinä ei onnistuta.

Sen sijaan, että monet nykyään elävät maallikot pitäisivät totena Kristuksen kaksiluonto-opin, jota he eivät tunne, uskovat he siten, että Jeesus on "Jumala ihmisen ruumiissa". He eivät siis usko siihen, että Jeesus olisi ihminen, vaikka Jeesusta sanotaan Raamatussa monta kertaa ihmiseksi. He uskovat siis niin, että Jeesus on vain "ihmisen kaltainen", mutta ei ole "täydellisesti ihminen", niin kuin katoliset isät uskoivat ja niin kuin kaksiluonto-opissa asiaa selitetään. Tästä huolimatta monet näin ajattelevista lainaavat kaksiluonto-oppiin kuuluvia ja siitä johdettuja perusteluja ja toistavat niitä kuin mantraa: "Jeesus on täysi ihminen ja täysi Jumala" sekä "Jeesus on sataprozenttisesti ihminen ja sataprozenttisesti Jumala".

Käytännössä he selittävät Raamattua kuitenkin siten, että Jeesus on kaikkivaltias Jumala ja kaiken luoja ihmisen liharuumiissa, mutta ei täysin ihminen. Jeesus ei esimerkiksi tarvinnut isäänsä Jumalaa pelastamaan itseään kuolleista herättämällä hänet ylös kuolleista vaan hän lähti ulos elottomasta ruumiista iankaikkisena Henkenä, joka on kaikkivaltias Jumala, ja palasi siihen takaisin, niin että ruumiista tuli elävä, mutta hän ei ole täydellisesti ihminen, jolla olisi ihmisen henki, sielu ja ruumis niin kuin he uskovat muilla ihmisillä olevan. He uskovat sen sijaan niin, että Jeesus on iankaikkinen Henki eli kaiken luonut kaikkivaltias Jumala, joka asuu ihmisen liharuumiissa, mutta ei ole ihminen järjellisine sieluineen ja ruumiineen, niin kuin esimerkiksi Athanasioksen uskontunnustuksessa hänen inhimillistä luontoaan selitetään.

Jeesusta pelkästään Jumalana pitävät ihmiset joutuisivat "helvettiin", jos Athanasioksen uskontunnustuksen uhkavaatimus olisi totta. Onneksemme Jumala ei ole sellainen väärämielinen tuomari kuin katolisessa uskossa olevat ja monet muut jumaluusoppia tavalla tai toisella selittävät ihmiset ovat, katolisten isien ja heissä vaikuttaneen vihan ja väärin tuomitsevan hengen tapaan. Totuuttakaan ei siinä hengessä ole, koska se ei ymmärrä Raamattua kokonaisuutena vaan tulkitsee sitä mielivaltaisesti omien himojensa mukaan. Se henki pyrkii hallitsemaan muita uskovia ja alistamaan heidät oikeaoppisuudellaan valtansa alle, niin että saisi tyydytystä itselleen oman oikeassa olemisensa kautta. Se henki ei pyri rakentamaan ja etsimään totuutta yhdessä veljien kanssa vaan sen sijaan se hajottaa ja ilmoittaa totuuden ylhäältä alaspäin "kadotukseen matkalla oleville harhaoppisille", jollaisina sen hengen omat kaikkia eri tavalla asian ymmärtäneitä pitää. On selvää, että sellaisten kanssa on mahdotonta rakentua pyhässä hengessä Jumalan huoneeksi.

Koska ihmisen on mahdotonta ymmärtää sitä, miten Jeesus voisi olla yhtä aikaa ihminen ja kaikkivaltias kaiken luoja, niin se opetus on vain täytynyt sokeasti uskoa ja pitää totena tai muuten "joutuu helvettiin" ja tulee sitä ennen erotetuksi katolisessa uskossa olevien nimeltään kristittyjen ihmisten yhteydestä. Sama jako on käytössä edelleen kaikissa katolisen kirkon tyttärissä ja katolista uskoa tunnustavien ihmisten yhteisöissä. Jos joku ei tunnusta katolisten uskontunnustusten tai siitä tehtyjen muunnelmien mukaan uskoaan kolmiyhteiseen Isään ja Poikaan ja Pyhään Henkeen, jonka sanotaan olevan se yksi ainoa Jumala, josta Raamattu kertoo, niin hänet erotetaan katolisessa uskossa olevien yhteydestä ja sanotaan hänen joutuvan helvettiin.

Tarkoitan "katolisella uskolla" tässä yhteydessä uskoa kolmiyhteiseen jumalaan, joka on Isä ja Poika ja Pyhä Henki, en mitään muuta asiaa. Katolista uskoa on siten myös sellainen usko, jossa sanotaan Jumalan sisällä olevan hierarkian järjestyksessä Isä, Poika ja Pyhä Henki, niin että vain Isä on kaikkivaltias, Poika on hänelle alamainen ja Pyhä Henki on hierarkiassa näiden kummankin alapuolella. Kun uskotaan tällä tavalla, mutta sanotaan meillä olevan "yksi ainoa Jumala Isässä ja

Pojassa ja Pyhässä Hengessä", niin pidetään kiinni katolisten isien kehittämästä kolmiyhteisen jumalan opista sen muunnellussa muodossa. Tämä oppi on saanut alkunsa muinaisesta Babyloniasta, josta se on levinnyt kaikkialle maailmaan siitä kehitetyissä eri muodoissaan, joista katolinen muoto ja sen muunnelmat ovat viimeisiä.

Kaksiluonto-oppi määriteltiin lopulliseen muotoonsa sanallisesti Khalkedonin kirkolliskokouksessa vuonna 451. Sitä täydennettiin 1600-luvulla kenosis-opilla, jolla tarkoitetaan Kristuksen alentumisen tilaa, kun hän tuli alas taivaan kirkkaudesta ja luopui Jumalan muodosta sekä kirkkaudesta syntyessään ihmiseksi. Gottfried Thomasius täydensi kenosis-oppia vielä 1850-luvulla. Nykyiset selitykset nojautuvat näihin vanhoihin katolisten isien ja sitä täydentäviin myöhempien teologien opetuksiin.

Kristuksen kaksiluonto-opissa on jaettu Jeesus kahteen osaan "luontonsa" mukaan: "jumalalliseen luontoon" ja "inhimilliseen luontoon". Kansantajuisesti puhutaan siitä, että Jeesus on yhtä aikaa "täysin ihminen" ja "täysin Jumala", "täydellisesti ihminen" ja "täydellisesti Jumala". Jotkut selittävät Jeesuksen maanpäällistä toimintaa ja puheita siten, että välillä toimi Jumala ja välillä ihminen. He tarkoittavat Jumalalla silloin Jeesusta itseään, eivät hänen isäänsä, vaikka Jeesus sanoi selvästi, että hänen isänsä tekee ne teot, jotka hän tekee ja sanoo ne sanat, jotka hän sanoo. (Joh 14:9-11)

Jeesus ei sanonut koskaan olevansa Jumala ihmisen ruumiissa, mutta hän sanoi selvästi, että isä asuu hänessä. Jumala siis asuu kristuksessa, mutta kristus ei itse ole se Jumala, joka hänessä asuu. (2Kor 5:18-21; 11:3) Näin Raamatussa tästä asiasta puhutaan, mutta kolmiyhteiseen jumalaan uskovat ihmiset eivät perusta opetuksiaan Raamatun kirjoituksiin vaan katolisilta isiltä ja seurakuntiansa johtajilta sekä opettajilta perimäänsä virheelliseen tulkintaan.

Jos Jeesus olisi yhtä aikaa ihminen ja isänsä kanssa tämän nykyisen maailman luonut Jumala, niin se aiheuttaisi monta vaikeaa kysymystä, jotka kyseenalaistavat kaksiluonto-opin logiikan. Niistä kysymyksistä tärkein on se, montako tietoisuutta Jeesuksella on? Mietipä sitä asiaa ja yritä löytää vastaus puhtaasti Raamatun kirjoitusten perusteella, niin että opetus ei ole sisäisesti ristiriitainen eli logiikan vastainen eikä se ole myöskään ristiriidassa Raamatun kirjoitusten kanssa. Jos opetus Kristuksen kahdesta luonnosta olisi totta, niin sen pitäisi olla johdonmukainen opetus, joka löytyy selvästi Raamatusta, niin että lapsikin voi sen ymmärtää. Näin ei kuitenkaan ole, joten kysyn sinulta uudestaan:

Montako tietoisuutta kristuksella Jeesuksella on?

Tarkoitan tietoisuudella sitä olevaista, jolla on oma tahto, mieli, ajatukset, tunteet, muistot ja tieto, ja joka sanoo "minä olen". Onko Jeesuksella tällaisia tietoisuuksia yksi vai kaksi vai useampia ja kuinka moni niistä on yhtä aikaa toiminnassa eri aikakausina?

Jos voit vastata tähän kysymykseen oikein ja muodostaa sellaisen opetuksen, joka ei ole sisäisesti ristiriitainen ja pitää yhtä Raamatun kirjoitusten kanssa, niin olet löytänyt Jumalan sanan ilmoittaman totuuden tässä asiassa. Muussa tapauksessa ymmärryksesi jää hedelmättömäksi ja joudut pitämään sokeasti totena asioita, joita et ymmärrä, tai sitten et ota kantaa siihen, mikä tulkinta on oikea ja mikä väärä. Voit toki arvioida eri perustelujen mielekkyyttä ja pyrkiä muodostamaan mielipiteesi siitä, mikä näkemys on hyvin perusteltu ja mikä on huonosti perusteltu, mutta sinun ei tarvitse asettua jonkin näkemyksen tukijaksi ja toista vastaan, jos et ymmärrä tätä asiaa riittävän hyvin.

Aika harva ymmärtää tätä asiaa niin hyvin, että voi sanoa olevansa ihmisten tavalla varma siitä, mikä tulkinta on ehdottomasti oikein ja mitkä tulkinnat ovat ehdottomasti vääriä. Jumala ei tuomitse sinua kadotukseen, jos sanot rehellisesti, että et tiedä sitä, mikä on oikea tulkinta, mutta jos sanot varmasti todeksi jotakin näkemystä, jota et itse edes ymmärrä, tai sanot varmasti vääräksi jotakin toista näkemystä, joka onkin Jumalan ilmoittama totuus, niin miten luulet Jumalan sinua kohtelevan, jos olet sanonut tämän asian oikein ymmärtäneitä kadotukseen matkalla oleviksi ja nimitellyt heitä saatanan palvelijoiksi tai muuta sellaista?

Jos oletkin itse erehtynyt ja väärässä, niin olisiko oikein, että Jumala tuomitsee sinut "helvettiin"? Vaikka saatat nyt uhmakkaasti sanoa, että "saa tuomita minut helvettiin", jos olenkin erehtynyt, niin niillä sanoilla ei ole mitään arvoa, koska Jumala ei tuomitse ketään sen mukaan kuin sinä sanot. Se voi koitua sinun pelastukseksi, jos olet tuominnut muita väärämielisesti ja väärin perustein tai nimitellyt heitä paholaisen lapsiksi tai muuta vastaavaa, mutta joudut silti tekemään tilin sanoistasi herran Jeesuksen edessä, kun hän tuomitsee oikein, isän tahdon mukaan, ihmisten ja Jumalan lasten välillä.

PH 11.8.2016

Alkusanat

Tämä kirjoitus sisältää muistiinpanojani vuoden 2011 syksyltä. Tutkin silloin Jeesuksen jumaluutta ja olemista isän tykönä ennen maailman luomista. Kyseenalaistin tuolloin ensimmäistä kertaa elämässäni Jeesuksen "isän kaltaisen jumaluuden" ja jopa hänen olemisensa elävänä olentona Jumalan tykönä ennen ihmiseksi syntymistään. Olen pyrkinyt olemaan tutkimuksessani mahdollisimman puolueeton, niin että ennalta tietämäni tulkinnat eivät vaikuttaisi siihen, minkä kannan lopulta muodostan.

Kun lopulta julkaisin kirjoitukseni vuoden 2011 lopulla, niin en ollut vielä muodostanut kantaa siitä, onko Jeesus ollut olemassa ennen kuin syntyi [äidistään Mariasta](#) vai ei. Sen kuitenkin ymmärsin jo silloin, että hän ei ole samalla tavalla Jumala kuin isä on Jumala, koska hän on saanut kaiken isältään, mitä hänellä on (Joh 5:17-30; Matt 28:18). Jumala ei tarvitse keneltäkään yhtään mitään, koska hänellä on muutenkin jo kaikki ja hän itse antaa luoduille elämän, hengen ja kaiken (Apt 17:24-31).

Olen muodostanut sittemmin kannan Jeesuksen jumaluudesta. Olen nyt täysin varma siitä, että Jeesus ei ole lainkaan Jumala siinä mielessä kuin isä yksin on ainoa Jumala: [kaiken luoja](#) ja ainoa kaikkivaltias (1Moos 1-2; 2Moos 20:1-11; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; Jes 42:1-8; Apt 4:24-31; 14:15; 17:22-31; Room 8:31-36; 2Kor 6:18; [Ilm 1:8](#); 4:8-11; 10:6; 11:17; 14:7; 15:3; 16:7; 19:6; 21:22). Lisäksi näyttää hyvin perustellulta uskoa myös siihen, että Jeesus ei ole ollut olemassa ennen kuin sikisi pyhästä hengestä Marian kohdussa ja syntyi ihmiseksi. On silti joitakin Raamatun kohtia, joiden perusteella niin voidaan olettaa, joten en tiedä, onko Jeesus ollut olemassa Jumalan tykönä elävänä olentona ennen syntymistään ihmiseksi vai ei. Molempia näkemyksiä on perusteltu melko hyvin ja esitetty myös niitä vastaan olevia näkemyksiä.

Olen käsitellyt [muissa kirjoituksissani](#) suurimman osan niistä Raamatun kohdista, joiden perusteella on väitetty jotakin muuta. Käyn tässä kirjoituksessa läpi niitä samoja kohtia ja vielä muita, joita en ole niissä kirjoituksissani käsitellyt, mutta joista suurinta osaa tutkin jo vuonna 2011.

Jos olet kärsivällinen ja tutkit Raamattua puolueettomasti, niin voit huomata, että profeetat, Jeesus ja apostolit eivät tunnustaneet uskoaan kolmiyhteiseen Jumalaan. He sanoivat, että isä on yksin ainoa totinen Jumala ja valtias (Mar 12:29; Joh 17:3; 5Moos 4:35, 39; 6:4; [Room 9:5](#); 16:25-27; [1Kor 8:4-6](#); Efe 4:4-6; 1Piet 5:10-11; [1Joh 5:20](#); Jda 1:24-25; Ilm 4:8). Vaikka he tunsivat isän ja pojan ja pyhän hengen, sanoivat he isän yksin olevan ainoa Jumala. Eikö tämän tosiasian pitäisi saada sinutkin miettimään sitä, onko katolisten isien muodostama oppi kolmiyhteisestä Jumalasta totta vai ei?

Kolmiyhteisen Jumalan oppia perustellaan sillä seikalla, että myös Jeesusta sanotaan Raamatun joissakin kohdissa "jumalaksi" ja pyhää henkeä kuvataan välillä siten kuin se olisi itsestään toimiva, tahtova, tunteva ja ajatteleva Jumala: sitä kuvataan niin kuin persoonaa. "Kun eri Raamatun kohdat yhdistetään toisiinsa, saadaan muodostettua oppi kolmiyhteisestä Jumalasta. Jumalan sanan jakeet täydentävät näin toisiaan ja saamme siten ristiriidattoman opin."

Tämä perustelu on virheellinen. Kun Raamatun kohtia yhdistellään toisiinsa tuolla tavalla mielivaltaisesti ennalta totena pidetyn opin tueksi, niin silloin ei täydennetä Jumalan sanan ilmoitusta vaan kumotaan se. Profeetat, Jeesus ja apostolit sanoivat selvästi, että isä on YKSIN ainoa Jumala. Jos sanotaan, että Isä ja Poika ja Pyhä Henki ovat YKSIN ainoa Jumala, niin silloin isä ei ole enää yksin ainoa Jumala niin kuin on kirjoitettu.

Kolmiyhteisen jumalan oppi kumoo Jumalan sanan sen sijaan, että täydentäisi sitä tai vahvistaisi sen totuudeksi. Koska kolmiyhteisen jumalan oppi on ristiriidassa Raamatun kirjoitusten kanssa, on se virhetulkinta ja eksyttävä harhaoppi, jonka kautta suurin osa nimeltään kristityistä ihmisistä antaa väärän todistuksen Jumalasta ja hänen pojastaan Jeesuksesta kristuksesta. Totuutta rakastavat Jumalan lapset hylkäävät kolmiyhteisen jumalan opin ja tunnustavat, että isä on yksin ainoa totinen Jumala ja valtias: se Jumala, joka asuu pojassaan ja on lähettänyt pojan maailman vapahtajaksi (Joh 14:9-11; 17:3; 1Joh 4:9-15).

Se ei tee Jeesuksesta isän vertaista Jumalaa tai Jumalaa ollenkaan, että häntä on sanottu muutamassa Raamatun jakeessa "jumalaksi". Raamatussa sanotaan "jumalaksi" monia muitakin olentoja ja asioita kuin isää Jumalaa: saatanaa (2Kor 4:4; Efe 2:2), epäjumalia (1Kor 8:5), enkeleitä (1Moos 32:24-32; Hoos 12:5; 2Moos 3:1-15; 13:21; 14:19; 20:20-23; 23:20-23), ihmisiä (2Moos 4:16; 7:1; Psa 82:1, 6; Joh 10:24-42) ja vatsaa (Fil 3:19). Se, että Jeesusta sanotaan joissakin kohdissa "jumalaksi" ei siis todista sitä, että hän on Jumala samalla tavalla kuin isä yksin on Jumala: kaiken luoja ja kaikkivaltias. Vain isää kutsutaan Uudessa testamentissa "[kaikkivaltiaaksi](#)" ja "[Herraksi Jumalaksi](#)".

Pyhää henkeä kuvataan Raamatun joissakin kohdissa ikään kuin itsenäistä persoonaa sen vuoksi, että se edustaa niissä kohdissa isää Jumalaa. Sanoja "henki" ja "pyhä henki" käytetään siis samaa tarkoittavina sanoina kuin "Jumala", jolloin kyse on isästä Jumalasta, ei Jumalan kolmannesta persoonasta niin kuin kolmiyhteisen jumalan opissa sanotaan. Jumala toimii valituissa palvelijoissaan ja maailmassa henkensä kautta, mutta Jumalan henki ei ole itsenäisesti ajatteleva, tahtova, tunteva ja toimiva persoona vaan se edustaa itseään isää Jumalaa, kun toimii itsenäisesti.

Jumala jakaa henkeään tahtonsa mukaan (Hebr 2:4) ja vaikuttaa henkensä kautta sen, mitä tahtoo. Jumala jakaa armolahjoja henkensä vaikutuksesta (1Kor 12:1-13), lähettää opetuslapsia matkalle (Apt 13:4), todistaa ja puhuu henkensä kautta, palvelijoidensa ja poikansa Jeesuksen suun kautta (Apt 1:2, 16; 4:25; Hebr 1:1; 2Sam 23:1-4; Matt 10:20), murehtii hengessään (Efe 4:30), ennustaa tulevaisia (Joh 16:13) ja liikkuu maailmassa (1Moos 1:2; Luuk 3:22).

Se, että "totuuden henki" myös "kuulee" sen (Joh 16:13), mitä se puhuu valituille Jumalan lapsille, ei tee siitä itsenäistä persoonaa. Jumalan pyhää henkeä sanotaan myös "lapseuden hengeksi", jonka valitut "omistavat" ja se on "minun pyhä henkeni", niin että minä kuulen sen hengen kautta Jumalan puhetta (Gal 4:6; Room 8:9-16; Apt 5:3 on [kreikankielisessä käsikirjoituksessa](#) "koetit pittää sinun pyhää henkeäsi").

Pyhä henki yhdistää minut Jumalaan ja hänen poikaansa sekä muihin Jumalan lapsiin (Joh 14:14-24; 16:13-16; 17:11, 20-23; 1Joh 1:1-7). Me olemme "yhtä henkeä" Jumalan kanssa ja keskenämme niin kuin Jeesuskin on ihmisenä "yhtä" isän ja meidän kanssa (Joh 10:30; 1Kor 6:19; 3:8). Meissä kaikissa on sama pyhä henki ja olemme sen kautta yhteydessä toisiimme, niin että meissä oleva henki kuulee Jumalan äänen ja puhuu meille Jumalan sanoja.

Jeesus on isästä erillinen olento, koska on ihminen. Jumala ei ole ihminen, joten "ihminen kristus Jeesus" ei voi olla Jumala (1Tim 2:5). Raamatussa sanotaan tosin ihmisiäkin "jumalaksi", kun Jumala on asettanut heidät kansansa päämieheksi tai tuomariksi (2Moos 4:16; 18:12-27; Apt 7:27, 35; Psa 82). Jeesus on samalla tavalla "jumala" kuin nämä muut ihmiset ovat "jumalia" (Psa 82:1, 6; Joh 10:29-36; Apt 5:31; Hebr 2:5-9).

Jeesuksen isän kaltaista jumaluutta on perusteltu kaikkein eniten apostoli Johanneksen kirjoituksilla. Jos Johannes ei olisi kirjoittanut mitään, niin tuskinpa kovin moni väittäisi Jeesuksen olevan isän kaltainen Jumala? Muut evankeliumit vaikenevat kokonaan Jeesuksen oletetusta pre-eksistenssistä ja jumaluudesta. Apostolien kirjeissäkään ei ole selvää mainintaa siitä, että Jeesus kristus olisi isän kaltainen Jumala. Ne kohdat, joilla tätä asiaa on perusteltu, [on käännetty ja tulkittu väärin](#).

Johanneksen tarkoitus ei ollut saada lukijoita uskomaan sitä, että Jeesus kristus on Jumala. Johannes kertoo evankeliuminsa ja kirjeidensä tarkoituksen evankeliuminsa lopussa. Hänen tarkoituksensa on saada lukijat uskomaan, että Jeesus kristus on Jumalan poika ja että meillä on iankaikkinen elämä uskon kautta hänen nimeensä.

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään." (Joh 20.31)

Kun uskomme tämän lisäksi Johanneksen ja muiden apostolien todistuksen siitä, että Jumala on herättänyt poikansa ylös kuolleista ja korottanut hänet herraksemme, niin meillä on pelastava usko (Room 10:8-10; Apt 2:36; Efe 1:17-23). Mitään muuta tunnustusta eivät apostolit Jeesuksen kristuksen opetuslapsilta vaatineet.

[Jeesusta sanotaan Raamatussa Jumalan pojaksi siitä syystä, että luvattua kuningasta piti kutsua Jumalan pojaksi ja Jumala oli oleva hänen isänsä.](#) (2Sam 8:7-16; 1Aik 17.13, 22:10; 28:-7; Psa 2:7) Jeesus on siten Jumalan poikanakin "vain ihminen". Kristus elää iankaikkisesti ja hallitsee "tulevaa maailmaa" ihmisenä, jota kutsutaan Jumalan pojaksi, herraksi ja kuninkaaksi, koska Jumala on korottanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle ja enkeleitä ylemmäksi hallitsijaksi (Hebr 2:5-18; 5:7; 7:24-25; Efe 1:17-23; 1Piet 3:22; Ilm 19:11-21).

Kaikki profetiat Jeesuksesta ennustavat hänen syntyvän ihmiseksi ja olevan ihminen – nekin ennustukset, joissa hänet on korotettu kuninkaaksi kuolleista herätetyksi tulemisen jälkeen (1Moos 3:5; 5Moos 18:15-18; 2Sam 7:8-17; Psa 2; 8; 22; 45; 69; 110; Jes 9:5-6; 11:1-10; 53; 61; Dan 7:13-14). Vanhassa testamentissa ei ole yhtään sellaista kohtaa, jossa sanottaisiin Jeesuksen olleen kuninkaana ennen kuin Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista.

Jeesus kärsi ja kuoli ristillä ihmisenä, ei Jumalana. Koska Jeesus on täydellisesti ihminen, ei hän voinut pelastaa itse itseään kuolemasta. Jeesus tarvitsi isää Jumalaa herättämään itsensä kuolleista ja pelastamaan hänet kuolleista (Hebr 5:7; 13:20-21). Jos Jeesus olisi Jumala, niin hän ei olisi tarvinnut isää pelastamaan itseään kuolemasta.

Syntien sovituksessa on tärkeintä se, että Jeesus kuoli synnittömänä ihmisenä ristillä ja sovitti meidät isän Jumalan kanssa (Room 5:12-21; 1Tim 2:3-7; 1Kor 15:1-47; Hebr 2:5-10:23). Jumala oli suunnitellut pelastavansa meidät poikansa uhrikuoleman ja ylösnousemisen kautta jo ennen kuin loi tämän maailman (Efe 1:1-23; 2Tim 1:8-11). Jumala on siten pelastajana, vapahtajana, lunastajana ja tuomarina poikaa ylempänä. Molemmista käytetään näitä samoja nimityksiä, mutta se ei tee pojasta Jumalaa, että häntä kutsutaan samoilla nimillä kuin isää Jumalaa. Isä toimii poikansa kautta ja on antanut käytännössä pojalleen vallan toimia hänen nimessään ja hänen edustajanaan.

Katolisen uskon suurin mysteeri on se, miten Jeesus voi olla ihminen ja Jumala yhtä aikaa olematta ihmisenä eri olento kuin Jumala. Koska tätä mysteeriä ei pysty kukaan ymmärtämään, on se vain uskottava ja pidettävä sitä sokeasti totena "tai muuten..."

Katolinen kirkko on pitänyt pelottelun ja uhkailun avulla opetuksesta osatonta ja tietämätöntä kansaa vallassaan jo liki kahden vuosituhannen ajan. Se on määritellyt sen, kuka kuuluu kristuksen ruumiiseen ja pelastuu, ja kuka joutuu kadotukseen. [Jos joku ei tunnusta katolista uskoa kolmiyhteiseen jumalaan, niin hän ei voi pelastua.](#) Tällä samalla tavalla ovat katolisen kirkon tyttäret ja lähes kaikki Jeesuksen nimeä tunnustavat kristityt määritelleet pelastavan uskon meidän päiviimme asti. Jumala kutsuu nyt viimeisenä aikana kansaansa ulos katolisesta uskosta, joka on suuri Babylon ja kaikkien porttojen äiti (Ilm 16:13ss.; 17-18; 13:11-18; 2Tess 2; 2Kor 11:4; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19; 1Moos 3:5). Se rakentuu nimenomaan kolmiyhteisen jumalan opin varaan.

Jokainen, joka tunnustaa uskovansa kolmiyhteiseen jumalaan, on vielä sisällä suuressa Babylonissa ja osallinen porton synteihin. Siitä lähdetään ulos vain siten, että hylätään kolmiyhteisen jumalan oppi. Kun joku sitten tunnustaa muille portossa oleville, mitä Jumala on hänelle näistä asioista opettanut, niin nämä muut erottavat hänet sitten yhteydestään. Kenenkään ei tarvitse erota ensin itse portosta, sillä porton jäsenet erottavat meidät keskuudestaan niin kuin jonkun pahan, vaikka he ovat itse eksyneitä ja valheen hengen vaikutuksen alaisia.

Kaksiluonto-opissa Jeesus on jaettu keinotekoisesti kahteen osaan, "ihmisen luontoon" ja "Jumalan luontoon". Sanalle "luonto" on annettu sama sisältö ja merkitys kuin "ihmiselle" tai "Jumalalle". Sanotaan, että Jeesus on yhtä aikaa "sataprosenttisesti (täysi) ihminen" ja "sataprosenttisesti (täysi) Jumala". Väitetään, että kristus on yksi persoona, joka on samaan aikaan Jumala ja ihminen. Kristuksella ei ole kahta eri persoonaa vaan hänellä on kaksi eri luontoa. Sanotaan, että Jeesus on vain yksi olento ja yksi persoona, jolla on kaksi eri luontoa.

Kun tätä oppia tutkii ja ajattelee, niin on selvää, että ihminen kristus Jeesus on eri olento kuin Jumala, eikä oppi voi siten olla totta. Ihminen ei ole pelkästään "ihmisen luonto" eikä Jumala ole pelkästään "Jumalan luonto". Ihmisellä on "ihmisen luonto" ja Jumalalla on "Jumalan luonto", mutta ihminen on muutakin kuin "ihmisen luonto" ja Jumala on muutakin kuin "Jumalan luonto". Sanalla "luonto" tarkoitetaan kaksiluonto-opissa virheellisesti "täyttä ihmistä" ja "täyttä Jumalaa", kokonaista persoonaa ja kokonaista olentoa/ tosioleavaista Jumalaa.

Näin on yritetty selittää pois sitä ristiriitaa, miten yksi olento ja persoona, ihminen kristus Jeesus, voisi olla samalla myös Jumala, joka on iätön ja ajaton kaikkivaltias luoja, olematta ihmisenä eri olento kuin Jumala? Ristiriita ei ole kadonnut mihinkään vaan se on ja pysyy hamaan kristuksen tulemuksen asti. Koska kaksiluonto-oppi on sisäisesti ristiriitainen ja mahdoton ymmärtää, on se vain sokeasti uskottava ja tunnustettava todeksi "tai muuten..."

Olen tullut ajan mittaan siihen lopputulokseen, että isä on yksin ainoa totinen Jumala ja Jeesus kristus on hänen poikansa, herra ja kristus, Jumalan poika ja ihminen. Pyhä henki ei ole Jumalasta erillinen persoona vaan sanoja "pyhä henki" ja "henki" käytetään usein samassa merkityksessä kuin sanaa "Jumala", jolloin sillä tarkoitetaan isää, ei poikaa. Jumala toimii historiassa ja valituissa palvelijoissaan henkensä kautta, mutta tämä henki ei ole Jumalasta erillinen oma persoona.

Käyn nyt lävitse vuonna 2011 kirjoittamiani ajatuksia ja teen niihin tarvittavia korjauksia ja lisäyksiä sen ymmärryksen mukaan, jonka olen Raamattua tarkoin tutkittuani saanut. Saakoon Jumala siunata sinua runsaasti kaikella hengellisellä viisaudella ja tiedolla, kun tutkit sydämessäsi näitä sanoja ja Raamatun kirjoituksia tästä aiheesta.

Petteri Haipola 18.3.2016

Kristuksen kaksiluonto-oppi

Kristuksen kaksiluonto-opilla tarkoitetaan lyhyesti sitä, että Jeesus on yhtä aikaa täydellisesti Jumala ja täydellisesti ihminen (tosi Jumala ja tosi ihminen). Kaksiluonto-oppi on logiikan sääntöjen vastainen, epäjohdonmukainen. Jos joku on ihminen, niin hän ei voi olla Jumala. Jos joku on Jumala, niin hän ei voilla ihminen. Nämä kaksi kumoavat toisensa eivätkä voi olla yhtä aikaa totta.

Jos Jeesus olisi pre-eksistenttinen eli "edeltä olemassa ollut" Jumalan poika, joka on ollut "Jumala" isän tykönä jo ennen maailman perustamista, niin hänen olisi täytynyt lakata olemasta Jumala heti sillä hetkellä, kun hän sikisi pyhästä hengestä Marian kohdussa. Ihmisalkio ei täyty niitä kriteerejä, jotka Jumalalle voidaan (opillisesti) asettaa. Sikiö ei ole "kaikkivaltias" ja "kaikkietävä", eikä hänessä ole mitään jumalallista tai Jumalaan verrattavaa, niin että häntä voitaisiin sanoa Jumalaksi: tai että hän olisi Jumala. Kaikki ihmisalkioon liittyvä on hyvin inhimillistä ja vajavaista, aivan muuta kuin mitä me ajattelemme Jumalan olevan. Niinpä on järjetöntä väittää, että se sikiö, joka oli Marian kohdussa, olisi ollut Jumala, sen sijaan, että olisi ollut pelkkä ihminen.

Jos Jeesus olisi ollut Jumala Marian kohdussa, niin hän ei olisi voinut olla ihminen. Jos hän taas olisi ollut täydellisesti ihminen, niin hän ei olisi voinut olla Jumala. Ihminen ei ole Jumala eikä Jumala ole ihminen, joten molemmat eivät voi toteutua yhtä aikaa. Sama pätee koko Jeesuksen elämän ajan. Hän oli joko täydellisesti ihminen tai täydellisesti Jumala, mutta ei voinut olla molempia samaan aikaan. Jeesuksella on kerrallaan vain yksi tietoisuus eli "minä", joka tahtoo, tuntee, ajattelee, muistaa ja tietää.

Jumala on kolminaisuusopin määritelmän mukaisesti "omaksunut ihmisyyden" sen sijaan, että "jumaluus olisi muuttunut ihmisyydeksi" ([Athanasiuksen uskonnustus](#)). Kolminaisuusopille on tärkeää todistaa, että Jeesus ei ole luotu ihminen vaan hän on Jumala, joka tuli lihasta ja verestä osalliseksi, niin että hänen havaittiin olevan kuin ihminen. Jumalan poika siis syntyi ihmiseksi,

mutta Jumala ei luonut Jeesusta, koska hänen henkensä on iankaikkinen, ilman alkua ja loppua. Kristuksella on kuitenkin alku ihmisenä maan päällä, sillä hänellä ei ollut liharuumista ja verta ennen kuin hän sikisi Marian kohdussa ja syntyi äitinsä pojaksi.

Jos emme pidä kaksiluonto-oppia totena, niin sitten meidän tulee miettiä suhtautumistamme Jeesuksen oletettuun "edeltä olemiseen" eli "pre-eksistenssiin". Oliko hän olemassa taivaassa isän tykönä ennen kuin sikisi pyhästä hengestä Marian kohdussa, vai ei? Ja jos hän oli olemassa isän tykönä, niin oliko hän "Jumala" vai "jumal-olento" tai "enkeli"? Tässä asiassa on ratkaisevaa se, onko Jeesus ollut mukana luomistyössä luoja roolissa vai ei.

"Luoja" ei voi periaatteessa olla itse "luotu olento", koska hän on luonut kaiken, eikä häntä itseään ole kukaan luonut. Teoriassa voisi tietysti olla niinkin, että Jumala on luonut ensin luodun olennon, joka on sitten luonut kaikki muut luodut olennot, tai jonka kautta Jumala on luonut kaikki muut olennot. Itse asiassa näitä luotuja luoja voisi olla useampiakin niin kuin eräässä apostolien aikana tunnetussa harhaopissa väitetään.¹

Tässä kirjoituksessa lähdetään liikkeelle siitä oletuksesta, että Raamatun kirjoitukset ovat kokonansa totta. Niiden mukaan "tosi Jumala" ja "meidän isämme" on kaiken olevaisen luoja ja [Jumala on luonut kaiken sanallaan ja viisaudellaan](#), ei enkelien kautta ja kun asia oikein ymmärretään, niin ei edes poikansa kautta. (Ilm 4:11; 1Moos. 1:1ss.; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; Jes 42:1-8; Apt 4:24-31; 14:15; 17:22-31; Ilm 4:8-11; 10:6; 14:6-8) Enkelit riemuitsivat Jumalan luomistöiden aikana, mutta heidän ei ole sanottu osallistuneen siihen "luojan" roolissa. (Job 38:7) Niinpä ei voi olla totta, että Jumala olisi luonut ensin enkeleitä (demoneita, jotka ovat luoneet tämän maailman) tai pienemmän "luoja-jumalan" (demiurgi tai Jeesus), joka olisi sitten luonut kaiken muun.

Miten voisimme sitten ratkaista Jeesuksen pre-eksistenssiä koskevan kysymyksen? Onko hän ollut olemassa isän tykönä ennen maailman perustamista vai ei? Vanhasta testamentista löytyy vain vähän tukea tälle ajatukselle, mutta Uudesta testamentista paljon enemmän. Eniten todisteita Jeesuksen pre-eksistenssistä löytyy Johanneksen evankeliumista. (Joh 1:15-34; 3:13, 26-36; 6:26-69; 13:3; 16:26-17:5) Ellei sitä olisi kirjoitettu, voisivat kristityt uskoa varauksetta samalla tavalla kuin profeetat uskoivat ennen Jeesuksen syntymistä: "On vain yksi Jumala, joka on Israelin isä ja kaiken olevaisen luoja, meidän isämme ja Jumalamme, Jeesuksen kristuksen isä ja Jumala, ainoa kaikkivaltias." (Joh 20:17; Efe 1:3; Room 16:25-27; 1Kor 8:4-6; Efe 4:6; 1Piet 5:10-11; Jda 1:24-25; Ilm 3:12; 4:8-11)

Vanhan testamentin aikana ei olisi tarvinnut edes keskustella siitä, onko Jumala kolmiyhteinen vai yksi ainoa isä, joka on kaiken olevaisen luoja. Kaikki pitivät itsestään selvänä sitä, että asia on juuri näin: on vain yksi Jumala, joka on kaiken olevaisen luoja ja meidän isämme. Jumalan poikaa ei pidetty Jumalana eikä hänestä edes kovin monessa kohdassa suoraan puhuttu. Pyhää henkeä ei pidetty Jumalan kolmantena persoonana. Jumalan henki kuvaa Vanhassa testamentissa Jumalan voimaa ja vaikutusta luoduissa olennoissa. Jumala toimii ja puhuu henkensä kautta, mutta henki ei ole Jumalasta erillinen persoona: itsenäisesti ajatteleva, puhuva ja toimiva subjekti.

Pyhää henkeä ei sanottu Vanhan testamentin aikana "Jumalan kolmanneksi persoonaksi". Jumalan poikaa Jeesusta kristusta ei tunnettu muuten kuin profetiana ja Jumalan suunnitelmana tai lupauksena, koska hän ei ollut vielä syntynyt. Kaikki Vanhan testamentin profeetat uskoivat tulevan

¹ Cerinthus, nikolaiitat, Valentinus ja jotkut gnostilaiset väittivät [Irenaeuksen mukaan](#), että demonit (enkelit) tai demiurgi ovat luoneet tämän maailman.

messiaan olevan ihminen, vaikka häntä olikin lupa kumartaa, niin kuin kuninkaita kumarretaan ja osoitetaan heille arvostusta. (Dan. 7:13-14) Ja vaikka tulevalla messiaalla olisi jumalallisia ja palvontaan kehottavia nimiä, ei häntä pidetty silti "Jumalana", joka "on kaiken olevaisen luoja". (Jes 9:1-6) Kaikki tähän viittaavat teoriat ovat syntyneet Vanhan testamentin jälkeisenä aikana ja muiden kuin profeettojen tai Jeesuksen tai apostolien toimesta.

Profeetat eivät uskoneet siihen, että "Jumala inkarnoituisi" ja ilmestyisi ihmisen hahmossa. Pakanauskonnoissa oli hyvin tavallista uskoa siihen, että "Jumala" tai "jumalat" voisivat ilmestyä ihmisen hahmossa ja jopa syntyä ihmisestä (prof. V. T. Aaltonen, [Kristinusko ja vanhat pakanauskonnot](#)). Jeesus ja apostolit eivät uskoneet tässä asiassa samalla tavalla kuin pakanat. Jeesus ei väittänyt koskaan olevansa "samalla tavalla Jumala kuin isä on Jumala" tai "sellainen Jumala kuin isä on Jumalana". Eivät sitä apostolitkaan väittäneet. Tällaiset väitteet ovat virheellisiä tulkintoja Raamatusta, jotka ovat tulleet kiinteäksi osaksi kristikuntaa katolisten isien perintönä.

Totuutta rakastavan kristityn tulisi tutkia tarkoin tämä opetus ja perehtyä kolminaisuus- ja kaksiluonto-oppien kumoaviin väitteisiin ja tarkistaa vastakkaisten väitteiden totuudenmukaisuus [alkuperäisestä Raamatusta heprean-, aramean- ja kreikankielen sanakirjoja ja interlineaareja apuna käyttämällä](#). Raamatun lukijan ja tutkijan tulee huomata se, että kristittyjen yleisesti kääntämät (melkein kaikki) käännökset ovat trinitaarien (kolminaisuusopin kannattajien) tekemiä, joten niissä on tätä oppia tukevia käännösvirheitä.

Katoliset isät ja heidän oppejaan kannattavat Raamatun selittäjät ovat saaneet kristityt uskomaan siten, että Raamatun opetuksen ei tarvitse olla loogista ja järjellä ymmärrettävää, jotta sitä voidaan pitää totena. Rehelliset ja vilpittömät teologit tunnustavat avoimesti sen, että kolminaisuus- ja kaksiluonto-oppeja ei voida ymmärtää järjellä: "ne pitää vain uskoa." Ne ovat "mysteerejä", joita ihminen ei voi ymmärtää eikä käsittää järjellään. He ovat yrittäneet tästä huolimatta selittää näitä oppeja lukemattomien eri selitysteosten ja saarnojen kautta siinä kuitenkaan onnistumatta. Vaikka näitä oppeja ei tarvitse järjellä ymmärtää eikä niiden tarvitse olla johdonmukaisia (loogisia), käyttävät he ihmeen paljon aikaa niiden selittämiseen, jotta järki voisi ne ymmärtää ja totena pitää.

Lukijan on hyvä tietää, että Jumala ei edellytä meiltä minkään Raamatun ulkopuolisen [uskontunnustuksen](#) tai selityksen tai julkilausuman todeksi tunnustamista, jotta me voisimme pelastua tai olla kristuksen ruumiin eli seurakunnan jäseniä. Kirkot ja lahkot voivat tietysti erottaa yhteydestään ne, jotka uskovat heidän kanssaan eri tavalla näistä asioista, mutta Jumala ei hylkää yhtäkään lastaan, joka turvaa häneen ja hänen poikansa Jeesuksen kristuksen ruumiin ja veren uhriin syntiemme sovituksena ja lunastuksena rikkomusten anteeksisaamiseksi. Kun pysymme tässä luottamuksessa ja uskomme Jeesuksen olevan Kristus, elävän Jumalan poika, ja tunnustamme hänet suullamme herraksi ja elämme Jumalan tahdon mukaan, niin kukaan tai mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on meidän herrassamme Jeesuksessa kristuksessa, aina ja iankaikkisesti.

Raamattua ei kannata yleensä tutkia pelosta käsin vaan rakkaudesta Jumalaa ja hänen poikaansa Jeesusta kohtaan. Jos rakastamme Jumalaa ja totuutta yli kaiken, ja olemme saaneet juoda hänen henkeään (olemme kristuksesta ja hengestä osalliset), niin Jumala pysyy meissä, ja me pysymme iankaikkisesti Jumalassa. (1Joh 4:1-15; Joh 20:31) Älä siis anna muiden pelon peljättää sinua, niin että suljet sydämesi Jumalan sanan totuudelta, jos se aukeaa ymmärryksellesi eri tavalla kuin katoliset isät ja yhteisömme vanhimmat ovat Raamattua meille opettaneet. Loppujen lopuksi meidän ei tule seurata ihmisiä vaan Jeesusta ja totella Jumalaa enemmän kuin ihmisiä, kun ihmiset

ovat eriä mieltä kuin Jumala pyhässä sanassaan jostakin asiasta, olkoonpa se opin kohta tai elämän ohje.

Jos tutkitaan Jeesuksen pre-eksistenssiä ja jumaluutta puhtaan logiikan kannalta, niin lienee selvää, että hän ei ole voinut säilyttää Jumalan asemaa sikiämisensä jälkeen Marian kohdussa ja eläessään ihmisenä maan päällä. Jäljelle jäisi oletus, jonka mukaan Jeesus kävi läpi eräänlaisen metamorfoosin (muodonmuutoksen). Hän oli ensin Jumala tai jumal-olento isänsä luona. Sitten hän syntyi ihmiseksi ja oli täydellisesti ihminen, mutta lakkasi olemasta Jumala tai jumal-olento. Kun hän nousi ylös kuolleista ja meni isän tykö, tuli hänestä jälleen kerran Jumala tai jumal-olento. Hän ei voisi olla ikuisesti ihminen, koska ihminen ei voi olla samaan aikaan Jumala tai jumal-olento kun on ihminen.

Jeesus on Raamatun mukaan ihminen vielä taivaassa ja tulemuksensa jälkeen. Jumala ei alista tulevaa maailmaa enkelin valtaan vaan ihmisen alle hän sen kaiken alistaa, Jeesuksen kristuksen valtaan. (Hebr 2:5-18; 1Tim 2:3-7) Jeesus on ihminen vielä taivaassa ja tulevassa maailmassa myös kaksiluonto-opin mukaan. Niinpä hänen olisi täytynyt luopua jumaluudestaan ikuisiksi ajoiksi, koska Jumala ei voi olla ihminen. Sillä hetkellä kun Jumalasta tulisi ihminen, lakkaisi hän olemasta Jumala, koska ihminen ei voi olla Jumala, eikä Jumala voi olla ihminen. Ja koska Jumala ei voi luopua jumaluudestaan - hän on oman luontonsa ja olemuksensa ja historiansa vuoksi aina Jumala, kaiken olevaisen luoja - niin Jeesus ei voi olla Jumala, koska hän on ihminen.

Mitä voimme sitten sanoa varmuudella Jeesuksesta Raamatun kirjoitusten perusteella?

- Jeesus on kristus ja kristus on ihminen (se luvattu messias ja kuningas, josta profeetat ovat ennustaneet Vanhassa testamentissa, 1Moos 3:5; 5Moos 18:15-18; 2Sam 7:8-17; Psa 2; 8; 22; 45; 69; 89.20-38; 110; Jes 9:5-6; 42:1-8; 53; Jer 23:5; Dan 7:13-14; Matt 1:1-17; Luuk 3:21-38; Apt 2:30; 13:22-23; Room 1.1-4; Ilm 5:5; 13:16)
- Jeesus on Jumalan poika ja ihminen, naisesta syntynyt ja lihassa tullut kristus: järjelliseltä sielultaan ja ruumiiltaan täysi ihminen. (Luuk 1-2)
- Jeesus kristus on kuollut ihmisenä ristillä ja sovittanut meidät isän Jumalan kanssa maksamalla hinnan meidän pahoista teoistamme ja lunastamalla meidät omaisuuskansakseen ruumiinsa ja verensä uhrilla. (Room 5:12-21; 1Tim 2:3-7; 1Kor 15:1-47; Hebr 2:5-18; 5:5-10; 7:12-28; 9:11-10:23; Ilm 1:5, 17-18; 2:8)
- Jumala on korottanut Jeesuksen kristuksen kaikkia luotuja olentoja ylemmäksi vasta hänen kuolleista ylösnousemuksensa ja taivaaseen astumisen jälkeen; Jeesus kristus on herra, meidän herramme. (Apt 2:36; Room 1:1-4; Hebr 2:5-18; Efe 1:17-23, 1Piet 3:22)

Tässä on kiteytettynä se uskon opillinen sisältö herrasta Jeesuksesta kristuksesta, johon häneen uskovan ja iankaikkisen elämän perivän sielun tulee uskoa, eli pitää totena. Toki meidän tulee uskoa myös siihen, että Jeesus ei tehnyt ihmisenä koskaan syntiä ja kelpaa siksi synnittömäksi uhrikaritsaksi, joka otti pois maailman synnin: sovitti meidät isän Jumalan kanssa oman ruumiinsa ja verensä uhrilla. (Joh 1:29; 1Piet 2:22; 3:18; Jes 53:9; Hebr 2-12) Mutta Jumala ei vaadi meitä tunnustamaan Raamatun selvän sanan ulkopuolisia opinkappaleita tosiksi, jotta voisimme pelastua. Kolminaisuus- ja kaksiluonto-oppi sisältävät paljon sellaisia väitteitä, joita ei voida todistaa Raamatun avulla. Ne ovat joko harhaoppia tai vähintään huonosti perusteltuja ja hyvin kyseenalaisia tulkintoja Raamatusta.

Raamatusta ei löydy yhtäkään seuraavista kolminaisuus- ja kaksiluonto-opin väitteistä, eikä niitä voida todistaa tosiksi Raamatun avulla. Niitä ei pitäisi sen vuoksi levittää ehdottomina "Jumalan sanan totuuksina", joiden tunnustamista ja totena pitämistä pidetään seurakuntaan kuulumisen ja pelastumisen ehtona.

- Jeesus on ollut aina isän tykönä Jumalan Poikana ja pre-eksistenttisenä Jumalan Sanana, joka on elävä olento, ei abstraktio kuten rakkaus, viha, synty tai Jumalan sana, jotka on personoitu Raamatussa (1Kor 13; Jaak 1:20; Room 7:17,20; Jes 55:11; Joh 1:1-11).
- Jeesus on syntynyt ennen ikuisia aikoja muinaisuudessa isästä, mutta häntä ei ole luotu (Mka 5:2).
- Jeesus on täydellisesti Jumala ja täydellisesti ihminen samaan aikaan (yhtä aikaa).
- "Jumala tuli lihaksi". (Johannes kirjoitti vain: "... ja sana tuli lihaksi." (Joh 1:14; vrt. 20:31, "Jeesus on kristus, Jumalan poika" ja "Jeesus on kristus, lihaan tullut..." 1Joh 4:1-6, 15)
- Jeesus on "samanlainen Jumala kuin isä" tai "samalla tavalla Jumala kuin isä on Jumala".
- Jumala on kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki.
- Meillä on yksi Jumala Isässä ja Pojassa ja Pyhässä Hengessä.
- Meillä on yksi Jumala kolmessa persoonassa ja kolme persoonaa yhdessä Jumalassa. Isä on Jumalan ensimmäinen persoona, Poika on Jumalan toinen persoona ja pyhä henki on Jumalan kolmas persoona.
- Kaikki Jumalan persoonat ovat yhtä iankaikkisia ja kaikkivaltaita; meillä ei ole silti kolmea iankaikkista vaan yksi iankaikkinen, eikä meillä ole kolmea kaikkivaltiaista vaan yksi kaikkivaltias.
- "Kaikki kolme, Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat Jahve eli yhdessä Jumaluudessa on kolme Jahvea. Kaikilla kolmella ovat samat jumalalliset ominaisuudet: ikuinen, kaikkivaltias, elämä itsessään jne." ("[Jumalan olemus](#)", [Juhani Kuosmanen](#), helluntaiseurakunnan sisälähetyksen keskustelufoorumin NetMissionin opetus)

Mitään näistä väitteistä ei voida todistaa todeksi selvän Jumalan sanan (Raamatun kirjoitusten) kautta. Kaikki ovat "yli kirjoitusten meneviä" ja hyvin kiistanalaisia tulkintoja, joita kenenkään ei ole pakko tunnustaa tosiksi voidakseen olla "kristuksen ruumiin jäsen" (kuulua Jumalan seurakuntaan) ja pelastuakseen iankaikkiselta tuomiolta. Mitään näistä asioista ei tarvitse pitää totena, jotta voi tulla uskoon, syntyä uudesti ylhäältä, saada pyhän hengen ja saavuttaakseen voittopalkinnon Jumalan ja karitsan luona ylösnousemuksen jälkeen: elääkseen iankaikkisesti ja välttääkseen iankaikkisen kuoleman ja tuhon. Silti kaikki nämä lauseet tai ajatukset ovat osa niitä uskontunnustuksia, joiden tunnustamista todeksi "kristityiltä" vaaditaan, jotta he voisivat olla kirkon tai uskovien ryhmän aktiivisia täysvaltaisia jäseniä ja jotta he heidän mukaansa pelastuisivat.

[Ikuisella helvetinpiinalla](#) ja kirkosta tai uskovien yhteydestä [erottamisella uhkailemalla ja pelottelemalla](#) on vakiinnutettu näiden oppien asema kaikkialla kristikunnassa, niin että niitä ei uskalleta edes kyseenalaistaa. Ihmiset pelkäävät yhteyden katkeamista perheeseensä, sukulaisiinsa, ystäviinsä ja uskovien yhteisöön, mistä syystä he eivät tahdo tutkia perusteellisesti tämän opin raamatullisia perusteita ja vastaväitteitä. Pelko panee paulan monelle kristitylle, niin että he eivät uskalla kyseenalaistaa isiltä perittyjä opetuksia, rituaaleja ja traditioita. Pelottelemalla tehdään vain lisää pelkureita ja uhkailemalla lisää uhkailijoita.

Pelkäätkö sinä? Mieti sitä, joudutko omasta mielestäsi "helvettiin" (tai menetätkö ikuisen elämän), jos hylkäisit nämä opinkappaleet etkä pitäisi niitä tosina? Entä tuomitseeko Jeesus sinut ikuisella tuomiolla ja rangaistuksella, jos et tiedä, mikä tulkinta on oikea ja mikä väärä? Pakottaako isä ottamaan sinua kantaa johonkin sellaiseen opilliseen asiaan, jota et ymmärrä riittävän hyvin

voidaksesi olla varma oikeasta tulkinnasta, ja tuomitseeko Jeesus sinut oppimattomuutesi tai tietämättömyytesi vuoksi ikuiseen kuolemaan ja tuhoon, kadotukseen?

Toivottavasti huomaat näistä kysymyksistä, että tämän jumaluus-opillisen asian oikein ymmärtäminen ei ole sielujemme pelastumisen ehto. Meidän ei tarvinnut tietää sitä, mikä on totuus näistä asioista, kun tulimme uskoon, jos olemme uskoon tulleet ja uudestisyntyneet, pelastuneet (Tiit 3:5). Jumala ei vaadi meiltä myöskään sellaista kasvua uskossa ja Jumalan pojan tuntemisessa, että meidän pitäisi tietää varmuudella, mikä on totuus Jeesuksen pre-eksistenssistä ja jumaluudesta voidaksemme pelastua. Meille riittää pelastumiseen se, että Jeesus hyväksyy meidät omikseen tulemuksessaan. Jeesus ei ratkaise sitä asiaa opillisen ymmärryksemme perusteella, vaan sen perusteella, miten olemme eläneet tämän elämän suhteessa Jumalaan ja lähimmäisiin; olemmeko pitäneet rakkauden käskyn vai emme? Se, miten kohtelemme lähimmäisiä, vaikuttaa paljon enemmän ikuiseen osaamme kuin se, miten me ymmärrämme jumaluus-oppia.

Moni trinitaari (kolminaisuusopin kannattaja) ja unitaari (yhteen Jumalaan eli isään uskova ja Jeesusta kristusta "vain" ihmisenä pitävä) on nukkunut pois, vaikka on ollut väärässä näissä asioissa (molemmat näkemykset eivät voi olla totta). Moni on nukkuva pois ennen kuin oppii ymmärtämään kirjoituksia niin hyvin, että voi muodostaa lopullisen kantansa tässä asiassa; sen muodostamista Jumala ei meiltä vaadi, jos emme siihen pysty. Moni uskoo virheellisesti tässä asiassa ennen poisnukkumistaan tai herran tuloa, mutta voi silti pelastua, jos on erehtynyt vilpittömästi, eikä totuus ole auennut hänen ymmärrykselleen yrityksistä huolimatta.

Vain paatuneet synnin tekijät ja Jeesuksen kristuksen kieltäjät tuomitaan "kadotukseen", ei niitä, jotka rakastavat herraa ja odottavat hänen paluutaan, ja tekevät meidän taivaallisen isämme tahdon (noudattavat moraalilakia). On hyvin tärkeää, että ymmärrät asioiden oikean tärkeysjärjestyksen, sillä sekä unitaarit että trinitaarit tuomitsevat toisiaan kristuksen ruumiin ulkopuolelle kuuluviksi ja ikuiseen tuhoon joutuviksi, pelkästään sen perusteella, että he ovat eriä mieltä jumaluus-opista. Niin ei saisi tehdä, mutta annettakoon se heille anteeksi, jos he eivät tiedä, mitä he tekevät.

Se, joka rakastaa Jumalaa, rakastaa myös veljiään ja jopa vihollisiaan, eikä hän pelkää tuomiota, sillä rakkaus on tullut hänessä täydelliseksi, eikä hän anna minkään muun sitoa itseään kuin Jumalan sanan, jonka totuuden mukaan hän suostuu ilomielin elämään (me olemme tietysti sidotut uuden liiton hengen ja kristuksen veren siteellä Jeesukseen ja hänen kauttaan isään Jumalaan, mutta tässä tarkoitan sitoutumisella sitoutumista kirjoitettuun Jumalan sanaan eli Raamattuun). Jos totuuden noudattaminen rakkaudessa ja Jumalan sanaan sitoutuminen vaatii uhrauksia ja omaisista tai yhteydestä luopumista (erotetuksi tulemista), niin sittenkin Jumalan sanan totuuden mukaan eläminen kannattaa ja siitä on suurenmoinen palkka tulevassa maailmassa.

On tietysti helpompaa pitää ylimielisesti totena nämä katolisilta isiltä perityt opinkappaleet ja tuomita eri tavalla uskovat kristuksen ruumiin ulkopuolelle, kadotuksen lapsiksi ja saatanan palvelijoiksi. Tällainen asennoituminen näin vakavaan kysymykseen ei ole kristuksen mielen mukaista. Vähintä, mitä kristittyjen tulisi tehdä, on ottaa selvää, mitä näissä opeissa väitetään, ennen kuin he tunnustavat ne tosiksi. Olisi epärehellistä tunnustaa jokin oppi todeksi, jos sitä ei ymmärrä riittävän hyvin ennen todeksi tunnustamista.

Jotta jokin opetus voitaisiin ymmärtää riittävän hyvin, [tulisi se tutkia tarkoin alkukielisestä Raamatusta sanakirjojen, interlineaarien ja kommentaarien avulla](#). Tutkimuksessa tulee olla puolueeton, niin että ei yritetä sisällyttää edeltä omaksuttua ja isiltä perittyä oppia väkisin Raamattuun. Sen sijaan opillinen näkemys tulisi muodostaa yksin Raamatun kirjoitusten perusteella; meidän tulee antaa Raamatun kirjoitusten vaikuttaa mieliimme, niin että muodostamme

kantamme niiden perusteella, sen sijaan, että etsisimme pelkästään tukea aiemmille näkemyksillemme, jotka olemme omaksuneet muilta kristityiltä, ja he ovat puolestaan perineet ne katolisilta isiltä (katoliselta kirkolta).

Katolisella kirkolla on monia pakanoilta ja Jeesuksen kieltäviltä juutalaisilta omaksuttuja oppeja, rituaaleja ja traditioita, joten kaikkiin "vanhan kirkon" opetukseen tulee suhtautua suurella varovaisuudella ja kyseenalaistaa ne asianmukaisella tavalla. Jos emme kyseenalaista näitä opetuksia, emmekä ole valmiita tarvittaessa hylkäämään niitä, niin emme voi nähdä ikinä totuutta, jos olisimmekin erehtyneet ja katoliset isät olisivat erehtyneet. Jos joku ei tunnusta erehtymisen mahdollisuutta omalle kohdalleen missä tahansa opetuksessa, niin sellainen ei voi nähdä virheitään, jos on kuitenkin erehtynyt ja mennyt harhaan pois totuuden tieltä.

Kun tutkimme tätä tai mitä tahansa Raamatun opetusta, niin meidän on tunnustettava, jos jokin perusteluistamme on virheellinen, epäpätevä, riittämätön tai kyseenalainen. Jos joku perusteluistamme paljastuu sellaiseksi ja käytämme sitä vielä sen jälkeen "hyvänä perusteluna" tai yleensäkin perusteluna näkemyksellemme, osoittaa se vilpillistä mieltä ja todistaa meidät epärehelliseksi. Vaikka jotkut perustelut olisivat virheellisiä tai riittämättömiä, niin niistä luopuminen ei tarkoita vielä koko näkemyksestä luopumista. Itse asiassa vääristä perusteluista kiinni pitäminen aiheuttaa vain vahinkoa oikealle tulkinnalle, jos tulkintamme olisi kuitenkin oikea. Niinpä on viisainta perustella kantansa vain kestäväillä ja hyvin perustelluilla todisteilla, ei millä tahansa keksityillä tai epätosilla tai virheellisillä väitteillä.

Jos huomaamme asiaa tutkiessamme, että jokin muu näkemys vaikuttaa johdonmukaisemmalta tai paremmin perustellulta kuin aiempi näkemyksemme, niin silloin on syytä miettiä vakavissaan mielen muuttamista ja oman kantansa vaihtamista paremmin perustellun kannan puoleen. Meidän ei ole silti pakko muodostaa lopullista kantaa tästä asiasta, sillä se on niin moniselitteinen ja vaikeatajuinen, että keskivertokristityltä ei voida odottaa tämän asian riittävän hyvää ymmärtämistä lopullisen kannan muodostamista varten.

Isän ja Jumalan silmissä on erityisen hyvää, että hänen lapsensa ovat vilpittömiä ja rehellisiä, ja tunnustavat ymmärtämättömyytensä ja tietämättömyytensä silloin, kun se on totta heidän kohdallaan. Olisi hyvin epärehellistä ja vilpillistä väittää jotakin tulkintaa "varmasti todeksi", jos ei sitä itse ensin kunnolla ymmärrä ja pysty perustelemaan väitettään järkevällä tavalla.

Meidän ei tarvitse tunnustaa, että Jeesus on Jumala (sellainen kuin isä on), tai että hän olisi ollut olemassa ennen maailman perustamista isän tykönä. Tämä ei tarkoita sitä, että emme voisi lainata niitä Jeesuksen sanoja Johanneksen evankeliumista, joiden perusteella uskotaan Jeesuksen väittäneen sellaista. (esim. Joh. 16:28; 17:5) Me voimme lainata näitä sanoja ja selittää niitä vaihtoehtoisilla tavoilla, mutta oikean tulkinnan päättää Jumala, eivät ihmiset, eikä tämän asian oikein ymmärtäminen ole pelastumisemme ehto.

Johannes kertoo evankeliuminsa lopussa, mitä meidän tulee uskoa, jotta meillä olisi iankaikkinen elämä, ja kertoo samalla sen, miksi hän kirjoitti evankeliuminsa: ei todistaakseen Jeesuksen jumaluutta (että hän on Jumala samalla tavalla kuin isä on Jumala), vaan niin kuin hän kirjoitti:

"... nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä." (Joh 20:31)

Riippumatta siitä, uskooko "kristitty" Jeesuksen pre-eksistenssiin tai jumaluuteen vai ei, pitää hän totena tässä esitetyn väitteen. Jeesus on Kristus, Jumalan poika, ja hän on vielä meidän herramme, jota meidän tulee totella, eli olla kuuliainen hänelle, jos mielimme elää iankaikkisesti. (Joh. 3:36; Room 10:1-17) Niinpä ei ole mitään syytä "tuomita" harhaoppisina kadotukseen niitä veljiä ja sisariamme, jotka eivät usko Jeesuksen pre-eksistenssiin tai jumaluuteen samalla tavalla kuin kolminaisuusopin kannattajat tekevät. Ja vastapainoisesti, ns. unitaarit eivät saa "tuomita" ajatuksissaan tai sanoissaan "kadotuksen lapsiksi" niitä, jotka uskovat kolminaisuusoppiin ja Jeesuksen kaksiluonto-oppiin, mutta elävät muuten niin kuin kristityn tuleekin elää ja pitävät totena yllä olevat Johanneksen sanat. Antaa Jumalan toimia tuomarina eri tavalla uskovien kristittyjen välillä: meillä ei ole lupaa tai oikeutta olla "veljemme tuomari" tässä asiassa tai muutenkaan.

Kun tutkimme Jeesuksen elämää ihmisenä, niin se voidaan jakaa karkeasti sanottuna kahteen vaiheeseen:

1. Jeesuksen elämä ennen hänen kastettaan ja julkista toimintaansa.
2. Jeesuksen elämä kasteen jälkeen ja hänen julkinen toimintansa.

Jeesus on syntynyt lupauksen mukaan Daavidin kuninkaallisessa sukulinjassa ja on Joosefin poikana oikeutettu olemaan Israelin kuningas. (2Sam 7:8-16; Psa 89:20-38; Jes 11:1, 10; Jer 23:5; Matt 1:1-20; Apt 2:30; 13:22-23; Room 1:1-4; Ilm 22:16) Jeesuksesta tuli hengestä syntynyt Jumalan poika kasteen jälkeen, kun Jumala antoi hänelle pyhän hengen olemaan hänessä pysyvästi; Jumala asui pojassaan henkensä kautta niin kuin on asunut myöhemmin Jeesuksen opetuslapsissa. (Joh 1:32-34; 3:1-12; Matt 3:17; 10:34-48; 14:1-24; 17:11, 20-23; 1Kor 6:17; 1Joh 4:9-16) Jeesus on ainoa laatuaan, mistä syystä häntä sanotaan Jumalan ainoaksi pojaksi. (ks. sanan monogenes merkitys artikkelistani "[Neitseestä syntyminen: tarua vai totta?](#)" tai "[Logos on Jumalan sana, ei henkilö](#)")

Jeesuksen syntymässä ja elämässä on ihmeellistä se, että Vanhan testamentin profeetat ovat ennustaneet hänestä, alkaen Raamatun ensimmäisistä sivuista. (Joh. 5:37-47.; Luuk24:44-46; 1Moos. 1:3-4; 3:15; 5Moos 18:15-19; 30:11-16; 2Sam 7:8-16; Psa 2; 8; 22; 45; 69; 110; Mka 5:1|2; Jes. 7:14-16; 9:1-6; Dan 7:13-14; jne.) Kun Jeesus luki näitä ennustuksia ja yleensä Vanhaa testamenttia, niin hän tunnisti niistä itsensä ja antoi elämänsä monien uhriksi "uskon kautta pyhiin kirjoituksiin ja isäänsä". (Hebr. 10:1-24) Hän joutui luottamaan ihmisenä isään Jumalaan ja Raamattuun, niin kuin mekin. (Matt. 26:37-46) Jos hän olisi ollut Jumala tai jumal-olento ihmisen ruumiissa, joka kaiken lisäksi muistaa ja tietää kaiken sen, mitä Jumalakin, niin hänen taistelunsa syntiä vastaan ja uhrinsa ihmisenä olisi ollut pelkkää näytelmää, ei totisinta totta.

Tästä huomiosta paljastuu se, että Jeesuksen uhrissa tärkeintä oli hänen täydellinen ihmisyytensä. Hänen oletetulla jumaluudellaan on vain se merkitys uhrin riittävyuden kannalta, että Jumalan uhri ei olisi riittävä, mutta ihmisen uhri on riittävä. Asiat ovat siten päinvastoin kuin kristikunnassa on perinteisesti opetettu. Jeesuksen uhrin arvoa vähentää se, että uskotaan hänen olleen Jumala, kun hän kuoli ristillä; mutta kun uskotaan hänen olleen ihminen, minkä kirjoitukset vahvistavat, näemme hänen uhrinsa suuruuden ja näemme hänet kirkastettuna hänen kärsimystensä tähden. (Hebr. 2:5-10:30; Room 5:12-21; 1Tim 2:3-7; 1Kor 15:1-47; Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 5; 22:12-16)

Sovittiko Jumala maailman itsensä kanssa? (2Kor 5:18-21; Kol 1:14-23)

Siinä mielessä sovitti, että hän lähetti poikansa ja antoi poikansa meille sovituksiksi (1Joh 4:9-15). Kaikki tämä tapahtui Jumalan edeltä tietämisen ja hänen edeltä laatimansa pelastussuunnitelman mukaan (Efe 1; 2Tim 1:8-11; Room 8:17-32). Mutta poika ei ole sama kuin isä Jumala vaan hän on

ihminen ja sovitti ihmisenä meidät isän Jumalan kanssa. Jumala sovitti meidät poikansa kristuksen Jeesuksen kautta, niin kuin on kirjoitettu. Ja se Jeesus, joka kärsi ja kuoli ristillä, on täydellisesti ihminen. Jumala ei kärsinyt ihmisen ruumiissa vaan ihminen kärsi ruumiillisena ihmisenä. Jos tätä asiaa ei ymmärretä, niin annetaan väärä todistus Jeesuksesta ja hänen isästään Jumalasta.

Tässä on vähän samanlainen asia kuin siinä, että Jumala puhui meille Daavidin kautta ja poikansa Jeesuksen kristuksen kautta, pyhän hengen kautta. (Apt 1:2, 16, 4:25; Hebr 1:1; Joh 14:9-11; 2Sam 23:1-4) Daavid ei ole Jumala, vaikka "Jumala puhui hänen kauttaan" eikä Jeesus ole Jumala, vaikka Jumala puhui hänen kauttaan ja teki ne teot, jotka Jeesus teki (isä vaikutti ne teot henkensä kautta, joka asuu pojassa Joh 14:9-11; 10:25).

Samana periaatteen mukaan "Jumalan teoksi" voidaan ymmärtää ne suuret ihmeet, joita apostolit tekivät. (Apt 14:27; 15:4) "Jumala teki suuria apostolien kätten kautta", mutta se ei todista sitä, että apostolit olisivat olleet jumalia, tai että joku heistä olisi Jumala. Samalla tavalla voidaan ymmärtää Jeesuksen tekemät ihmeet ja hänen puhumansa "Jumalan sanat". (Joh 14:9-11) Ne eivät todista hänen olleen samanlainen Jumala kuin isä on.

Kun Jeesus sovitti syntimme, niin hän ei ollut Jumala, vaikka "Jumala sovitti syntimme hänen kauttaan". (2Kor 5:18-21; Kol 1:14-23) Ihminen kristus Jeesus sovitti syntimme Jumalan kanssa niin kuin on kirjoitettu. (Hebr 2:5-18; 1Tim 2:3-7; Room 5:12-21; 1Kor 15:1-47) Itse asiassa Paavali sanoo selvästi sen, että kristus ei ole Jumala, kun puhuu syntien sovituksista. Luepa tarkasti, mitä hän sanoo:

2.Korinttolaiskirje:

5:18 Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran.

5:19 Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.

5:20 Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.

5:21 Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.

Paavali sanoo, että "Jumala oli Kristuksessa". On aivan eri asia sanoa, että "Jumala oli Kristuksessa" kuin sanoa, että "Kristus oli Jumala". Paavali ei sano missään kohdassa Raamattua sellaista, että Kristus olisi Jumala. Hän erottaa Jumalan ja kristuksen kaikkialla selvästi toisistaan, niin että sanoo vain isää Jumalaksi ja Jeesusta kristukseksi, Jumalan pojaksi. Jumala on kristuksen pää, mikä todistaa siitä, että Jumala on poikaansa ylempi arvossa. (1Kor 11:3; 3:23; 1:3; 2Kor 1:3; Efe 1:3; jne.) Paavali sanoo Jeesusta ihmiseksi erityiseksi niissä kohdissa, joissa puhuu syntien sovituksista. (Room 5:12-21; 1Kor 15; 1Tim 2:3-7)

Itse asiassa totuus on juuri päinvastainen kuin trinitaarit väittävät. Sovituksessa on tärkeintä Jeesuksen täydellinen ihmisyys ei jumaluus. Jos Jeesus ei olisi ollut täydellisesti ihminen ja ihmisenä synnitön, niin hän ei olisi voinut sovittaa meitä isän Jumalan kanssa, koska Jumala ei voi kuolla eikä hän voi olla kiusattu niin kuin ihminen. (1Tim 6:13-16; Jaak 1:13; Hebr 2:14-18)

Jeesuksen lapsuudesta on kerrottu vain yksi tapahtuma evankeliumeissa. Luukas kertoo, että Joosef meni perheineen Jerusalemiin pääsiäisen juhlan aikana, kun Jeesus oli 12-vuotias. (Luuk. 2:40-52)

Jeesuksen jumaluuden tai ihmisyyden kannalta tässä kertomuksessa on tärkeää huomata se, miten Jeesus kasvoi ja täyttyi viisaudella. Hän "varttui viisaudessa, iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä". Kaikki nämä asiat todistavat sen puolesta, että Jeesus oli täydellinen ihminenä, mutta ei säilyttänyt jumalallisia ominaisuuksiaan ja Jumalan asemaansa, jos hänellä sellainen ennen sikiämistään olisi ollut. Ja koska Jeesus oli täydellisesti ihminen, ei hän voinut olla samaan aikaan Jumala. Jumala ei voi luopua jumaluudestaan lakkaamatta olemasta Jumala; niinpä Jeesus ei voinut olla Jumala samaan aikaan, kun hän oli ihminen.

Jeesuksella on ihmisen oma tahto, tunteet, ajatukset, tieto ja mieli niin kuin luoduilla olennoilla ne omat ovat. Myös Jumalalla on oma tahto, tunteet, ajatukset, tieto ja mieli, niin että ne ovat eri kuin luoduilla olennoilla ja hänen pojallaan Jeesuksella. Koska Jeesus kristus on täydellisesti ihminen, niin hänen täytyy olla ihmisenä eri olento kuin Jumala. Kolmiyhdyiseen jumalaan uskovat eivät voi tunnustaa tätä yksinkertaista asiaa totuudeksi, koska se romuttaisi heidän uskomusjärjestelmänsä ja he tuomitsisivat itse itsensä helvettiin tunnustamalla erehtymisensä (harha-oppinsa, jota pitävät kadottavana).

Kun Jeesus sai kasteen sukulaiseltaan Johannes Kastajalta, laskeutui pyhä henki hänen päälleen ja taivaasta kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas poikani, johon minä olen mielistynyt." (Matt 3:17) Sitten henki vei Jeesuksen erämaahan saatanaan kiusattavaksi. Sen jälkeen Jeesus aloitti julkisen toimintansa: hän saarnasi Jumalan valtakunnan evankeliumia, paransi sairaita, herätti kuolleita ja teki monta voimallista tekoa. Hänen sanansa ja tekonsa todistivat siitä, että Jumala oli lähettänyt hänet ja antanut hänelle valtuuden toimia. (Joh 10:24-39; Matt 7:21-29) Hän poikkesi muista profeetoista ja ihmisistä siten, että hän ei tehnyt koskaan syntiä ja Jumala oli hänen isänsä (hän oli siinnyt pyhästä hengestä, Luuk 1:26-37).

Paavali kirjoitti Jeesuksesta, että "Jumala näki hyväksi, että kaikki täyteys hänessä asuisi" ja "hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti". (Kol 1:19; 2:9) Jeesus kristus on näkymättömän Jumalan täydellinen näkyvä kuva ja hänen kirkkautensa säteily. (2Kor 4:4; Hebr 1:3) Niin kuin Adam oli sisäisen ihmisensä puolesta Jumalan kuva ennen lankeemustaan, oli Jeesus täydellinen Jumala kuva koko elämänsä ajan, sillä hän ei langennut koskaan syntiin. (1Moos. 1:25-29) "Jumalan kuvalla" tarkoitetaan ihmisen moraalista luonnetta, mikä näkyy ulospäin Jumalan tahdon mukaisena käytöksenä ja Jeesuksella se on täydellinen.

Jeesuksen oleminen Jumalan kuvana ja Jumalan täyteen asuminen hänessä viittaa siten hänen synnittömyyteensä ja erityiseen voiteluunsa, ei pre-eksistenssiin tai "jumaluuteen": että Jeesus olisi Jumala samalla tavalla kuin isä yksin on Jumala, kaiken luoja ja kaikkivaltias. Jumala on voidellut Jeesusta pyhällä hengellä enemmän kuin kanssaveljiään, niin että Jumalan kaikki täyteys asui hänessä hänen julkisen toimintansa aikana. (Hebr. 1:9; Psa 45:7-8) Huomaa, että Paavali rukoili efesolaisten puolesta isää, että he tulisivat täyteen kaikkea Jumalan täyteyttä. (Efe 3:14-21) Tästä paljastuu se, että "Jumalan kaiken täyteen asuminen ihmisessä" ei tarkoita sitä, että ihminen olisi Jumala. Jeesus ei väittänyt koskaan olevansa Jumala vaan sanoi olevansa "Jumalan poika" ja kertoi, että "isä asui hänessä". (Joh. 10:36; 14:10-11)

Jumala asuu pojassaan, mutta Jeesus kristus ei ole se Jumala, joka hänessä asuu. Jos emme erota Jeesusta siitä Jumalasta, joka hänessä asuu, niin annamme väärän todistuksen kristuksesta ja Jumalasta, hänen isästään.

Jeesus sanoi epäilevälle Tuomaalle, että isä asui hänessä ja teki ne teot, jotka hän teki, ja sanoi ne sanat, jotka hän sanoi (tai antoi käskyn puhua). (Joh 14:10-11) "Joka on nähnyt minut on nähnyt

isän", sanoi Jeesus. (j. 9) Jeesus ei tarkoittanut tällä sitä, että hän on isä, vaan sitä, että isä asui hänessä samalla tavalla kuin isä ja poika asuvat nyt kristityissä Jeesuksen seuraajissa, kun he ovat osallisia pyhästä hengestä. (Joh. 14:12-28; 17:11-23; 2Kor 13:13; Efe 3:14-17; jne.) Kun Tuomas näki Jeesuksen ylösnousseena, uskoi hän lopultakin nämä Jeesuksen sanat ja "näki isän Jeesuksessa kristuksessa", mutta ei väittänyt hänen olevan "Jumala", sellainen kuin isä on. (Joh. 20:27-28)

Huomaa, että Johannes ei väitä Jeesuksen olevan Jumala, vaan sanoo häntä Jumalan pojaksi, aivan niin kuin Jeesus itsekin sanoi olevansa. (Joh. 10:36; 20:29-31) Jeesus ei tehnyt koskaan itsestään isän vertaista eikä väittänyt olevansa Jumala, sellainen kuin isä on, sillä se olisi ollut jumalanpilkkua, johon Jeesus ei synnittömänä ihmisenä tietenkään syyllistynyt. (Joh. 10:24-39)

Jeesus ilmoitti opetuslapsilleen isän. (Joh 1:18) Hän ei ollut se isä, mutta hän oli isän lähettämä Jumalan ainosyntyinen poika (Joh 3:16). Jeesus kirkasti Jumalan omassa ruumiissaan, niin kuin meidän tulisi kirkastaa Kristus omissa ruumiissamme. (Joh 17; 1Kor 6:19-21)

Jeesuksen ja isän yhteys on samanlaista yhteyttä kuin meidän yhteytemme toisiimme ja Jumalaan Kristuksen välityksellä tulisi olla. Jeesus ei siis väittänyt olevansa samanlainen Jumala kuin isä sanoessaan, että "minä ja isä olemme yhtä". (Joh. 10:30; Joh. 17:11, 20-23; vrt. 1Kor 6:17; 1Joh 1:1-7) Asiayhteydestä käy ilmi, että Jeesus tunnusti olevansa Jumalan poika ja tuleva messias, mutta ei väittänyt olevansa Jumala, sellainen kuin isä on. (Joh. 10:24-39)

Jeesus on "jumala" samalla tavalla kuin Mooses ja Israelin tuomarit ovat "jumalia" (2Moos 4:16; Psa 82). Raamatussa sanotaan myös ihmisiä "jumalaksi", kun Jumala on korottanut heidät kansansa tuomariksi ja päämieheksi. Mooses oli Israelin päämies, vapahtaja (johdatti kansan pois Egyptin orjuudesta) ja tuomari (2Moos 18:12-27; Apt 7:27, 35). Jeesus kristus on meidän päämiehemme ja koko maailman tuomari, koska Jumala on hänet siihen asemaan korottanut (Apt 2:36; 5:31; 17:22-31; Hebr 2:5-189. [Kaikki, mitä Jeesuksella on, on isältä saatua](#), joten Jeesus ei ole Jumala (Joh 5:17-30; Matt 28:18).

"Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen poika, joka on isän helmassa, on hänet ilmoittanut." (Joh. 1:18)

Joh. 1:18 ei ole Johannes Kastajan todistusta vaan apostoli Johanneksen kerrontaa. Johannes Kastaja ei sanonut Jeesuksen olleen "isän helmassa" eikä pitänyt häntä pre-eksistenttisenä. Hänen piti jopa kysyä varmistusta sille asialle vankeudessa ollessaan, että oliko Jeesus todella se luvattu messias vai ei. (Matt 11:3) Jos hän olisi pitänyt Jeesusta pre-eksistenttisenä Jumalan poikana, ei hän olisi tällaista varmistusta tarvinnut. Mutta selvää on, että Johannes Kastaja ei pitänyt Jeesusta pre-eksistenttisenä, ja kun Raamattua tarkemmin tutkitaan, niin ei apostoli Johanneskaan sellaista väittänyt.

Kun apostoli Johannes kirjoitti tekstinsä noin vuonna 95 (joe 1:18), niin tietysti poika oli silloin isän helmassa (vrt. [Aabrahamin helma, jolla juutalaiset tarkoittivat paratiisia, Luuk 16:19-31](#)), mutta ei apostoli viittaa tässä jakeessa lainkaan Jeesuksen pre-eksistenssiin. Ja mitä pre-eksistenssiin tulee, niin Jeesus kristus on syntynyt ajatuksena isän Jumalan mielessä ennen kuin isä loi tämän maailman. Tämä on täysin järkevä perustelu sanalle, sillä kun isä suunnitteli maailman luomista, näki hän ennalta tulevan lankeemuksen syntiin, ja suunnitteli jo etukäteen pelastuksen syntiin langenneille ihmisille. (Efe 1:1-14; 2Tim 1:8-11)

Paavali kirjoitti:

"Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Hän, joka on ilmestynyt lihassa, vanhurskautunut hengessä, näyttäytynyt enkeleille, saarnattu pakanain keskuudessa, uskottu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen." (1Tim 3:16)

Tässä ei sanota, että "Jumalan salaisuus on suuri" vaan "jumalisuuden salaisuus on suuri". Paavali ei voi kumota näillä sanoilla muuta Raamatun ilmoitusta. Hänen täytyy vahvistaa se ja kirjoittaa muun ilmoituksen kanssa yhtä pitävästi tai muuten hän puhuu omiaan. Koska Jeesus ei ole selvästikään samanlainen Jumala kuin isä on Jumalana muiden kirjoitusten mukaan, ei Paavalikaan voi väittää päinvastaista.

Paavalin täytyy kirjoittaa tässä yhtäpitävästi muiden Jumalan sanojen kanssa. Jeesus on "jumalisuuden salaisuus", koska "isä asui hänessä" ja vaikutti kaiken sen, mitä vaikutti Jeesuksen elämässä. (Joh 5:17-30; 14:10-11; 12:46-50) "Jumalan kaikki täyteys asui Jeesuksessa ruumiillisesti" (Kol 1:19; 2:9), mutta tämä on eri asia kuin se, että Jeesus olisi ollut Jumala, joka "inkarnoitui" (otti itselleen ruumiin).

Niin kuin edellä on todettu, ei "isän asuminen Jeesuksessa" poikkea merkittävästi siitä, miten Jumala asuu meissä, jotka olemme Kristuksen seuraajia. (Joh. 14:10-28; 17:11, 20-23) Paavali rukoili kristittyjen edestä, että myös he olisivat "täynnä Jumalan täyteyttä", joten jos Jumalan täyteen asuminen ihmisessä Jeesuksessa tarkoittaisi sitä, että ihminen on Jumala, niin silloin minunkin pitäisi olla Jumala Raamatun opetuksen mukaan. (Efe 3:14-21) Sellaisen väittäminen on tietenkin jumalanpilkkää, niin kuin Kristuksen väittäminen inkarnoituneeksi Jumalaksi sitä on.

"Ja tunnustetusti suuri on jumalisuuden salaisuus: Hän, joka on ilmestynyt lihassa, vanhurskautunut hengessä, näyttäytynyt enkeleille, saarnattu pakanain keskuudessa, uskottu maailmassa, otettu ylös kirkkauteen." (1Tim 3:16)

Paavali käyttää tässä sanaa "eusebeia" ([εὐσεβεία](#)), joka tarkoittaa jumalisuutta, puhtautta, kunnianarvoisuutta, jne. (englanniksi: reverence, respect, piety towards God, godliness) Sanaa "eusebeia" ei ole käytetty kertaakaan "Jumalasta" vaan aina ihmisistä, jotka voivat käyttäytyä jumalisesti tai käyttää Jumalan voimaa, tai opetuksesta (elämän ohjeesta, totuudesta), joka on jumalisuuden mukainen. (Apt 3:12; 1Tim 2:2; 3:16; 4:7, 8; 6:3, 5, 6; 6:11, 2Tim 3:5; Tiit 1:1; 2Piet 1:3, 6, 7, 11) Niinpä sen voidaan hyvillä perusteilla uskoa tarkoittavan ihmisen jumalisuutta myös sen ainoan kerran, kun Paavali puhuu Jeesuksen jumalisuudesta, sen sijaan, että väitettäisiin Jeesuksen olleen Jumala ihmisen ruumiissa. (1Tim 3:16)

Sanoissa "vanhurskautunut hengessä" on verbi "dikaioo" ([δικαίω](#)), joka tarkoittaa oikeamieliseksi tulemistä tai oikeamielisen tavoin käyttäytymistä, sellaista, joka osoittaa olevansa oikeamielinen elämällään tai joka julistetaan oikeamieliseksi Kristuksen vanhurskauden kautta. Jeesuksesta puhuttaessa se viittaa selvästi hänen kuuliaisuuteensa poikana ja synnittömyyteen, joka osoitti hänen olevan vanhurskas loppuun asti, ja sen vuoksi hänessä tulevat vanhurskaaksi kaikki ne, jotka uskovat häneen. Jeesuksen vanhurskaus ja vanhurskas teko luetaan niiden hyväksi, jotka pelastuvat Jumalan armosta (Room 5:12-21). Sanonta "vanhurskautunut hengessä" todistaa Jeesuksen täydelliseksi ja synnittömäksi ihmiseksi, mutta ei puhu mitään hänen pre-eksistenssistään tai jumaluudestaan; että hän olisi samanlainen Jumala kuin isä on, tai edes taivaallinen henkiolento, joka ilmestyi ihmisen ruumiissa.

Sanat "vanhurskautui hengessä" voivat viitata myös Jeesuksen ylösnousemukseen, sillä meidät on vanhurskautettu hänen ylösnousemuksensa kautta. (Room 4:25) Pietarin sanat "tehtiin eläväksi hengessä" viittaavat niin ikään ylösnousemukseen. (1Piet 3:18) Myös Paavali puhuu ruumiin ylösnousemuksen yhteydessä siitä, että Jumala tekee ruumiimme eläväksi henkensä kautta, joka meissä asuu (Room 8:9-30). Vain ne saavat elää ikuisesti kuolemattomina uudessa ruumiissa, jotka osoittautuvat vanhurskaiksi Jumalan edessä kristuksen tulemuksessa: ne, jotka on vanhurskautettu hengessä tai hengen kautta, miten asia voidaan myös ilmaista.

Se, että Paavali mainitsee Jeesuksen näyttäneen enkeleille, voisi viitata samaan tapahtumaan, kun Jeesus on mennyt ylösnousemuksensa jälkeen "pois" ja saarnannut vankeudessa oleville "hengille", jotka olisivat näitä "enkeleitä". (1Tim 3:16; 1Piet 3:18-20; 2Piet 2:4; Jda 1:6) Tai sitten se voisi viitata siihen, että Jeesus näyttäytyi valon enkeleille, sellaisille, jotka vierittivät kiven pois kalliohaudan suulta, ja muille valon enkeleille. Aivan mahdoton ei ole sekään tulkinta, että hän olisi näyttäytynyt ihmisille eli Jumalan edeltä valitsemille todistajille, joita kutsutaan enkeleiksi (ihmisiä kutsutaan Raamatussa joskus enkeleiksi). Mutta se, että hän näyttäytyi enkeleille, ei todista millään tavalla Jeesuksen jumaluutta (isän vertaisuutta) eikä pre-eksistenssiä, niin kuin ei mikään muukaan näissä Paavalin sanoissa (1Tim 3:16).

Vaikka kaksiluonto-oppi on epäjohdonmukainen, on se katolisen uskon perineiden silmissä yksi kristinuskon kulmakivistä tai "perustotuksista", johon on uskottu kaikkialla kristikunnassa neljänneltä ja viidenneltä vuosisadalta lähtien (300-400 -l.). Se on osa kolminaisuusoppia ja siihen liittyvää kristologiaa, oppia Kristuksesta.

Kolminaisuusopin mukaan Jumala on kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Kaikki "Jumalan persoonat" ovat yhtä majesteettisia (kaikkivaltiaita) ja iankaikkisia (ilman alkua ja loppua).

Kaksiluonto-oppi sisältyy kristologiaan eli oppiin Kristuksesta. Se on myös kiinteä osa kolminaisuusoppia, sillä Pojan on täytynyt olla aina Isän tykönä voidakseen olla Jumala yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa. Jos Jeesus on Jumala samalla tavalla kuin Isä on Jumala, niin hänellä ei ole alkua eikä loppua: ei ole aikaa, jota ennen Poikaa ei ole ollut olemassa.

Vaikka Pojalla ei ole kolminaisuusopin mukaan alkua, jota ennen häntä ei ole ollut olemassa, niin hänen sanotaan silti syntyneen Isästä Jumalasta muinaisina iankaikkisina aikoina ennen tämän maailman luomista. Kolminaisuusopissa ei nähdä tässä ristiriitaa vaan Poikaa pidetään yhtä iankaikkisena kuin Isää ja Pyhää Henkeä, vaikka hän on syntynyt Isästä ennen kuin Jumala oli luonut yhtään olentoa tai mitään, mikä luotu on. Jeesusta ei pidetä myöskään luotuna olentona niin kuin enkeliä, sillä Jumalan syntyminen on eri asia kuin luodun olennon luominen. Jumalaa ei kukaan voi luoda, koska hän on ollut aina olemassa, mutta Jumala voi kolminaisuusopin mukaan kuitenkin syntyä.

Kun Jeesus [sikisi äitinsä kohdussa ja syntyi Mariasta](#), niin sitä tapahtumaa sanotaan kolminaisuusopissa Jumalan inkarnoitumiseksi (ruumiillistumiseksi). Jumala tuli alas taivaasta ja otti ihmisen hahmon. Kolminaisuusopin mukaan Jeesus ei ole kuitenkaan Isä eikä Pyhä Henki vaan hän on Jumalan Poika, joka on tullut Isän lähettämänä alas taivaasta tekemään hänen tahtonsa maan päällä. Kolminaisuusopissa on tärkeää, että Jumalan kolmea eri persoonaa ei sotketa toisiinsa eikä eroteta toisistaan väärällä tavalla, muuten kuin Raamatussa on heidät toisistaan erotettu.

Jeesuksen syntymisessä on erikoista vielä se, että hän päätti itse syntyä ihmiseksi ja pysyä ihmisenä aina ja iankaikkisesti. Näin ainakin David Pawson kolminaisuus- ja kaksiluonto-oppia opettaa. Opetusta saanut kristitty ymmärtää kuitenkin sen, että ihminen ei saa itse päättää sitä, syntyäkö vai eikö. Niinpä tämäkin ajatus on ihmisten mielikuvituksen tuotetta ja saanut alkunsa katolisista taruista.

Kun Jeesus "[sikisi Pyhästä Hengestä](#)" Marian kohdussa, niin hän ei kaksiluonto-opin mukaan lakannut olemasta Jumala. Hän säilytti koko ajan jumaluutensa ollessaan äitinsä kohdussa ja eläessään ihmisenä maan päällä. Ja kun hän tuli ihmiseksi, ei hän lakkaa koskaan olemasta täydellinen ihminen. Jeesus on kaksiluonto-opin mukaan täysi Jumala ja täysi ihminen aina ja iankaikkisesti.

Trinitaarien mukaan Jeesus ei lakannut olemasta Jumala silloin, kun hänestä tuli ihminen. Jeesus ei ole luopunut koskaan jumaluudestaan vaan hän on ollut aina Jumala, kolminaisuus- ja kaksiluontooppien mukaan. Tätä on vaikea ymmärtää tai pitää totena, koska ihminen on niin erilainen kuin Jumala. Miten ihminen voisi olla Jumala samalla kun hän on ihminen?

Näemme Jeesuksen elämästä ihmisenä, että hän ei täytä Jumalan ominaisuuksia ihmisenä. Miten sitten voisi olla totta, että hän säilytti jumaluutensa ihmisenä ollessaan eikä luopunut siitä? Vai onko niin, että Jeesus luopui jumaluudestaan, kun "tyhjensi itsensä" ja "otti ihmisen muodon"? Jos hän ei luopunut jumaluudestaan vaan pysyi Jumalana kaiken aikaa sikiämisestään lähtien, niin miten hänen jumaluutensa voidaan selittää ihmisenä olemisen aikana? Onko niin, että hän osoitti vain ajoittain olevansa Jumala, kun teki ihmeitä ja puhui Jumalan sanoja, mutta oli silti Jumala kaiken aikaa? Ja jos oli Jumala kaiken aikaa, niin miten hän saattoi olla samalla vajavainen ihminen? Eivätkö jumaluus ja ihmisyyys itse asiassa kumoa toisensa, niin että on loogisesti ajateltuna mahdotonta olla molempia yhtä aikaa?

Nämä ovat vaikeita kysymyksiä, joihin ei kukaan ole osannut vastata sillä tavalla, että kaksiluontooppi olisi voitu todistaa johdonmukaiseksi ja varmaksi Jumalan sanan totuudeksi. Vaikka sitä ei voida järjellisin perustein oikeaksi todistaa, pitää siihen vain uskoa, niin kuin kolminaisuusoppiinkin. Jos joku kieltäytyy uskomasta näihin oppeihin tai ei pidä niitä tosina, suljetaan hänet muiden kristittyjen arvioissa Jumalan valtakunnan ja seurakunnan ulkopuolelle kuuluviksi. He ovat harha-oppisia eksyttäjiä ja kadotuksen lapsia, joita tulee karttaa. Kun antitrinitaareille on lisäksi säädetty kuolemanrangaistus vuodesta [529 lähtien](#) ja heitä on vainottu aina 1800-luvulle asti, ei liene ihme, että heitä on melko vähän "kristittyjen" joukossa (trinitaarit eivät siis pidä heitä kristittyinä lainkaan).

Jumala ei tahdo meidän kuitenkaan uskovan sokeasti mitään katolisen kirkon levittämää oppia tai perimätietoa, joten lienee paikallaan, että tutkimme tätä aihetta vähän tarkemmin Raamatun perusteella. Jos kolminaisuusoppi ja kaksiluontooppi ovat Jumalasta, niin ne kestävät terveen sanalla koettelun ja uskomme vahvistuu. Jos ne eivät kestä tervettä tutkistelua, niin silloin niihin ei ole syytä varauksetta uskoa. Vähintä mitä meidän tulee silloin tehdä, on kieltäytyä olemasta varmoja niiden oppien totuudellisuuden puolesta.

Miten yleensä voisimme olla varmoja jonkin opin totuudellisuudesta, jos emme ensin ymmärrä sitä oppia? Meiltä on silti vaadittu lähes sokeaa uskoa kolminaisuusoppiin ja Jeesuksen jumaluuteen tai muuten meidät olisi suljettu uskovien yhteisön ulkopuolelle ja sanottu meidän joutuvan ikuisen helvettiin. Mutta tokkopa Jumala ketään sellaista totuutta etsivää sielua "helvettiin tuomitsee", joka ei ymmärrä jotakin asiaa riittävän hyvin voidakseen muodostaa lopullisen kantansa? Jo pelkän

rehellisuuden vuoksi kristityn tulee tutkia Raamatusta, mitä siellä jumaluudesta ja Jumalasta on kirjoitettu, ennen kuin hän sanoo varmaksi totuudeksi jotakin tulkintaa tai tuomitsee jonkin toisen tulkinnan harhaoppiseksi.

Kolminaisuus- ja Jeesuksen kaksiluonto-opin kannalla olevat kristityt eivät huomaa sitä, että Jeesuksen jumaluus ja ihmisuus kumoavat toisensa. Jos joku on täydellisesti ihminen, niin hän ei voi logiikan sääntöjen mukaan olla samaan aikaan täydellisesti Jumala. Ja päinvastoin: jos joku on täydellisesti Jumala, niin hän ei voi olla samaan aikaan täydellisesti ihminen. Koska ihmisenä ja Jumalana oleminen ovat toisensa pois sulkevia asioita, niin johdonmukaisesti ajateltuna Jeesus ei ole voinut olla yhtä aikaa tosi Jumala ja tosi ihminen. Kaksiluonto-opin täytyy siten olla virheellinen tulkinta Raamatusta, koska Jumalan sana ei voi olla epäloogista ja sisäisesti ristiriitaista.

Jumala ei voi tukistaa kaljua miestä eikä tehdä niin raskasta kiveä, jota hän ei jaksa nostaa. Jumala ei voi tehdä vanhurskautta, joka on syntiä. Jumala ei voi luoda ihmistä, joka olisi luonut ennen syntymäänsä tämän maailman.

Jumala voi tehdä kaikkea loogisesti mahdollista, mutta ei sisäisesti ristiriitaisia järjettömiä asioita.

Jos joku on ihminen, niin hän ei ole Jumala.

Jos joku on Jumala, niin hän ei ole ihminen.

Trinitaarit väittävät, että Jeesus voi olla "yhtä aikaa Jumala ja ihminen", koska "Jumalalle on kaikki mahdollista". Jos tämä olisi totta, niin Jumala voisi olla samaan aikaan "bakteeri ja Jumala" tai "kivi ja Jumala" tai mikä tahansa elävä olento tai eloton luontokappale, mutta järjellisesti ajateltuna tämä on täysin järjetön ja epälooginen väite. Bakteeri ei voi olla sen enempää Jumala kuin ihminenkään voi olla Jumala.

Jumala ei vaadi ketään lastaan pitämään totena tällaisia järjen vastaisia väitteitä, joita kukaan ei voi todistaa tosiksi Raamatun kirjoitusten avulla, vaikka sitä on kaksi tuhatta vuotta yritetty tehdä. Voit uskoa ilman pelkoa miten tahansa tässä asiassa eikä sinun ole pakko muodostaa lopullista kantaa, vaikka muut painostavat sinua niin tekemään. Olisi epärehellistä väittää varmasti todeksi jotakin sellaista, jota ei voi ymmärtää eikä järjellä käsittää, ja jota ei voi siten myöskään uskoa (järjen vastaisia asioita ei voida uskoa tosiksi vilpittömällä mielellä Jumalan ja Jeesuksen vaikuttaman uskon kautta). Sokea usko ei muuta kaksiluonto-oppia järkeväksi ja ristiriidattomaksi, niin että se ei olisi "järjen vastaista", niin kuin se aivan selvästi järjen vastainen uskomus on.

Koska kaksiluonto-oppi on epälooginen ja sisäisesti ristiriitainen, jää jäljelle vain ne vaihtoehdot, joiden mukaan Jeesus oli joko täydellisesti ihminen tai täydellisesti Jumala tai täydellisesti jumalolento, joka vain näytti ihmiseltä, mutta ei ollut todellisesti ihminen. Molempia tulkintoja on esiintynyt kristittyjen joukossa alusta asti, mutta vain Jeesuksen ihmisyydestä voidaan olla täysin varmoja Raamatun kirjoitusten perusteella. Näin ollen ns. doketismi ([docetism](#)) on virheellinen tulkinta Raamatusta, samoin kuin kolminaisuus-oppi ja Jeesuksen kaksiluonto-oppi.

[Apostolisesta ajasta lähtien](#) on ollut niitä, jotka eivät profeettojen tavoin pitäneet logosta itsenäisenä persoonana (henkilönä) vaan uskoivat sen tarkoittavan persoonatonta Jumalan sanaa, niin kuin Vanhasta testamentista käy selvästi ilmi. (1Moos 1:1ss.; Psa 33:6-9; vrt. Snl 3:19; Jers 10:12; 51:15)

Kolminaisuusoppi ja Kristuksen kaksiluonto-oppi ovat muotoutuneet vasta apostolisen ajan jälkeen katolisen kirkon isien toimesta, mutta aina on ollut niitä, jotka ovat olleet eriä mieltä ja pitäneet Jeesusta ihmisenä, niin kuin apostoli Johannes, joka taisteli doketismin harhaoppia vastaan. Doketistien mukaan Jeesus vain näytti ihmiseltä, mutta oli todellisuudessa Jumala ihmisen ruumiissa. Ja niinhän asian täytyisi olla, jos Jeesus olisi Jumala, sillä Jumala ei voi lakata olemasta Jumala, ja jos Jumala ilmestyy ihmisen ruumiissa, ei hän voi olla täydellisesti ihminen, vaan hän olisi Jumala ihmisen ruumiissa.

Jeesuksen kaksiluonto-oppi on harvemmin herätysliikkeissä käsitelty aihe. Joskus kuulee puhuttavan siitä, miten "Jeesus oli yhtä aikaa tosi Jumala ja tosi ihminen", mutta siihen sen asian käsittely sitten jääkin. Raamatullisia perusteita tälle väitteelle ei usein esitetä. Kuulijoilta ikään kuin edellytetään tämän opin totena pitämistä, niin että sitä ei tarvitse edes kyseenalaistaa. "Sillä tavalla ovat nimittäin kaikki kirkkoisät ja seurakunnan Raamatun opettajat aina uskoneet." Vaikka tämä väite ei pidä paikkaansa, niin tutkin Kristuksen kaksiluonto-oppia tässä kirjoituksessa lähinnä vain Raamatun kirjoitusten perusteella; en vetoa juurikaan varhaisiin kirkkoihin tai muihin teologeihin.

Oletko koskaan miettinyt tarkemmin Jeesuksen kaksiluonto-oppia?

Minä en ollut miettinyt sitä ennen kuin vasta tänä syksynä. Olin tosin ajatellut heti uskoontuloni jälkeen sitä, miten Jeesus saattoi olla yhtä aikaa ihminen ja Jumala, koska minulle oli opetettu kreikkalainen ihmiskuva. Sen mukaan ihminen on kolminainen niin kuin Jumalakin: henki, sielu ja ruumis. Mietin sitä, että jos Jeesus kerran oli ihminen, niin oliko hänellä Jumalan luoma ihmisen henki ja sielu vai ei? Oliko hän pre-eksistenttinen henkiolento, joka pukeutui ihmisen ruumiiseen? Vai oliko hän Pyhä Henki, joka otti itselleen ruumiin? En voinut löytää tuolloin näihin kysymyksiin vastauksia, joten jätin niiden pohtimisen pois noin 17 vuoden ajaksi.

En ole muuten vielä löytänyt näihin kysymyksiin vastauksia; niitä ei luultavasti ole olemassa. Kaiken lisäksi vaikuttaa siltä, että mikään selitys ei ole järkevä. Kaikki selitykset tästä aiheesta olisivat järjettömiä. Itse "kaksiluonto-oppi" on niin vaikeatajuinen ja järjenvastainen, että sitä ei ole mahdollista järjellisesti selittää ja oikeaksi todistaa. Teologit ja seurakuntien päättäjät sanovatkin, että "se on vain uskottava" ja pidettävä sitä totena, vaikka järki taistelisi tätä oppia vastaan. Samoin kehoitetaan kristittyjä pitämään totena kolminaisuusoppia ja uskomaan se, vaikka sitä ei voida järjellisesti ja johdonmukaisesti todeksi selittää tai todistaa.

Kun siis olen tutkinut Jeesuksen olemista ihmisenä, joka on henki, sielu ja ruumis, niin en ole voinut ymmärtää sitä, miten kolmiyhteinen Jumala tai sen toinen persoona on voinut tulla ihmiseksi Kristuksen Jeesuksen persoonassa, niin että hänellä on oma henki ja sielu, ja hän jatkaa ihmisenä olemista vielä ylösnousemisensa jälkeen hamaan iankaikkisuuteen asti. Onko Jumalassa monta eri henkeä vai onko hänessä vain yksi henki, jossa nämä kolme persoonaa asuvat? Ja mikä on se henki, joka tuli asumaan Kristuksen ruumiiseen, tai jonka ympärille ruumis kehittyi?

Näihin kysymyksiin voidaan tietysti esittää erilaisia teoreettisia vastauksia, mutta kukaan ei kykene niihin yksin Raamatun perusteella vastaamaan. Itse asiassa minusta koko oppi vaikuttaa epäjohdonmukaiselta ja se on syy siihen, miksi järki ei voi sitä käsittää. Jumalan sanan tulisi olla järkevää ja johdonmukaista, sillä se on tarkoitettu ihmisen järjellä ymmärrettäväksi ja totena pidettäväksi. Jos ihmisen järki ei pysty sitä johdonmukaisesti todeksi selittämään, ei se ole Jumalan antama opetus. Mutta juuri sellaisia ovat monet katolisen kirkon ja sen tyttärien eli melkein koko kristikunnan omaksumat tietyt opinkappaleet: kolminaisuusoppi, Jeesuksen kaksiluonto-oppi ja pre-eksistenssi, ikuinen piinahelvetti, ja oppi sakramenteista. Vaikka nämä opin kohdat ovat

järjenvastaisia ja osittain taikauskoisia, pidetään niitä silti ehdottomina Jumalan sanan totuuksina, joita ei tarvitse edes kyseenalaistaa, vaikka niitä ei voida järjellisesti oikeiksi todistaa eikä siten myöskään kunnolla ymmärtää. "Ne on vain uskottava" ja jos et usko tai jos kyseenalaistat ne, niin saat harhaoppisen leiman ja sinut erotetaan muiden uskovien yhteydestä.

Eikö jo pelkästään tämän seikan pitäisi saada kristityt ajattelemaan sitä, voivatko nämä opinkappaleet olla Jumalasta ja totta? Miksi Jumalan pitäisi tukkia väkivalloin kyselijöiden suut ja pakottaa heidät uskomaan sokeasti kirkon teologiien ja Raamatun opettajien järjenvastaisia selityksiä? Eikö tällainen ole sensuuria ja aivopesua parhaimmillaan? Eivätkä kristityt sitä edes huomaa vaan puolustavat henkeen ja vereen isiltä perimiään opinkappaleita ja haukkuvat eri tavalla uskovat kristityt "helvetin lapsiksi" ja "paholaisen lapsiksi". Onpa osa jopa valmis tappamaan meidät, niin kuin heidän esi-isänsäkin kirkossa ovat tehneet, koska me emme usko samalla tavalla kuin he? Eikö ole erikoinen juttu?

Kun aloitin tämän kirjoituksen tekemisen, en ollut vielä muodostanut lopullista kantaa Jeesuksen pre-eksistenssistä tai kaksiluonto-opista, mutta kirjoituksen edistyessä olen tullut vakuutetuksi siitä, että kaksiluonto-oppi on virheellinen. Jeesuksen pre-eksistenssistä en osaa sanoa vielä täysin varmaksi sitä, onko hän ollut olemassa edeltä vai ei, mutta paljon vahvemmat todisteet näyttävät olevan Jeesuksen pre-eksistenssiä vastaan kuin sen puolella. Jeesuksen pre-eksistenssin kieltävä kanta on myös paljon johdonmukaisempi kuin pre-eksistenssin hyväksyvä kanta, ja täysin varmalta vaikuttaa se, että kukaan profetoista ei uskonut tulevan messiaan pre-eksistenssiin eikä jumaluuteen: että messias ja Israelin tuleva kuningas olisi kaiken olevaisen luoja yhdessä Isän Jumalan eli Jahven kanssa.

Ajattele sitä, että pelkästään kaste- ja kolminaisuusoppia koskevien näkemysteni ja opetusteni vuoksi minut pitäisi kuulemma tappaa, niin kuin tapettiin "kasteenuusijoita" [Rooman keisarien aikana katolisen kirkon mahtikäskystä](#) ja Saksan ruhtinaskunnissa [Martti Lutherin suosituksen ja kehotuksen mukaan](#).

Kolminaisuusoppi ja siihen kuuluva kaksiluonto-oppi ([hypostatic union](#)) suojattiin [vuonna 529 lailla](#), jonka mukaan antitrinitaarit tuli tappaa.

Global Anabaptist Mennonite Encyclopedia Online, Anabaptism, 1955 Article, Sixteenth Century Usage: <http://www.gameo.org/encyclopedia/contents/A533ME.html>

Kasteenuusijat oli määrätty tapettaviksi jo aiemmin vuonna 413. Luther, Zwingli ja Calvin eli ns. uskonpuhdistajat ottivat nämä lait käyttöönsä omilla vaikutusalueillaan yhteistyössä ruhtinaiden kanssa.

Global Anabaptist Mennonite Encyclopedia Online, Juridical Procedures Relating to the Anabaptists, 1. General. <http://www.gameo.org/encyclopedia/contents/J864.html>

Jos kolminaisuusoppi ja Jeesuksen kaksiluonto-oppi olisivat Jumalasta, niin olisiko Jumalan tarvinnut tappattaa eri tavalla uskovia puolustaakseen tätä oppia? Vai ovatko nämä molemmat opit samasta lähteestä kuin Jeesuksen opetuslasten tappajien teotkin?

Oletetaan, että ihminen olisi kolmiyhteinen "henki, sielu ja ruumis". Miten ymmärrätte Jeesuksen hengen ja sielun? Oliko hänen henkensä ja sielunsa ihmisen henki ja sielu vai oliko hänen henkensä

Jumalan pyhä henki vai jokin muu jumalallinen Henki, joka oli asunut Isän luona taivaassa? Entä sielu?

Miten Jeesuksen oleminen yhtä aikaa ihmisenä ja Jumalana toteutui ottaen huomioon hänen täydellinen ihmisyytensä?

Jumala ei voi lakata olemasta Jumala, joten ns. Jumalan metamorfoosi (muodonmuutos) ei voi olla totta; se, että Jeesus oli ensin Jumala, sitten ihminen, ja sitten taas Jumala.

Kaikki kristityt eivät usko ihmisen kolminaisuuteen kreikkalaisen filosofian oppien mukaan (henki, sielu ja ruumis). Osa meistä pitää ihmistä yhtenä kokonaisuutena, joka voi elää ja olla tietoinen itsestään vain ruumiillisessa muodossa. Sen vuoksi ruumiin ylösnousemus on välttämätöntä iankaikkisen elämän kannalta. Poisnukkuneet olisivat "kadotetut", jos kuolleet eivät nousisi ylös, joten ihmisen henki ei voi olla tietoinen itsestään ruumiin ulkopuolella ja elää ikuisesti Jumalan taivaassa. (1Kor 15:18) Jumala on tehnyt meistä ruumiillisia olentoja ja sellaisia me olemme oleva myös siinä uudessa maassa, joka on oleva vanhurskaiden iankaikkinen asuinpaikka, ja jossa myös meidän herramme Jeesus kristus on oleva meidän kanssamme. (Ilm 21-22)

Entä jos Jeesus ei ole Jumala vaan jumal-olento, jumalallinen henki, joka "otti itselleen ihmisen ruumiin" ja syntyi ihmiseksi? Sekään ei voi olla totta, koska "ruumiiseen pukeutunut jumal-olento" on eri asia kuin "täydellinen ihminen". Riippumatta siitä uskooko kristitty ihmisen olevan kolminaisuus vai yksi kokonainen ihminen on tämä teoria virheellinen. Jumalan tai jumal-olennon syntyminen ja ilmestyminen ihmisen ruumiissa on eri asia kuin täydellisen ihmisen sikiäminen, syntyminen ja elämä täydellisesti ihmisenä.

Ihminen ei ole "pre-eksistenttinen" henki, joka asuu ruumiissa, joten Jeesus ei olisi voinut olla täydellisesti ihminen, jos hän olisi pre-eksistenttinen henki (jumal-olento). Jos hän vielä kaiken lisäksi olisi palannut henkiolennoksi ja lakannut olemasta ihminen, niin hän sopisi vielä vähemmän Raamatun kuvauksiin ihmisestä, joka pelastaa maailman ja hallitsee iankaikkisesti ihmisenä muita luotuja.

Pre-eksistenttinen henkiolento, joka siirtyy taivaasta ihmisalkioon ja syntyy ihmisen muodossa, ei ole ihminen. Ihminen ei ole pre-eksistenttinen henkiolento, joka saa ruumiin äitinsä kohdussa.

Oletetaan, että Jeesus koki sellaisen metamorfoosin (muodonmuutoksen), että hän oli ensin täydellinen taivaallinen olento, sitten hän lakkasi olemasta taivaallinen olento ja tuli täydelliseksi ihmiseksi, ja sitten hän lakkasi olemasta täydellinen ihminen ja muuttui takaisin sellaiseksi täydelliseksi taivaalliseksi olennoksi, jollainen hän oli ennen ihmiseksi syntymistään. Olisiko tämä tulkinta järkevää?

Jos uskoo varauksetta Jeesuksen pre-eksistenssiin, niin tällaiseenkin tulkintaan voidaan päätyä, ei muuten. Kun verrataan ihmisen ja taivaallisen olennon välistä eroa, niin miten sama persoona tai henkilö voisi olla ensin taivaallinen olento ja sitten ihminen? Jos ihmisellä on muistijälkiä syntymistään edeltävästä elämästä isän tykönä, niin hän ei ole enää täydellisesti ihminen; hän on jotakin muuta kuin ihminen, enemmän. Jos taas henkiolento lakkaa olemasta henkiolento, niin miten hänen persoonansa siirtyisi ihmiseen vieläpä niin, että siitä ei jää mitään muistijälkeä ihmiseen? Logiikan testin mukaan tämäkin tulkinta on virheellinen ja täytyy hylätä.

Jeesus ei ole pre-eksistenssinen. Hän on täydellisesti ihminen ja pysyy täydellisesti ihmisenä iankaikkisesti. Jos joku on ihminen, hän ei voi olla Jumala samaan aikaan. Jos joku on Jumala, hän ei voi olla ihminen samaan aikaan. Nämä kumoavat toisensa.

Jumala ei voi lakata olemasta Jumala. Jeesus ei voi olla Jumala, koska hän syntyi täydelliseksi ihmiseksi ja on täydellinen ihminen iankaikkisesti.

Raamatun ilmoituksen mukaan on kiistatonta, että Jeesus oli täydellisesti ihminen: lihaa ja verta, ei kaikki-tietävä, vaan vajavainen, jonka täytyi kasvaa viisaudessa ja tiedossa, ja olla alamainen vanhemmilleen ja isälle Jumalalle loppuun asti, hamaan ristin kuolemaan asti. (Luuk. 2:16-52; Fil 2:5-11) Me näemme hänet korotettuna ja kirkastettuna hänen kärsimyksensä vuoksi, koska hän kärsi ihmisenä kaiken sen mitä kärsi ja oli kuuliainen ilman syntiä loppuun asti. (Hebr. 2:5-3:6; 5:4-25) Jeesus ei ollut missään vaiheessa elämäänsä ihmisenä kaikkietävä tai sellainen kuin isä on: Jumala. Ihmisen kristuksen Jeesuksen ja kaikkietävän ja kaikkivaltiaan Jumalan välinen ero on valtava.

Miten sitten selitetään Jeesuksen kaksiluonto-oppi: se että "hän oli yhtä aikaa Jumala ja ihminen"?

Ainoa selitys tähän lienee se, että Jeesuksen Jumaluus ei ollut toiminnassa (aktiivinen) kaiken aikaa silloin kun hän oli ihminen. Jeesus ei olisi voinut olla ihmisalkio ja sikiö äitinsä kohdussa, jos olisi säilyttänyt jumaluutensa ihmisenä. Ei hänen tietääkseni uskota pysyneen taivaassakaan Jumalan muodossa sinä aikana, kun hän oli ihminen? Jos joku väittää, että Jeesus pysyi koko ajan taivaassa, kun oli ihminen maan päällä, niin hän jakaa Jeesuksen persoonan ja olemuksen kahtia, mikä on vastoin kaksiluonto-opin määrittystä, jonka lännen kirkot ovat hyväksyneet. Khalkedonin kirkolliskokous määrittä [Kristuksen kaksiluonto-opin vuonna 451](#) seuraavasti:

"Me opetamme siten pyhiä isiä seurataksemme kaikki yksimielisesti tunnustamaan yhtä ja samaa Poikaa, meidän Herraamme Jeesusta Kristusta, yhtä täydellistä jumaluudessa ja samoin yhtä täydellistä ihmisyydessä; tosi Jumalaa ja tosi ihmistä, jolla on järjellinen sielu ja ruumis; joka on samaa olemusta Isän kanssa jumaluuden puolesta [mukaan] ja samaa olemusta meidän kanssamme ihmisyyden puolesta [mukaan]; joka on kaikin tavoin samanlainen kuin me kuitenkin ilman syntiä; joka on syntynyt ennen kaikkia aikakausia Isästä jumaluuden puolesta [mukaan], ja on syntynyt näinä viimeisinä päivinä meidän ja meidän pelastuksemme vuoksi neitsyt Mariasta, Jumalan äidistä, ihmisyyden puolesta [mukaan]; yhtä ja samaa Kristusta, Poikaa, Herraa, ainosyntyistä, joka on tunnettavissa kahden luontonsa mukaan sekoittamatta, muuttamatta, jakamatta ja erottamatta niitä toisistaan (- in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indivise, inseparabiliter); jonka kahta määriteltyä luontoa ei ole otettu pois millään muotoa niiden yhtyessä toisiinsa vaan ne ovat pikemminkin säilyneet ja ne esiintyvät yhdessä persoonassa (prosopon) ja yhdessä olemuksessa (hypostasis), eikä niitä ole erotettu tai jaettu kahdeksi persoonaksi, vaan yhdeksi ja samaksi Pojaksi, ja ainosyntyiseksi Jumalaksi, Sanaksi, Herraksi Jeesukseksi Kristukseksi; niin kuin profeetat ovat alusta asti julistaneet hänestä, ja niin kuin Herra Jeesus Kristus on itse opettanut meitä, ja jonka pyhien isien uskontunnustus on välittänyt meille."

Idän kirkot eivät hyväksyneet tätä julkilausumaa, koska he eivät pitäneet oikeana kutsua [neitsyt](#) Mariaa "Jumalan äidiksi". Jos Jeesus olisi pre-eksistenttinen Jumala, niin he olisivat oikeassa tässä väitteessään ja lännen kirkko on erehtynyt. Maria ei voisi antaa elämää Jumalalle, sillä Jumalalla on

elämä itsessään ja hän antaa kaikille luoduille olennoille elämän, hengen ja kaiken. (Apt 17:25; Joh 5:17-30) Sen sijaan, että Maria olisi antanut elämän pojalleen Jeesukselle, olisi Jeesuksen pitänyt antaa elämä omalle äidilleen, jos hän olisi kaiken olevaisen luoja yhdessä isän kanssa, niin kuin kolminaisuusopissa väitetään. Mariaa ei olisi tästä syystä oikein kutsua "Jumalan äidiksi". Häntä voidaan kutsua kuitenkin "Kristuksen äidiksi", niin kuin idän kirkossa tehdään.

Kolminaisuusopin kannattajien mukaan Jeesus ei lakannut koskaan olemasta Jumala, kun tuli ihmiseksi maan päälle. Niinpä hän jatkoi Jumalana olemistaan taivaassa Isän tykönä, kun sikisi [neitsyt](#) Mariassa pyhästä hengestä ja syntyi ihmiseksi, ja eli ihmisenä yli 30 vuotta maan päällä (Joh. 3:13). Näin on erotettu ihminen-Jeesus ja Jumala-Jeesus toisistaan kahdeksi eri persoonaksi vastoin kaksiluonto-opin määrittystä, joka on vuodelta 451 Khalkedonin kirkolliskokouksesta. Se, että sanotaan "Jumalan luonnon" jääneen isän tykö taivaaseen samalla kun "ihmisen luonto" oli maan päällä Jeesuksen ruumiissa, ei poista sitä tosiasiaa, että Jeesus on ihmisenä kokonaan eri olento ja persoona kuin Jumala. Jeesuksella on ihmisenä oma tahto, ajatukset, tunteet, tieto ja mieli. Jumalalla on Jumalana oma tahto, ajatukset, tunteet, tieto ja mieli. Nämä eivät ole samat ihmisellä kristuksella Jeesuksella ja Jumalalla. On siis selvästi kaksi eri tietoisuuden keskusta, kaksi eri "minää", joista toinen on ihminen ja toinen on Jumala. Jeesus on siis ihmisenä eri olento kuin ainoa tosiolevainen Jumala.

Useat trinitaarit väittävät kuitenkin, että "ihminen Kristus Jeesus" oli ihmisenä ollessaan yhtä aikaa sataprosenttisesti Jumala ja sataprosenttisesti ihminen, tosi Jumala ja tosi ihminen, täydellinen Jumala ja täydellinen ihminen. He eivät siis erota toisistaan taivaassa ollutta Jumala-Jeesusta ja maan päällä ollutta ihminen-Jeesusta siten, että kyseessä olisi kaksi eri persoonaa. Sitä, miten ihminen-Jeesus saattoi olla yhtä aikaa vajavainen ihminen ja täydellinen Jumala, ei selitetä lainkaan: se ja kolminaisuusoppi kokonaisuudessaan ovat mysteereitä, jotka voidaan "uskoa" ja ymmärtää vain "uskon kautta", vaikka ihminen ei tätä vaikeaa asiaa voi täydellisesti tässä ajassa käsittää.

Kun Jeesus meni trinitaarisen uskon mukaan pian kuolemansa jälkeen tuonelaan taivaaseen jo ennen ylösnousemustaan, yhtyi hänen ihmis-persoonansa Jumala-persoonaan "hengessä" tai "henkenä"/"sieluna". Ylösnousemuksen jälkeen Jeesuksella on vain yksi persoona yhdessä ruumiissa, jossa Jumala ja ihminen ovat täydellisesti yhdistyneet toisiinsa: kaksi "luontoa" yhdessä persoonassa, niin kuin kaksiluonto-opissa väitetään. Jeesuksen sanotaan olevan samaa "olemusta" isän kanssa, vaikka hän on ihminen: ihmisen luonto ja Jumalan luonto esiintyvät yhdessä persoonassa ja yhdessä olemuksessa, joka on kristus. Pimeä oppi, mutta monet pitävät sitä ehdottoman varmasti iankaikkisena totuutena, vaikka sitä ei voida ymmärtää: se on vain tunnustettava sokeasti todeksi "uskon kautta" "tai muuten..." (helvetti odottaa).

Mitä tulee Jeesuksen maanpäälliseen vaellukseen ihmisenä, niin hänessä vaikuttivat vajavaisen ihmisen luonto ja täydellisen Jumalan luonto yhdessä olemuksessa ja yhdessä persoonassa, jolloin Jumalan luonto ei ollut koko ajan täydellisesti havaittavissa, sillä Jeesus oli täydellisenä ihmisenä myös vajavainen ihmisten tavoin verrattuna Jumalaan. Siitä huolimatta hän säilytti jumaluutensa isän luona taivaassa koko sen ajan, jonka hän vietti maan päällä ihmisenä ennen ristinkuolemaansa; yleisen trinitaarisen näkemyksen mukaan Jeesus oli täydellinen Jumala myös "ihmisen kristuksen Jeesuksen" ruumiissa asuessaan, sillä Jeesus mielletään Jumalana iankaikkiseksi Hengeksi, joka asui ihmisen kristuksen Jeesuksen ruumiissa ja asuu siinä edelleen, kun kristus on noussut ylös kuolleista eli kun hän palasi Jumalana takaisin omaan ruumiiseensa Henkenä.

Kolmiyhteisen jumalan opissa riistetään tällä tavalla kunnia isältä, joka pelasti poikansa kuolemasta herättämällä hänet ylös kuolleista (Hebr 5:7; 13:20-21) Koska Jeesus on Raamatun mukaan täydellisesti ihminen, ei hän pystynyt pelastamaan itse itseään kuolleista vaan tarvitsi isää Jumalaa herättämään itsensä ylös kuolleista – tekemään hänet jälleen eläväksi.

Oppi kolmiyhteisestä Jumalasta (kolminaisuusoppi) on suojattu [Rooman laissa vuodelta 521 keisari Justinus I:n ja paavin toimesta](#) niin, että antitrinitaarit saivat kuolemanrangaistuksen eriuskoisuutensa vuoksi yhdessä kasteenuusijoiden (anabaptistit) kanssa. Trinitaarit ja vauvojen kastajat ovatkin vainonneet ja tappaneet aitoja kristittyjä siitä asti, kun tunkeutuivat seurakuntiin ja saivat ne valtaansa, vieläpä niin, että katolisesta uskonnosta tehtiin valtionuskonto ja eriuskoisuus kiellettiin tai sitä rajoitettiin uskonto-lakien säätämisen kautta.

Huomaa, että Jeesuksella on elämä itsessään vain sen vuoksi, että Isä on antanut hänelle elämän. (Joh. 5:26) Koska isä on antanut pojalleen elämän, niin onko oikein pitää poikaa iankaikkisena Jumalana, jolla ei ole alkua eikä loppua, ja joka on kaiken olevaisen luoja sen sijaan, että olisi luotu olento?

Olisiko sitten järkevää väittää, että Maria synnytti oman luojaansa? Vaikka tämä ajatus kuulostaa järjettömältä, voisi se silti olla totta, edellyttäen, että Jeesus on pre-eksistenttinen Jumala ja kaiken olevaisen luoja yhdessä isänsä kanssa. Jumalan inkarnoitumisessa uskotaan nimenomaan siihen, että Jumala voi syntyä naisesta (ihmisestä), mutta Jumalaa ei voida luoda. Pre-eksistenttinen Jumala voi siis ottaa itselleen ihmisen hahmon ja syntyä [neitsyestä](#), mutta häntä ei ole kukaan luonut. Tällä tavalla on perinteisesti erotettu kristinuskko esimerkiksi Jehovan todistajista, jotka väittävät Jeesuksen olevan luotu olento, arkkienkeli Mikael.

Mutta miten voidaan selittää se, että Jeesus säilytti jumaluutensa ollessaan ihminen? Miten vajavainen ihminen voi olla yhtä aikaa Jumala ja ihminen?

Ainoa selitys, jonka tiedän, on se, että Jeesuksen jumaluus ei ollut toiminnassa (aktiivinen) vaan hän oli ikään kuin tyhjentänyt itsensä jumaluudesta ja tuli siten täydellisesti ihmiseksi. Jumala ei tietenkään voi olla täydellisesti ihminen, koska Jumalana oleminen on jotakin muuta kuin ihmisenä olemista – eikö totta?²

Minua kaksiluonto-opin selitykset eivät vakuuta. On järjenvastaista ajatella, että Jumala säilyttäisi jumaluutensa ollessaan ihminen maan päällä. Tämän vuoksi tulisi ajatella "harhaoppisiksi leimattujen" tavoin, että Jeesus vain näytti Jumalalta, mutta oli todellisuudessa ihmisen muotoinen Jumala tai Jumala, joka ilmestyi ihmisenä, ihmisen ruumiissa. Tällaisia uskomuksia oli pakanoiden keskuudessa. Muistakaa, että pakanat pitivät Paavalia itse pääjumala Zeuksena ja Barnabasta Hermeksenä, joten heille ei ollut vierasta se, että Jumalat voisivat ilmestyä ihmisen hahmossa. (Apt 14:12ss.)

Mutta eikö teitä oudoksuta se, että Jumalan inkarnoituminen on tuttua pakanuudesta ja kolminaisuusoppi on nähtävissä "Isis ja Horus" ja "Semiramus ja Tammus" -myyteissä? Mitä jos katolinen kirkko siirsi nämäkin pakanalliset uskomukset kristinuskoon ja nyt kristityt levittävät niitä ehdottomina Jumalan sanan totuuksina? Selvää on ainakin se, että oppi sakramenteista on pakanallista perua, joten miksi eivät myös monet muut paavin kirkon opit?

² Jeesuksen ihmisyyttä selitetään ns. kenosis (kenosis) opin avulla. Sen mukaan Jeesus tuli alas taivaasta, jossa hänellä oli Jumalan muoto, alensi itsensä ja tuli ihmiseksi, niin että hän ei ole inhimillisen luontonsa puolesta Jumala, vaikka onkin jumalallisen luontonsa puolesta jatkuvasti Jumala, vaikka hänen jumaluuttaan ei hänen alennustilansa vuoksi voitaisikaan nähdä toiminnassa. Jeesuksen inhimillisellä luonnolla selitetään jopa niitä asioita, jotka tekevät hänestä ikuisesti alempiarvoisen Jumalan taivaassa verrattuna Isään Jumalaan. (1Kor 15:27-28)

Alexander Hislop, Kaksi Babylonia, Luku IV, Oppi ja käytänteet
<http://arvioikaa.com/2B15.html>

Alexander Hislop, Kaksi Babylonia
<http://arvioikaa.com/2B1.html>

Vähin, mitä Raamatun perusteella tulisi jokaisen kristityn nähdä ja todeksi tunnustaa, on se, että Jeesuksen "jumaluus" ei ole samanlaista kuin isän jumaluus.

Poika on ollut ja on ja on oleva aina alamainen isälle, joten isä on ainoa kaikkivaltias, vaikka on poikakin kaikkivaltias suhteessa ihmisiin ja enkeleihin; kaikki on oleva alistettu pojan valtaan tulevassa maailmassa. (1Kor. 15:24-28; Efe 1:19-22; 1Piet 3:22)

Poika on syntynyt, mutta isä ei ole syntynyt.

Poika on ihminen, isä ei ole ihminen.

Poika on näkyväinen olento, mutta Jumala on näkymätön. Huomaa, että [Jeesus on näyttäytynyt kolminaisuusopin mukaan monta kertaa Vanhan testamentin pyhille ja profeetoille](#), mutta jos hän olisi ollut silloin Jumala korkeassa asemassaan, niin miten hänet olisi voitu nähdä? Raamatun mukaan kukaan ihminen ei voi nähdä Jumalaa ja pysyä elossa, eikä kukaan ole häntä nähnytään. (2Moos 33:20; Joh 1:18; 1Tim 6:13-16; 1Joh 4:12)

Isällä Jumalalla ei ole isää ja Jumalaa, mutta pojalla on isä ja Jumala. (Joh 20:17; Efe 1:3; 1Pt. 1:3)

Isän jumaluus on näiden tosiasioiden perusteella erilaista kuin pojan.

Jumaluudella tarkoitetaan Raamatussa jotakin palvottavaa ja yliluonnollista; (muiden) ihmisten yläpuolella olevaa. Sanaa "Jumala" (elohim) ja Jumalan nimeä (Jahve) on käytetty myös enkeleistä ja Jumala sanoi Moosesta "jumalaksi" kahdessa eri tilanteessa. (2Moos. 3:1-14; 13:19=14:21; 4:16; 7:1) Kun Jeesus on Jumala ihmisille ja enkeleille, niin sen voitaisiin olettaa ainakin teoriassa tarkoittavan samaa asiaa kuin enkeleiden kohdalla, vaikka Jeesus ei selvästikään ole enkeli Raamatun ilmoituksen perusteella; hän on Jumalan ainosyntyinen poika.

Enkeli joka puhui Mooselle käytti itsestään Jumalan nimeä ja häntä sanotaan Jumalaksi Raamatussa. (2Moos 3:1-14) Raamatussa puhutaan enkeleistä toistuvasti siten, että heistä on käytetty nimitystä "Jumala" ja jopa Jumalan nimeä "Jahve". (1Moos. 32:24-32; Hoos. 12:5; 2Moos. 3:1-14; 13:19=14:21; 20:21-22; 23:20-23; 33:21; 5Moos 5:24; Tuom 13:3, 8, 22) Stefanus ja Paavali eivät pitäneet näitä enkeleitä samana persoonana kuin Jeesus Kristus Jumalan poika, eivätkä he pitäneet heitä samana persoonana kuin isä Jumala. (Apt 8:30-53; Gal 3-4) Näemme tästä, että vaikka enkeliä sanotaan Jumalaksi ja Jahveksi, niin hän ei ole silti Jumala ja Jahve, kaiken olevaisen luoja.

Enkelit käyttivät itsestään Jumalan nimeä (Jahve) ja heistä käytettiin Jumalan nimeä (Jahve) koska he esiintyivät Jumalan lähettiläinä ja sanansaattajina kaikella isän Jumalan arvovallalla ja voimalla, Jumalan valtuuttamana. Kun enkeli puhui, oli se sama kuin itse Jumala olisi puhunut. Samalla tavalla voitaneen ymmärtää se, kun Jeesus tuli isänsä nimessä ja teki tekonsa isän nimessä. (Joh

5:43, 10:25, 14:10-11) Jeesuksen ei tarvinnut olla Jumala samalla tavalla kuin isä on Jumala, jotta hänestä voitiin käyttää Jumalan nimeä (Jahve) ja sanoa häntä "Jumalaksi".

Mitä meiltä vaaditaan sielujen pelastumiseksi totena pitämisen suhteen?

- Jeesus oli täydellisesti ihminen, eli synnittömän elämän, kuoli ristillä, sovitti syntimme (kärsi rangaistuksen vuoksemme), Jumala herätti hänet ylös kuolleista "kolmantena päivänä", Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen, jotka ovat hänen ylösnousemuksensa todistajia (silminnäköitä) ja hänet otettiin ylös taivaaseen, jossa hän istuu isän oikealla puolella ja kaikki luodut on alistettu (tulevassa maailmassa) hänen valtaansa. Jeesus tulee takaisin tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja on oleva kuningasten kuningas ja herrojen herra. Me emme näe vielä kaikkea hänen valtaansa alistettuna, mutta kaikki alistetaan hänelle hänen tulemuksensa yhteydessä. Silloin vanhurskaat nousevat ylös kuolleista ja myöhemmin myös väärät. Kuolemakin on silloin lopullisesti voitettu.
- Jumala on Jeesuksen kristuksen isä, koska antoi pojalleen pyhän hengen olemaan pysyvästi hänen kanssaan (Jeesus syntyi hengestä, Joh 1:32-34; Matt 3:17) ja koska Jumala herätti hänet ylös kuolleista (Psa 2:7; Hebr 1:5; 5:5; Apt 13:33). Jeesus on siis Jumalan poika ja se ihmisen poika, josta profeetat olivat ennustaneet, tuleva kristus ja kuningas. (2Sam 7:8-16; 1Aik 17:13; 22:10; 28:6-7)
- Jeesus on kristus, eli se messias, josta profeetat ovat ennustaneet (sanaa "kristus" on käytetty Raamatussa vain ihmisistä, ei koskaan Jumalasta tai enkeleistä). (Hebr 1:9; Psa 45 ikuinen kuningas on "ihmislapsista ihanin" eli ihminen, vaikka häntä kutsutaan "jumalaksi", vrt. "ihmiset jumalana" 2Moos 4:16; 7:1; 21:6; 22:8-9; Psa 82:1, 6; 1Sam 2:25; Joh 10:24-38)

Se, mitä Jumala meiltä opillisesti vaatii totena pitämään, on tämä: Jeesus on kristus ja Jumalan poika, ja Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista ja korottanut kaiken pääksi seurakunnalle ja enkeleitä ylemmäksi herraksi. Jos tunnustamme hänet suullamme ja elämällämme herraksi, niin me pelastumme. (Apt 2:36; Room 10:8-13; Efe 1:1-23; 1Piet 3:22; Tiit 1:15-3:7) Tämän enempää ei Jumala meitä vaadi todeksi tunnustamaan, eikä kenenkään muunkaan pitäisi meiltä muuta tunnustusta vaatia. Ja nämäkin asiat on lupa sanoa suoraan Raamatun lainauksilla, jos ei tahdo sanaakaan sen todistuksesta muuttaa.

Jos siis uskot, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että Jumala on herättänyt hänet ylös kuolleista, ja tunnustat hänet suullasi herraksi, ja tunnustat hänet lihassa tulleeksi eli ihmiseksi, joka oli täysin ihminen, lihaa ja verta, ja että hän on oleva ihminen vielä tulemuksensa jälkeen, jonka valtaan kaikki alistetaan ja on jo nyt Jumalan silmissä alistettu, niin sinä pelastut, ellet sitten elä synneissäsi. Mitään tämän enempää ei totuudeksi tarvitse kenenkään tunnustaa, jotta voisi pelastua ikuiselta kuolemalta ja tulisesta järvestä, lopullisesta tuhosta ja hävityksestä.

On parempi tunnustaa, että ei tiedä tarpeeksi voidakseen muodostaa kantaa muista asioista, jos ei kerran ymmärrä kunnolla, mitä muutoin saattaisi "varmasti" todeksi väittää. Katolinen kirkko ja useimmat nykyiset kristityt uhkaavat jäseniään ikuisella helvetin tulella ja kirkosta tai ryhmästä erottamisella, elleivät he tunnusta, että Jeesus on samalla tavalla Jumala kuin isä yksin on Jumala, ja elleivät he tunnusta sitä, että Jumala on kolmiyhteinen Isä ja Poika ja Pyhä Henki. Jumala ei kuitenkaan vaadi meitä tunnustamaan todeksi sellaisia asioita, joita emme ymmärrä ja jotka ovat Raamatun kirjoitusten ilmoittaman totuuden vastaisia. Sinun ei tarvitse ottaa kantaa minkään tulkinnan puolesta ja jotakin toista tulkintaa vastaan. Jos et tiedä jotakin asiaa tarpeeksi hyvin, niin tunnusta se rehellisesti, äläkä muodosta lopullista kantaa asiasta.

Kaikkein tyhmintä olisi väittää varmasti todeksi sellaista, mitä ei kunnolla itse ymmärrä. Eivät sitä oppineetkaan kunnolla pysty selittämään, mutta he vaativat silti muilta näiden asioiden todeksi tunnustamista ja uhkailevat ellemme niitä todeksi tunnusta. Eikö tämä ole klassinen esimerkki sensuurista ja siitä, miten suut tukitaan ja estetään ihmisiä ajattelemasta omilla aivoillaan tai ottamasta asioista itse selvää?

Kristityillä ei ole mitään tarvetta tai velvoitetta muodostaa lopullista kantaa näissä asioissa tai asettua jonkin tulkinnan puolelle ja tuomita muut harhaoppisina. Pahimmillaan siinä käy niin, että väittää Jumalan sanan totuutta harha-oppiksi ja puolustaa katolisen kirkon pakanallisia uskomuksia Jumalan sanan totuutena, jos ne sitä Jumalan sanan totuuden sijaan ovat, niin kuin ainakin osittain ovat, ja ehkä kokonaankin.

Mitkä vaihtoehdot ovat edes teoriassa mahdollisia ollakseen totta koskien Jeesuksen jumaluutta ja pre-eksistenssiä?

1. Jeesus on ollut aina olemassa isän tykönä hänen poikanaan, mutta on vallassa alempi kuin isä.
2. Jeesus on syntynyt muinaisuudessa ennen ikuisia aikoja ja on Jumalan luotujen esikoinen.
3. Jeesusta ei ollut olemassa ennen kuin hän sikisi pyhästä hengestä ja syntyi [neitsyt](#) Mariasta.

Viimeinen vaihtoehto on myös looginen, vaikka se kumotaan [lähinnä Johanneksen evankeliumin eräillä moniselitteisillä ja tulkinnallisilla kohdilla](#). Niin kuin ensimmäinen luomakunta alistettiin ihmisen Adamin valtaan, niin myös toinen luomakunta alistetaan ihmisen Jeesuksen valtaan. (Hebr 2:5-18; Psa 8; 1Moos 1:25-27) Jeesus on varmuudella ihminen vielä tulemuksensa jälkeen, joten tässä väitteessä ei ole mitään epäraamatullista. Kiistanalaista on vain se, oliko Jeesus olemassa ennen sikiämistään Marian kohdussa vai ei.

Jos profeetoilta olisi kysytty, "onko tuleva Messias Jumala ja kaiken olevaisen luoja", niin he olisivat pitäneet kysymystä järjettömänä. Jokainen profeetta odotti tulevan messiaan olevan ihminen(, vaikka hänen nimensä on jumalallinen ja hänestä oli määrä tulla kaikkien luotujen herra ja kuningas). (Dan. 7:13-14; Jes 9:1-6; 42:6; 49:5-6)

Vanhan testamentin aikana ei olisi tarvinnut edes käydä keskustelua siitä, onko Jumala kolmiyhteinen vai onko hän kaiken olevaisen luoja ja Israelin isä, yksi ainoa Jumala ja kaikkien isä. Kaikille oli selvää, että isä on yksin ainoa totinen Jumala. Poikaa ei tunnettu eikä tulevaa Messiasta ajateltu Jumalana vaan ihmisenä, jonka valtaan Jumala alistaa kaikki luodut. Pyhää henkeä ei pidetty "Jumalan toisena persoonana". Niinpä kolmiyhteisen jumalan oppia käsitteleviä keskusteluita ei olisi voinut edes syntyä, puhumattakaan, että sitä olisi pidetty totena.

Jeesuksen aikana tilanne oli sama kuin profeettojen aikana. Jeesus oli monoteisti ja unitaari. Hän sanoi Isänsä olevan "ainoa totinen Jumala" (Joh 17:3) ja lainasi Septuagintaa (tai Markus lainasi sitä) ja sanoi, että Jahve on yksi ainoa Jahve, Israelin Jumala; Jeesus tarkoitti tällä isää.

"Kuule, Israel: Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi ainoa;" Mar 12:29

Trinitaarit väittävät, että Jeesuksen uhri ei olisi riittävä, jos hän ei olisi ollut Jumala. Raamatun mukaan Jeesuksen uhri oli synnittömän ihmisen uhri eikä Jumala edes voi kuolla, joten uhrissa tärkeintä oli täydellinen ihmisyyys, ei jumaluus. Raamatussa ei sanota missään kohdassa, että Jeesuksen uhri ei riittäisi, jos hän ei olisi Jumala. Se on trinitaarien keksimä väite.

Trinitaarit väittävät, että Johanneksen kaksi ensimmäistä kirjettä on kirjoitettu todistukseksi Jeesuksen jumaluudesta ja pre-eksistenssistä. Kun ne kirjeet lukee, niin ainoa, mistä voidaan olla kirjaimen perustasolla varmoja, on se, että Johannes painotti Jeesuksen ihmisyyttä: että Kristus oli lihaa ja verta oleva ihminen järjellisine sieluineen.

Johanneksen aikana oli hereetikkoja, jotka väittivät, että Jeesus ainoastaan näytti ihmiseltä, mutta ei ollut oikeasti ihminen, lihaa ja verta oleva ihminen järjellisine sieluineen. ([docetism](#)) Jeesus oli heidän mukaansa Jumala tai jumalallinen henkiolento ihmisen ruumiissa (Henki ihmisen ruumiissa), joka vain näytti ihmiseltä, mutta ei ollut täydellisesti ihminen.

Antikristukset olivat siis näitä gnostilaisia (ehkä muitakin). (1Joh 2:18-28; 4:1-15; 5:1-13, 20; 2Joh 12:7-11)

Joh 1:1-27 on tulkinnallinen.

Trinitaarit tulkitsevat Johanneksen evankeliumin alkua siten, että "Jumala tuli lihaksi" ja asui Israelin kansan keskellä. He päättelevät tämän logiikan avulla:

"alus oli sana ja sana oli jumalan tykönä ja jumala oli sana"...
"ja sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme,..." (Joh. 1:1, 14a)

Koska a) "Jumala on sana", ja b) "sana tuli lihaksi", niin c) "Jumala tuli lihaksi". Tämä on kuitenkin virheellinen päättelyketju. Se, mitä lukijan pitää ehdottomasti ihan ensin huomata on, että Johannes ei kirjoita suoraan: "Jumala tuli lihaksi". Raamatussa ei ole yhtään kohtaa, jossa sanottaisiin suoraan, että "Jumala tuli lihaksi". Siellä sanotaan vain se, että "sana tuli lihaksi". Niinpä meidän ei ole lupa väittää muuta ja sanoa vastoin totuutta, että Johannes olisi väittänyt "Jumalan tulleen lihaksi". Sitä hän ei nimittäin tehnyt, kun asiaa tarkemmin tutkitaan. Toki jokainen saa lainata ihan vapaasti Johanneksen sanoja ja voi väittää, että "jumala oli sana" ja "sana tuli lihaksi", mutta se, mitä Johannes tällä tarkoitti, voi olla jotakin aivan muuta kuin mitä kirkon isät ja teologit ovat apostolien ajan jälkeen selittäneet hänen tarkoittaneen.

Meidän tulee muistaa se, että Johannes ja apostolit olivat juutalaisia, jotka uskoivat yhteen Jumalaan, joka on Israelin isä ja kaiken olevaisen luoja: he olivat siis nykyisten määritelmien mukaan unitaareja. He eivät uskoneet kolmiyhteiseen Jumalaan, eivätkä edes tienneet sellaisen opin olemassaolosta. Kun he puhuivat "Jumalasta", niin he tarkoittivat sillä aina "isää", eivät koskaan poikaa, ellei asiayhteydestä käy ilmi, että he tarkoittivat "jumalalla" jotakin muuta kuin isää. "Isä" oli kuitenkin ainoa, jota sanottiin yleisesti "Jumalaksi" ja Jeesusta kutsuttiin yleensä muilla nimillä kuten "Jumalan poika", "herra" ja "kristus". Meidän tulee kutsua Jeesusta samoilla nimillä ja sanoa vain isää "Jumalaksi" puheissamme.

Kun minä puhun arkielämässä tai kirjoituksissani "Jumalasta", niin tarkoitan hänellä aina "isää", en koskaan "kolmiyhteistä jumala", "poikaa" tai "pyhää henkeä". Ketä sinä tarkoitat "Jumalalla", kun puhut hänestä? Ketä apostolit tarkoittivat puheissaan ja kirjeissään, kun käyttivät sanaa "Jumala" (theos)? Kun luet Uutta testamenttia puolueettomasti ja ajatuksella alkutekstejä vastaavien käännösten mukaan, niin huomaat, että apostolit tarkoittivat yleisessä merkityksessä ja luojasta puhuessaan "Jumalalla" aina isää, mutta poikaa he kutsuivat "isän pojaksi", "Jumalan pojaksi", "kristukseksi" ja "herraksi". Samalla tavalla meidänkin tulee tehdä, jotta emme epähuomiossa levittäisi virheellisiä tulkintoja Raamatusta ja tukisi harhaoppia.

Jakeissa 1:1-14 on ratkaisevaa se, miten tulkitsemme "Jumalan sanan": onko Jumalan sana persoona nimeltään Jeesus kristus, vai onko se persoonaton "Jumalan sana", ei henkilö, persoona tai jumalallinen olento.

Joh 1:14 todistaa, että "Jumalan sana" viittaa persoonaan, mutta ei vielä vahvista sitä, että "sana" olisi ollut elävä olento tai persoona isän tykönä ennen maailman luomista.

Ilm 19:13 kertoo, että Jeesuksen nimi on "Jumalan sana". Se ei vielä todista sitä, että hän olisi "Jumala". Hänellä on monia muitakin "jumalallisia" ja kaiken kunnioituksen arvoisia nimiä, jotka eivät todista häntä Jumalaksi. Jes. 9:5-6; Matt 1:23. Jeesusta palvotaan yksinkertaisesti siitä syystä, että hän on herrojen herra ja kuningasten kuningas. Kuninkaiden, profeettojen ja korkea-arvoisten ihmisten edessä kumartuminen oli hyvin yleistä Israelissa profeettojen ja patriarkkojen aikana. (Tästä lisää myöhemmin).

Jakeet Joh 1:3 ja 10 kertovat, että vanha maailma on luotu Jumalan sanalla tai sen kautta. Genesis 1 (1Moos 1) ja Psa 33:6-9 todistavat, että tämä Jumalan sana ei ole persoona. Persoona on itsenäinen ajatteleva, puhuva ja toimiva henkilö, ei sellainen "Jumalan sana", jolla Jumala on Raamatun mukaan luonut maailman ja kaiken, mitä siinä on.

Sana eli logos viittaa selvästi Jeesukseen ja Jumalan luovaan voimaan, mutta sen ei tarvitse olla persoona tai henkilö, kun sen sanotaan olleen alussa Jumalan tykönä. Juutalaiset ymmärtävät oikein sen, että "Jumalan sana" on persoonaton Jumalan luova voima, kun hän on luonut sanallaan kaiken, mitä on olemassa. Luomiskertomuksen 1. luku ja Psalmi 33:6-9 vahvistavat tämän asian. Jumala on hän, joka puhuu, ja Jumalan sana(t) eivät ole itsenäisesti ajatteleva ja puhuva ja elävä persoona, henkilö.

Kun sana tuli lihaksi Jeesuksen kristuksen persoonassa, tarkoittaa se sitä, että Jumalan suunnitelma ja lupaus toteutui. Jumala on ennustanut kristuksesta ja suunnitellut pelastuksen hänen kauttaan jo ennen maailman perustamista. Siitä on kyse, kun Raamatussa puhutaan kristuksen pre-eksistenssistä. Jeesus on ollut Jumalan mielessä ja suunnitelmissa, mutta ei pre-eksistenttisenä elävänä olentona vaan "sanana", joka on suunnitelma ja lupaus tulevasta messiaasta.

"Hänen kauttaan, hänessä ja häneen" viittaa luomisen yhteydessä isään Jumalaan, ei poikaan. (Joh 1:3-4; Apt 17:22-31; Ilm 4:11; Room 11:36.) Huomaa, että "Jumala on luonut kaiken sanallaan" tai "sanansa kautta". Näissä Raamatun sanonnoissa "Jumala" (isä) on luoja, ei "sana". Tästä huolimatta trinitaarit väittävät, että "Sana on luonut kaiken". Tällainen on vääristelyä, sillä Raamatussa ei sanota yhdessäkään kohdassa, että "sana on luonut jotakin". Siellä sanotaan vain se, että "Jumala on luonut sanallaan" tai "sanansa kautta" kaiken, mitä on olemassa. Näillä sanonnoilla on täysin erilainen merkitys ja vain Jumalan sanominen luoja on oikein Raamatun kirjoitusten perusteella. Sanaa ei ole lupa sanoa itsenäiseksi subjektiksi luomisen yhteydessä, ikään kuin sana olisi luonut kaiken sen sijaan, että Jumala on luonut kaiken sanallaan.

Profeetat ja patriarkat eivät pitäneet "Jumalan sanaa" itsenäisesti ajattelevana, puhuvana ja toimivana henkilönä, persoonana. He kirjoittivat luomisesta näin:

"Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden joukot hänen suunsa hengellä. Hän kokoaa meren vedet niin kuin roukkioksi, panee syvyudet säiliöihin. Peljätköön Herraa kaikki maa, hänen edessänsä vaviskoot kaikki maanpiirin asukkaat. Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty." (Psa 33:6-9)

"Alussa loi Jumala taivaan ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valkeus." Ja valkeus tuli. Ja Jumala näki, että valkeus oli hyvä; ja Jumala erotti valkeuden pimeydestä. Ja Jumala kutsui valkeuden päiväksi, ja pimeyden hän kutsui yöksi. Ja tuli ehtoo, ja tuli aamu, ensimmäinen päivä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon taivaanvahvuus vetten välille erottamaan vedet vesistä." (1Moos 1:1-6 jne.)

"Jumalan sana" on yhtä vähän persoona luomisessa kuin minun sanani on persoona tai henkilö tätä kirjoittaessani. Persoona tai henkilö on sellainen itsenäinen subjekti, joka ajattelee, puhuu ja toimii itsenäisesti, mutta Jumalan sana ja viisaus eivät ole sellaisia itsenäisiä persoonia ja henkilöitä, kun ne mainitaan luomisen yhteydessä.

Trinitaarit tulkitsevat Salomon kirjoittamassa sananlaskussa ikään kuin persoonana esitetyn "Jumalan viisauden" edeltä olevaksi Jumalan pojaksi, Jeesukseksi kristukseksi, joka on ollut kolminaisuusopin mukaan luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa luoja ominaisuudessa, tai oikeammin "Jumalan työmestarina", niin kuin sana voidaan tässä kohdassa kääntää ja ymmärtää. (Snl. 8:12-36) "Jumalan viisaus" ei ole tässä kuitenkaan persoona sen enempää kuin "Jumalan sana" on persoona luomiskertomuksen ensimmäisessä luvussa ja Psalmeissa profeettojen kirjoitusten mukaan. (1Moos 1:1-6; Psa 33:6-9) Salomo vahvistaa itse sen, että "Jumalan viisaus" ei ole itsenäisesti ajatteleva, puhuva ja toimiva henkilö, kun kirjoittaa toisaalla:

"Herra on viisaudella perustanut maan, taivaat taidolla vahvistanut." (Snl. 3:19)

Jeremian tallettamat Herran sanat vahvistavat sen, että "Jumalan viisaus" ei ole itsenäisesti ajatteleva, puhuva ja toimiva henkilö, niin kuin trinitaarit väittävät:

"Hän on tehnyt maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin viisaudellansa ja levittänyt taivaat taidollansa." (Jer 10:12)

Hän on tehnyt maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin viisaudellansa ja levittänyt taivaat taidollansa (Jer 51:15)

Vaikka "Jumalan viisautta" pidettäisiin "arkkitehtina" tai "mestariarkkitehtina" jakeessa Snl 8:30 "hoidokin" sijasta (KR33), niin sekään ei todista Jeesusta luoja yhdessä isänsä kanssa. "Jumalan viisaus" on siinä tapauksessa pelkkä abstraktio, joka on personoitu niin kuin rakkaus, viha, synti ja Jumalan sana: ne on esitetty ikään kuin persoonina, vaikka ne ovat abstraktioita. (1Kor 13; Jaak 1:20; Room 7:17, 20; Jes 55:11; Psa 119; Joh 1:1ss.)

Johanneksen evankeliumin alkua ei voida kaiken tämän perusteella pitää kovinkaan vahvana todisteena Jeesuksesta Jumalana ja kaiken luoja tai hänen pre-eksistenssistään. Se sopii aivan yhtä hyvin tai jopa paremmin kuvaukseksi siitä, miten Jumala on ennustanut sanassaan tulevan suunnitelman messiaan syntymisestä jo Raamatun ensimmäisellä sivulla, luomiskertomuksen alussa. Jumala sanoo siinä, että "tulkoon valo" ja valo tuli. Johannes selittää tämän olevan Jumalan suunnitelman mukainen profetia, joka sai täyttymyksensä kristuksen Jeesuksen sikiämisessä ja syntymisessä. (Joh 1:1-14) Vaikka kristus oli Jumalan mielessä, aivoituksissa ja suunnitelmissa jo ennen maailman perustamista, ei se todista sitä, että Jeesus olisi ollut henkilönä olemassa jo ennen sitä, ikuisesti isän tykönä olleena Jumalan poikana.

Minä ajattelin ennen, että Jeesus on ollut aina isän tykönä; hän ei ole edes syntynyt. Kysyin silloin hepreaa toisena äidinkielenään puhuvalta Jeesuksen opetuslapselta, mitä verbi "khuul" כחל tarkoittaa. (Snl 8:24) Englanniksihan [se on käännetty](#) usein sanoilla "bring forth". Englanti on tämän opettajan ensimmäinen äidinkieli, heprea toinen noin 20 vuoden ajalta Israelissa. Hän sanoi, että "khuul" tarkoittaa "syntymistä". Selitin sanan siitä huolimatta siten, että kyse olisi "esiin tulemisesta" tms., mitä englanninkielen sanat suoraan suomeksi käännettynä tarkoittavat. Ajattelin nimittäin sillä tavalla, että Jeesus ei ole syntynyt muinaisuudessa vaan hänet on asetettu Israelin (ja koko maailman) kuninkaaksi Jumalan suunnitelmissa jo ennen maailman perustamista ja sellaisena hän on myös tullut esiin luomisesta alkaen, Adamin luona. Uskoin, että Jeesus käveli paratiisissa illan viiheydessä ja puhui Adamille. (1Moos 3:8)

Nyt uskon eri tavalla. Sillä ei periaatteessa ole merkitystä, onko Jumalan viisaus "syntynyt" ennen maailman perustamista vain onko se "tullut esiin" silloin. Raamatun sanoman idea on siinä, että Jumala on suunnitellut pelastuksen kristuksen kautta jo ennen maailman perustamista. (Efe 1:1-14; 2Tim 1:9) Jeesus on ollut Jumalan mielessä jo ennen kuin hän loi tämän maailman. Siksi puhutaan Jeesuksesta ikään kuin pre-eksistenttisenä henkilönä, vaikka Jeesus syntyi vasta neitsyt Mariasta, eikä häntä ollut olemassa sitä ennen. Näin olen nyt taipuvainen uskomaan, koska todistusaineisto on paljon vahvempi tämän tulkinnan puolesta ja Jeesuksen pre-eksistenssin kieltävä tulkinta on paljon johdonmukaisempi kuin sen hyväksyvä tulkinta.

Jeesus oli siis Jumalan mielessä jo ennen maailman perustamista ja hänellä oli kirkkaus Jumalan luona hänen suunnitelmassaan. Kun Jumalan suunnitelma sitten aikanaan toteutui ja poika syntyi, oli tämä poika täynnä sitä kirkkautta, jonka isä oli hänelle jo ennen maailman perustamista antanut suunnitelmissaan ja mielessään. Kun "Jumalan sana tuli lihaksi" tarkoittaa se sitä, että Jumalan suunnitelma toteutui kristuksen Jeesuksen persoonassa: sikiämisessä, syntymisessä, elämässä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa. (Joh 1:1-29; 16:28-17:5)

Muistutan vielä kerran siitä, että sana, jonka kautta Jumala loi maailman, on persoonaton Vanhan testamentin kirjoituksissa: se ei ole henkilö. (1Moos. 1 ja Psa 33:6-9) Jumalan viisaus (Snl 8:22-31), joka on esitetty ikään kuin persoonana, ei sekään ole henkilö vaan persoonaton Jumalan viisaus, jonka kautta (niin kuin myös sanan kautta) Jumala on luonut kaiken, mitä on olemassa, ja riemuinnut ihmisten lapsista. (ks. Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15)

Se, että sana ja viisaus ovat esitetyt ikään kuin persoonina, ei tee niistä pre-eksistenssistä Jumalan poikaa eikä Jumalaa, sellaista kuin Isä on. Jos olisimme eläneet profeettojen ja apostolien aikana, ja kysyneet heiltä pitivätkö he Jeesusta pre-eksistenttisenä Jumalana näiden Vanhan testamentin Raamatun kohtien perusteella, niin he olisivat pitäneet meitä juutalaisten tavoin Jumalan pilkkaan syyllistyvinä. Ja koska Vanha testamentti oli heidän ainoa Raamattunsa (Uusi testamentti alkoi syntyä vasta apostolien lähetysmatkojen alettua), eivät he olisi pitäneet "Jumalan sanaa" ja "Jumalan viisautta" itsenäisesti ajattelevana, puhuvana ja toimivana henkilönä, niin kuin kolminaisuusopissa tehdään.

Olen kirjoittanut vuoden 2016 alussa tarkempia selityksiä luomisesta: siitä, miten isä on luonut yksin tämän nykyisen maailman sanallaan ja viisaudellaan. Voit lukea niistä tiivistelmän artikkelista [Jeesus Kristus, Herra ja Jumala](#) ja lähes kaikkien aihetta käsittelevien Raamatun kohtien selityksen artikkelista [Luominen ja Jumala](#). Myös muissa kirjoituksissani on sivuttu tätä asiaa välillä hyvinkin syvällisesti.

Kolme muuta evankeliumia vaikenevat tyystin oletetusta Jeesuksen pre-eksistenssistä ja jumaluudesta. Johanneksenkin evankeliumista voidaan varmasti päätellä vain se, että Jeesus on Kristus, Jumalan poika. Tämän asian vahvistamiseksi Johannes kirjoitti evankeliuminsa; ei todistaakseen sitä, että Jeesus on Jumala (tai että hän on ollut aina olemassa).

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä." Joh 20:31

Ajatus, jonka mukaan "Jumalan sana" olisi persoona, pre-eksistenttinen Jeesus kristus, on hyvin tulkinnallinen ja kyseenalainen. Trinitaarit tekevät virheellisiä johtopäätöksiä, kun sanovat että "Jumala tuli lihaksi". Johannes ei väitä sellaista, eikä tätä lausetta ole lupa kenenkään sanoa "Jumalan sanan totuudeksi", koska Raamatussa ei ole yhtään lausetta, jossa sanottaisiin "Jumalan tulleen lihaksi". Johannes kirjoitti, että "sana tuli lihaksi". (Joh 1:14) On aivan eri asia sanoa, että "sana tuli lihaksi" kuin "Jumala tuli lihaksi".

Vastaavalla tavalla meidän tulee karttaa sellaisia sanontoja kuin "Pyhä Henki on Jumala". "Jeesus on Jumala", "Jumala on kolmiyhteinen", "kolminaisuus", "Jumalan persoona" (1., 2. ja 3. persoona), "On kolme kaikkivaltiaista ja silti on vain yksi kaikkivaltias", jne. koska niitä ei ole Raamatussa, ja nämä väitteet perustuvat hyvin kiistanalaisiin tulkintoihin ja epäselviin selityksiin. Meidän ei tarvitse tunnustaa mitään Raamatun ulkopuolista uskontunnustusta tai selitystä todeksi. Olen kirjoittanut [toisen artikkelin](#), jossa kerron, millä tavalla Raamatussa isää ja poikaa ja pyhää henkeä ja Jumalaa on kutsuttu. Meidän tulee puhua näistä kolmesta samalla tavalla, samassa merkityksessä ja samassa asiayhteydessä kuin Raamatussa on puhuttu. (Lue myös [myöhempi artikkelini Miten puhua Jumalasta?](#) tästä samasta aiheesta)

Joh 1:1-2 kuuluu oikeassa sanajärjestyksessä näin (ilman mitään tulkintaa minuskeli-alkutekstin mukaan pienellä kirjoitettuna):

"alussa oli sana ja sana oli jumalan tykönä ja jumala oli sana tämä oli alussa jumalan tykönä"

Miten persoonaton "sana" voisi olla "jumalan tykönä" (pros ton theon)? Jeesuksen aikana puhuttiin ns. koinē kreikkaa. Uskoakseni sillekin kielelle on ominaista sanoa että "sana on Matin tykönä". Tällä tarkoitetaan sitä, että "Matilla on sana hallussaan". Sananlaskujen kirjan kahdeksannessa luvussa on kuvattu "jumalan viisautta" tavalla, joka kuvaa tämän viisauden persoonana. Sen ei silti tarvitse olla persoona, niin kuin se ei ole persoona muissa Raamatun kohdissa. (Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15) Esimerkiksi jae Snl 8:22 kertoo sanatarkan käännöksen mukaan, että "Jahve omisti minut tiensä alussa, ennen muinaisia tekojaan". Se, että jumala omistaa oman viisautensa, ei tee viisaudesta itsenäistä persoonaa, joka ajattelee, puhuu ja toimii itsenäisesti niin kuin henkilö.

Jumalan viisaus on Jumalaan kiinteästi kuuluva ominaisuus, jonka Jumala omistaa, mutta se ei ole henkilö. Voimme tulkita Jeesuksen pre-eksistenssin Jumalan sanana isän tykönä taivaassa vähän samalla tavalla. Jumalan sanan ei tarvitse olla persoona, niin kuin se ei monissa viitteenä olevissa kohdissa selvästikään persoona ole, vaikka se on esitetty Johanneksen evankeliumissa "ikään kuin persoonana" samoin kuin "Jumalan viisaus" Sananlaskujen kirjan yhdessä kohdassa.

Kreikankielen sana "pros" ([πρός](#)) on englanniksi:

1) to the advantage of

- 2) at, near, by
- 3) to, towards, with, with regard to

Sitä on käytetty jakeissa Joh 1:1-2, kun on sanottu Jumalan sanan olleen alussa Jumalan tykönä. Pelkästään tämän preposition avulla ei voida sanoa varmaksi sitä, täytyikö Jumalan sanan olla persoona vai ei.

Johannes käyttää samankaltaista sanontaa ensimmäisessä kirjeessään:

"... ja elämä ilmestyi ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille..." (1Joh 1:2)

Tässä on myös prepositio "pros": "tēn dzōēn tēn aiōnion hetis ēn pros ton patera" – "sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä"...

Se miten tulkitsemme "iankaikkisen elämän" perustuu edeltä omaksuamme oppiin Jeesuksen pre-eksistenssistä, onko se totta vai ei. Jos uskomme Jeesuksen pre-eksistenssiin, pidämme "iankaikkista elämää" persoonana, jos emme, niin pidämme sitä persoonattomana Jumalaan liittyvänä kiinteänä ominaisuutena.

Jeesus sai elämänsä isältä. (Joh 5:26) Tietysti "elämä ilmestyi" apostoleille, koska Jeesus eli heidän keskellään ja hänessä oli se elämä, jonka isä oli hänelle antanut, ja joka elämä isällä on ollut, on ja oleva on, luonnostaan aina itsessään, toisin kuin pojalla, joka sai elämän isältään.

Jakeessa 1Joh. 5:20 on sanottu, että "hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä". Toiset tulkitsevat tämän jakeen siten, että "Jeesus on iankaikkinen elämä ja totinen Jumala", toiset että "isä on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä". Yhtä pitävää muun Raamatun ilmoituksen kanssa on uskoa, että isä on yksin ainoa totinen Jumala ja iankaikkinen elämä (Joh 17:3). Me tulemme siitä elämästä osalliseksi, kun uskomme evankeliumin kautta hänen poikaansa Jeesukseen kristukseen. Se, jolla on poika, sillä on elämä, mutta jolla ei poikaa ole, ei ole elämääkään. (1Joh 5:1-13, 18-20)

Muista, että Jeesus on saanut elämän isältä, joten onko oikein uskoa hänen olleen aina olemassa? (Joh. 5:26)

Varmoja voimme olla siitä, että isä on totinen Jumala, koska Jeesus itse sanoi niin. (Joh. 17:3) Muut tulkinnat ovat huonommin perusteltuja. "Iankaikkisen elämän" ei tarvitse myöskään olla persoona, niin kuin eivät "rakkaus" tai "valokaan" ole persoonia. Johannes sanoo silti molemmista, että "Jumala on valo" ja "Jumala on rakkaus". (1Joh 1:5; 4:8, 16) Valo on kiinteä osa Jumalaa tai Jumalan ominaisuus samoin kuin rakkaus, mutta ne eivät ole jumalia tai Jumala. Samalla tavalla voidaan perustella sitä, että "iankaikkinen elämä ei ole Jumala", tai että "sana ei ole Jumala", kaiken olevaisen luoja, vaikka "Jumala... on iankaikkinen elämä" ja "Jumala oli sana". Nämä lauseet ovat tosia vain toisessa sanajärjestyksessä, eivät molemmissa.

Trinitaarit raamattu-oppineet selittävät preposition "pros" siten, että se tarkoittaa "läheistä suhdetta" tai "kasvokkain olemista" Jumalan ja Sanan välillä. Jälkimmäiseen käännökseen sisältyy jo itsessään oletus siitä, että "sana" (logos) on persoona eli henkilö, ei persoonaton Jumalan ominaisuus tai persoonaton Jumalan sana. Sitä, onko kyse persoonasta vai persoonattomasta Jumalan sanasta, ei voida kuitenkaan päätellä pelkästään preposition "pros" perusteella. "Logos" (sana) voi olla kumpaa tahansa, jos prepositio "pros" olisi ainoa peruste päättää, kumpi se on.

Joh 13:3 "... niin Jeesus, tietäen, että isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö,..."

Tässä on käytetty kreikankielen prepositiota "apo" ([ἀπό](#)), joka käännetään usein suomen elatiivilla eli -sta tai -stä päätteellä. Tästä jakeesta voidaan päätellä ainoastaan se, että Jeesus oli "Jumalasta" ja oli menevä takaisin Jumalan tykö (pros), mutta ei sitä, että hän on ollut olemassa ennen maailman perustamista tai aina isän tykönä. Meikin "olemme Jumalasta" (ek tū theu), mutta emme ole silti pre-eksistenttisiä. (1Joh 4:6) Huomaa, että juutalaisten hallitusmies Nikodeemus sanoi Jeesuksen olevan Jumalasta (apo theu), mutta hän ei aivan varmasti uskonut Jeesuksen pre-eksistenssiin tai jumaluuteen isän tykönä, kun hän sanoi tämän. (Joh. 3:2) Niinpä näillä Jeesuksen sanoilla ei voida todistaa hänen pre-eksistenssiään vaan korkeintaan hänen jumalallinen syntyperänsä (sikiäminen pyhästä hengestä) ja isältä saatu arvovalta toimia hänen nimessään.

Huomaa, että Jeesus oli kaikessa riippuvainen isästään, eikä voinut tehdä mitään ilman isää, joten hän ei voinut olla Jumala silloin kun oli ihminen. (Joh. 5:17-30) Jumala ei ole riippuvainen kenestäkään, mutta Jeesus oli täysin riippuvainen Isästään.

Jeesus käyttää muuallakin Johanneksen evankeliumissa prepositiota "apo" (tai "ek") todistaessaan sitä, että Jumala on hänen isänsä ja on lähettänyt hänet. (Joh. 7:28; 8:42; 14:10) Näillä Jeesuksen sanoilla ei voida todistaa hänen pre-eksistenssiään vaan korkeintaan hänen syntyperänsä (sikisi pyhästä hengestä) ja arvovaltansa (hän toimii isänsä lähettämänä ja valtuuttamana kaikella Jumalan arvovallalla). Kun opetuslapset sanoivat Jeesukselle hänen olevan Jumalasta, niin he saattoivat tarkoittaa tätä samaa asiaa: sitä, että isä on lähettänyt poikansa ja Jeesus toimii kaikella Jumalan arvovallalla. (Joh. 16:30) He eivät uskoneet Jeesuksen pre-eksistenssiin, ellei Jeesus sellaista heille opettanut. Johannes on ainoa evankeliumin kirjoittaja, jonka teksteistä voidaan päätellä jotain Jeesuksen pre-eksistenssiin viittaavaa, mutta pelkästään näiden kyseenalaisten jakeiden perusteella ei ole oikein oppia muodostaa.

Johanneksen evankeliumin alku voidaan kääntää monella eri tavalla. Käännöstapaan vaikuttaa hyvin paljon se, millainen näkemys kääntäjällä on jumaluudesta ja Jeesuksen pre-eksistenssistä. Tämä käsitys on muodostunut kääntäjälle ennen kuin hän on kääntänyt nämä jakeet omalle äidinkielelleen. Käsitukseen ovat vaikuttaneet Raamatun kokonaisilmoitus ja hänen omasta seurakunnastaan perimänsä tai omaksumansa opetukset. Ne ovat puolestaan useimmiten perua katolisilta isiltä 100-400 -luvulta eli apostolien ajan jälkeiseltä ajalta. Koska näitä oppeja pidetään ehdottoman varmoina Jumalan sanan totuuksina, ei niiden totuusarvoa todella edes kyseenalaisteta. Raamattua tulkitaan ja käännetään yksinomaan näiden opillisten näkemysten tueksi ajattelematta lainkaan, että ne voivat olla virheellisiä.

Jos kääntäjä uskoo kolminaisuusoppiin ja Jeesuksen pre-eksistenssiin, kääntää hän pronominin "autos" sanalla "hän" (maskuliinissa). Silloin "sana" eli kreikankielen "logos" jakeissa 1-2 viittaisi persoonaan "persoonattoman Jumalan sanan" sijasta. "Autos" voidaan kääntää kuitenkin myös sanoilla "se", "itse" ja "se itse", jolloin se viittaa "Jumalan sanaan", joka ei ole persoona, tai jonka ei tarvitse olla henkilö, elävä persoona.

Sana "logos" on itsessään maskuliini, mutta se ei kerro mitään siitä, onko kyse persoonasta vai ei. Kreikan kielessä on kolme sukua, niin kuin monissa muissakin kielissä: maskuliini, feminiini ja neutri. Sanan suku ei kerro sitä, onko kyse elävästä olennot, henkilöstä tai asiasta. Esimerkiksi sana "ekklēsia" on feminiini ja tarkoittaa "seurakuntaa" ja on sanatarkasti "yhteenkokoontuminen".

Seurakunta ei ole kuitenkaan naispuolinen henkilö, koska siitä käytetään feminiinistä pronominia. Yhtä vähän voidaan sanan "logos" maskuliinisella suvulla perustella sitä, että kyse on henkilöstä persoonattoman "Jumalan sanan" sijaan. Sen vuoksi "autos" voidaan kääntää ihan yhtä hyvin sanalla "se" kuin "hän", ja jos oletus Jeesuksen pre-eksistenssistä on virheellinen, olisi suoranainen virhe kääntää "autos" persoonapronominilla "hän".

Kreikankielisessä alkutekstissä ei ole käytetty erikseen isoja ja pieniä kirjaimia. Kaikki käsikirjoitukset ovat joko kokonaan isolla tai pienellä kirjoitettuja (majuskeli- tai minuskelitekstit). Niinpä jokainen iso kirjain käännettyssä tekstissä on tulkintaa alkuperäisestä tekstistä, ei itse alkuperäinen teksti. Kun sana "logos" on kirjoitettu käännökseen isolla alkukirjaimella "Logos" ja suomeksi "Sana", ymmärtää lukija sen viittaavan henkilöön eli persoonaan "Jumalan sanan" sijasta. Jos kääntäisimme sanatarkasti ja lainkaan tulkitsematta Raamattua, niin meidän tulisi jättää välimerkit ja isot kirjaimet kokonaan pois, ja kirjoittaa kaikki teksti pienillä kirjaimilla yhteen pötköön. Silloin lukija joutuisi tekemään itse tulkinnan sen sijaan, että lukisi valmiiksi tulkittua tekstiä, joka ei ole aina alkuperäistä tekstiä vastaava mahdollisten tulkintavirheiden vuoksi.

Kreikankielen sanajärjestys jakeessa yksi on seuraava:

καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος
"kai theos ēn ho logos"
"ja jumala oli sana"

"Jumala" (theos) ei viittaa tässä "mihin tahansa jumalaan", vaikka kreikankielen alkutekstissä ei ole määräistä artikkelia tässä lauseessa. Asiayhteydestä käy ilmi, että tämä "Jumala" on kaiken olevaisen luoja, joka on luonut "vanhan maailman" (kosmos) sanansa kautta. Mutta kun me katsomme Vanhaa testamenttia, niin siellä ei tätä sanaa ole esitetty elävänä persoonana, henkilönä, vaan persoonattomana "Jumalan sanana", jonka kautta Jumala on kaiken luonut. (1Moos. 1:1ss.; Psa. 33:6-9) Tämän lisäksi Jumala on pannut henkensä eläviin olentoihin, niin että ne voivat elää. (1Moos 2:7) Jos Jumala ottaisi tämän elämän hengen pois ihmisistä tai eläimistä, niin nämä kaikki kuolisivat, eivätkä pysyisi elossa. (Job 34:14-15; Snj. 3:11-22; Ilm. 11:11)

Jeesuksen mahdollisen pre-eksistenssin kannalta on tärkeää ymmärtää oikein se, tarkoittaako sana "logos" eli "sana" jakeessa yksi henkilöä eli elävää persoona vai "persoonatonta Jumalan sanaa". On kiistatonta, että "sana" ei ole "mikä tahansa sana" jakeessa yksi, vaan se viittaa Jumalan eläväksi tekevään voimaan luomisessa ja suunnitelmaan pelastaa valitut Jumalan lapset iankaikkiseen elämään kristuksen ruumiin ja veren uhrin tuoman sovituksen ja kuolleista ylösnousemisen kautta. Sana "logos" viittaa siten lopulta jakeessa 14 Jeesuksen kristuksen persoonaan, josta koko evankeliumi kertoo. Kun "sana tuli lihaksi" jakeessa 14, niin tarkoittaa se joko sitä, että pre-eksistenttinen Jumalan poika tuli ihmiseksi, tai sitä, että persoonaton Jumalan sanan lupaus täyttyi Jeesuksen kristuksen syntymisessä.

Koska muut evankeliumit eivät kerro Jeesuksen pre-eksistenssistä evankeliumeissaan, olisi outoa, jos Johannes siitä kertoisi. On kuitenkin väitetty, että Johannes olisi kirjoittanut evankeliuminsa ja kaksi ensimmäistä kirjettään muuan harhaoppisen nimeltään Cerinthus harhaoppien torjumiseksi. Tämän on sanottu eläneen yhtä aikaa Johanneksen kanssa Efeson kaupungissa ja villinneen siellä asuvia kristittyjä ja muita ihmisiä harhaopillaan.

Teoria siitä, että Johannes olisi kirjoittanut evankeliuminsa todistaakseen Jeesuksen olevan Jumala – sellainen kuin Isä on – kumoutuu yksinkertaisesti siten, että Johannes itse sanoo evankeliuminsa lopussa, miksi hän on kirjoittanut sen.

"...mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänään." (Joh. 20:31)

Se, että Jeesus on "Jumalan poika", ei tarkoita sitä, että hänen täytyisi olla "Jumala samalla tavalla kuin Isä on Jumala". Niinpä väite, jonka mukaan Johannes olisi todistanut evankeliumillaan Jeesuksen olevan Jumala, ei ole pätevästi tai riittävästi perusteltu kirjoitusten itsensä avulla.

Sanajärjestyksellä on suuri merkitys jakeessa yksi sanoman sisällön kannalta erityisesti suomen kielessä. On aivan eri asia sanoa "ja sana oli Jumala" kuin "ja Jumala oli sana". Ensimmäisessä lauseessa "sana" eli "logos" on subjekti, mutta toisessa se on predikaatiivi, joka viittaa subjektiin ja määrittää sitä. Lauseen merkitys muuttuu, kun vaihdetaan sanojen järjestystä, niin että "sanasta" eli "logoksesta" tulee subjekti "Jumalan" sijaan. Huomaat tämän asian, kun tutkit muita Johanneksen Jumalasta kirjoittamia lauseita, joissa esiintyy sama rakenne "subjekti + predikaatti (olla-verbi) + predikaatiivi eli subjektiin viittaava määrite (yleensä substantiivi tai adjektiivi)" juuri tässä järjestyksessä. Johannes kertoo meille, että "Jumala on jotakin" sen sijaan, että kertoisi "joku on Jumala" tai "jokin on Jumala".

Johannes kirjoitti, että "Jumala on valo eikä hänessä ole mitään pimeyttä". (1Joh. 1:5) Jos vaihtaisimme tässä sanajärjestystä ja kirjoittaisimme lisäksi "valon" isolla kirjaimella, niin tekisimme valosta Jumalan, vaikka valo ei ole Jumala: "Valo on Jumala". Sen sijaan, että "valo olisi Jumala", on "Jumala valo", mutta hän on paljon muutakin kuin vain valo. On tärkeää kirjoittaa tämä lause oikeassa sanajärjestyksessä ja sana "valo" pienellä kirjaimella niin kuin alkutekstissä on tehty.

Johannes kirjoitti, että "Jumala on rakkaus". (1Joh. 4:8, 16) Jumala on paljon muutakin kuin vain rakkaus, joten olisi väärin kirjoittaa "Rakkaus on Jumala". Samaa voidaan soveltaa Johanneksen evankeliumin ensimmäisen luvun "logokseen", jossa "logos" ei ole välttämättä Jumala vaan jotakin, joka on kiinteästi Jumalaan liittyvää tai on hänessä, hänen omistuksessaan tai hallussaan.

Johannes kirjoitti Jeesuksen sanoneen, että "Jumala on henki" ja häntä tulee palvoa "hengessä ja totuudessa". (Joh. 4:24) Tässä ei ole käytetty lainkaan olla-verbiä ("estin") ja alkuperäisessä tekstissä sanajärjestys on päinvastainen: "Henki (on) Jumala" (pneuma ho theos). Tämä johtuu ehkä siitä, että Jumalan perusolemus on todellakin henki eikä voida sanoa, että hän olisi jotakin muutakin kuin "vain henki". Lisäksi on huomattava, että "henki ei ole aina Jumala", mutta "Jumala on aina henki". Sama pätee vastaaviin muihin Johanneksen käyttämiin sanontoihin. "Jumala on aina valo" (1Joh. 1:5), mutta "valo ei ole (koskaan) Jumala". "Jumala on aina rakkaus", mutta "rakkaus ei ole (koskaan) Jumala". Näissä lauseissa sanajärjestyksellä on merkitystä, mutta pelkkä sanajärjestys ei ehkä riitä aukottomaksi perusteluksi Jeesuksen pre-eksistenssiä arvioitaessa.

Jeesus sanoi olevansa "ylösnousemus ja elämä". (Joh. 11:25) Tässä sanajärjestys on juuri tämä ja ylösnousemuksesta sekä elämästä on käytetty määräistä artikkelia ("ho"). Vaikka Jeesus "on ylösnousemus ja elämä", on hän muutakin, joten tätä sanontaa ei pidä tulkita kirjaimellisesti. Ei ole totta, että "ylösnousemus ja elämä on Jeesus", joten tässä lauseessa sanajärjestyksellä on jälleen ratkaiseva rooli lauseen merkityksen kannalta.

Jeesus sanoi lisäksi, että "Minä olen tie ja totuus ja elämä; ei kukaan tule isän tykö muutoin kuin minun kauttani". (Joh. 14:6) Tässä on myös käytetty määräisiä artikkeleita sanojen "tie, totuus ja elämä" yhteydessä. Silti ei ole oikein sanoa, että "tie ja totuus ja elämä ovat/on Jeesus". Lause on oikein ymmärretty ja tulkittu vain alkuperäisessä sanajärjestyksessä. Jos sama pitää paikkansa lauseen "ja Jumala oli sana" kanssa, niin silloin "sana" ei viittaisi välttämättä henkilöön tai elävään

persoonaan. Sanonta "Jumala oli sana" voisi tarkoittaa sitä, että Jumalan sanalla on merkittävä rooli hänen olemustaan tarkkailtaessa, mutta hänen sanansa ei välttämättä olisi itsenäinen ja elävä persoona, henkilö, niin kuin kolminaisuusopissa ja Jeesuksen kaksiluonto-opissa ajatellaan.

Lauseessa "ja jumala oli sana" (kai theos ēn ho logos) on kielen tuntijoiden mukaan subjektina sana "ho logos" (se sana), vaikka se on predikatiivin paikalla ja olla-verbiä edeltävän subjektin paikalla oleva theos (Jumala) on ns. nominatiivinen predikatiivi. Poikkeuksellisella sanajärjestyksellä korostetaan "Jumalan sanan" arvoa. Jumalan sana on melkein kuin Jumala itse, vaikka Jumala on paljon enemmän kuin "hänen sanansa". Jeesus korostaa samalla tavalla Mooseksen lain ja profeettojen tärkeintä opetusta sanomalla kultaisesta säännöstä: "Tämä on laki ja profeetat". (Matt 7:12) Jeesus ei tarkoittanut tällä sitä, että Vanhassa testamentissa on kirjoitettuna vain kultainen sääntö: "Sen tähden, kaikki, mitä te tahdotte ihmisten teille tekevän, tehkää myös te samoin heille." Siellä on paljon muutakin, mutta tähän rakkauden käskyn toiseen osaan tiivistyy kaiken muun opetuksen ja kirjoitusten sanoma. Vastaavalla tavalla kaikki tarpeellinen, mitä voimme Jumalasta tietää, tiivistyy hänen sanansa ilmoitukseen. Tässä on syy, miksi Johannes käyttää kuvakielistä ilmaisua, joka on toisaalta helppoa ymmärtää kirjaimellisesti tulkittuna väärin.

Jeff Stanley on kirjoittanut [lehtiartikkelin](#) Victor Paul Wierwillen kirjan "Jesus Christ is Not God" innostamana. Hän tuo esille Raamatun kreikassa käytetyn kuvakielen jakeissa Joh. 1:1-2.

"alussa oli sana ja sana oli jumalan tykönä ja jumala oli sana tämä oli alussa jumalan tykönä" (Joh 1:1-2)

Johannes ei tarkoita sanoa sitä, että "Jeesus kristus on Jumala" tai että hän oli olemassa henkilönä tai persoonana Jumalan tykönä ennen maailman luomista. Tämä olisi ensinnäkin Johanneksen ja muiden apostolien monoteististä ja unitaarista uskoa vastaan. (Joh 17:3; Jda 1:24-25; 1Tim 1:17; 6:13-16; 1Piet 5:10-11) Sen lisäksi Johanneksen käyttämä kuvakielinen ilmaisu (antiptosis) on tunnettua ei vain koinē kreikassa vaan myös englannin kielessä.

Tytär voi sanoa äidilleen äidin uudesta hienosta mekosta: "That dress is you!" ("Tuo mekko on sinä!") Sen sijaan, että käyttäisi latteaa genetiiviä "That dress is yours!" ("Tuo mekko on sinun!"), käyttää tytär kuvakieltä, jolla hän korostaa sitä, miten hyvin mekko sopii äidille. Se tuo ilmi äidin parhaat piirteet ja ominaisuudet. Suomeksi vastaava tapa ilmaista tämä asia olisi sanoa: "Tuo mekko on niin sinua!"

Stanleyn mukaan Johannes käyttää kuvakieltä normaalin genetiivin sijaan korostaakseen sitä, miten tyypillistä tai ominaista tai tärkeää "sana" (logos) Jumalalle on. "Logos" on "niin Jumalaa", että se kertoo ja paljastaa meille kaiken tarvittavan Jumalasta. Jumala on tehnyt sanallaan koko maailman ja kaikki elävät olennot. Jumalan sana on tässä kohdassa myös lupaus tai suunnitelma, joka toteutui messiaan Jeesuksen persoonassa ja elämässä, kristuksen uhrissa ja ylösnousemuksessa. Se "sana" tai "logos", joka on Johanneksen evankeliumin alussa "Jumalan tykönä", on se "suunnitelma" (eng. "plan"), jonka kautta maailma on luotu ja jonka kautta Jumala on toimittava pelastuksen maailmalle.

Jos Johannes olisi tahtonut sanoa, että Jeesus on Jumala tai että Jeesus on ollut isän tykönä ennen maailman perustamista, olisi hän voinut kertoa sen paljon yksinkertaisemmin kuin on nyt tehnyt. Johannes olisi voinut kirjoittaa suoraan näin:

Alussa oli Poika, ja Poika oli Jumalan luona, ja Poika oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan luona.

Tai:

Alussa oli Jeesus Kristus, ja Jeesus Kristus oli Jumalan luona, ja Jeesus Kristus oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan luona.

Sen sijaan, että Johannes olisi kirjoittanut näin selvästi, kirjoitti hän näin:

Alussa oli sana, ja sana oli Jumalan luona, ja Jumala oli sana. Tämä (Se) oli alussa Jumalan luona. (Joh. 1:1-2)

Koska Johannes ei sano suoraan sitä, että Jeesus on ollut aina isän tykönä ja että kristus on Jumala, jää spekulatioille paljon sijaa. Tämä ei tarkoita kuitenkaan sitä, että ajatus Jeesuksen jumaluudesta tai pre-eksistenssistä olisi välttämättä väärä, koska Johannes ei sano sitä suoraan ja selvästi. Se jättää kuitenkin sijaa erilaisille tulkinnoille, joita ei tarvitsisi tarkemmin tutkia, jos Vanha testamentti ja muut evankeliumit sekä apostolit tukisivat selvästi Jeesuksen jumaluutta ja pre-eksistenssiä. Erityisesti tanakhista (Vanhasta testamentista) ja muista evankeliumeista on melkein mahdoton löytää tukea tälle ajatukselle, joten aiheen tarkempi tutkistelu ja aiemmin varmana pidetyn katolisen opin kyseenalaistaminen on aiheellista.

Johanneksen evankeliumin alussa on käytetty määräästä artikkelia sanasta "logos" (ho logos). Kyse on siis jostakin aivan erityisestä sanasta eikä "mistä tahansa sanasta" tai "monista sanoista". Vaikka Jumala on "täynnä sanoja", niin Johannes ei tarkoittane sitä asiaa, vaan hän viittaa johonkin aivan erityiseen ja tiettyyn sanaan, joka oli "alussa Jumalan tykönä". (Joh. 1:1) Asiayhteydestä päätellen on selvää, että Johannes viittaa "sanalla" siihen lupaukseen, jonka Jumala on antanut tulevasta messiaasta, Jeesuksesta (j.14). Mutta se, tarkoittaako sanan edeltä oleminen Jumalan tykönä "persoonaa" vai persoonatonta "Jumalan suunnitelmaa" tai "lupausta", on tulkinnallinen asia. Molempien tulkintojen kannattajia on ollut apostolien ajoista lähtien. Jos asiaa olisi kysytty Jeesuksen ajan juutalaisilta, niin he olisivat eittämättä pitäneet "sanaa" persoonattomana ja perustelleet kantansa Vanhan testamentin kirjoituksilla.

Sana "logos" ei viittaa vain Jeesuksen persoonaan vaan se viittaa myös Jumalan luovaan voimaan, niin kuin käy ilmi jakeissa 3 ja 10. "Logos" on siis samalla ennustus tulevasta messiaasta ja se on Jumalan luova voima, jonka kautta hän on maailman ja sen elävät olennot luonut. Koska Jumalan sanassa on elämä itsessään ja Jumala tekee elävät olennot eläväksi henkensä kautta, ei ole voitu osoittaa varmuudella todeksi sitä, että "logos" (sana) viittaisi tässä elävään persoonaan, joka oli Jumalan tykönä ennen maailman perustamista. Sitäkään ei voida aukottomasti todistaa, että Jeesus olisi luonut maailman yhdessä isänsä kanssa. Raamatun muiden kohtien mukaan isä on kaiken olevaisen luoja, mutta poika ei sitä välttämättä ole. (Ilm. 4:11; Apt. 17:22-31; 4:24-31; Jes 42:1-8; Room. 11:36; Efe. 3:14-17; 1Kor. 8:6 ja Vanhan testamentin luomisesta kertovat jakeet)

Trinitaarit näkevät unitaarien tulkinnassa ristiriidan. Heidän mielestään sama "sana" eli "logos" ei voi viitata elävään persoonaan (henkilöön) ja Jumalan luovaan voimaan yhtä aikaa. Logoksen tulisi olla henkilö molemmissa tapauksissa: puhuttaessa luomisesta ja messiaasta. Jos asiaa ajatellaan puolueettomasti, niin tämä ei ole kuitenkaan totta. Mitkään kieliopilliset tai syntaktiset säännöt eivät todista tätä väitettä todeksi. Ainoa perustelu tälle väitteelle on puhtaasti teologinen ja semanttinen. On kokonaan kiinni lukijasta ja Raamatun kääntäjästä, miten hän asian ymmärtää.

Kun Raamatun lauseita tutkitaan yksittäin ja selitetään niitä irrallaan asiayhteydestä, on mahdollista irtaantua asiayhteydestä niin paljon, että selitys kulkee omia ratojaan ja saa itsenäisen elämän teologin mielessä. Niinpä olisi tärkeää pitää selitystä kirjoittaessa asiayhteys mielessä eikä edetä lause lauseelta jotakin tiettyä tulkinnan linjaa pitkin kohti edeltä valittua lopputulosta. Tämä vaara on kaikilla Raamatun lukijoilla ja tutkijoilla, olivatpa he sitten unitaareja tai trinitaareja.

Kirjoitan seuraavaksi käännöksen, joka voisi tukea unitaarista tulkintaa. Huomaa, että käännökseen vaikuttaa aina se, kumpaa tulkintaa kääntäjä tahtoo tukea. Koska kaikki muut käännökset tukevat trinitaarista tulkintaa, kirjoitan tähän vain unitaarisen tulkinnan tueksi sopivan käännöksen.

Alussa oli sana, ja sana oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli sana. Tämä oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä sen kautta, eikä ilman sitä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Siinä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt. Oli Jumalan tyköä lähetetty mies, jonka nimi oli Johannes. Tämä tuli todistukseksi, jotta todistaisi valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut itse tuo valo, mutta todistaakseen valosta oli totinen valo tulossa maailmaan, joka valaisee jokaisen ihmisen. Se oli maailmassa ja maailma on saanut syntynsä sen kautta, mutta maailma ei tuntenut sitä. Se tuli omiinsa ja sen omat eivät ottaneet sitä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat sen vastaan, [se] antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä; jotka eivät ole siinneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta vaan Jumalasta. Ja sana tuli lihaksi ja teki majan keskellemme. Ja me katselimme sen kirkkautta; sen kaltaista kirkkautta kuin ainosyntyisellä on isältä täynnä armoa ja totuutta. Johannes todisti hänestä ja huusi ja sanoi: "Tämä on se, josta minä sanoin: 'se, joka minun jälkeeni tulee, on minua arvollisempi, sillä hän ollut minua edellä.'" (Joh. 1:1-15)

Tämä käännös tuntuu aluksi vieraalta, mikä ei ole ihme, sillä lukija on tottunut pelkästään vanhaan trinitaariseen käännökseen. Käännös voi tuntua osittain myös kömpelöltä, mikä johtuu siitä, että se on tehty melko sanatarkasti (luepa Novumin interlineaaria, niin huomaat sanatarkan käännöksen kömpelyyden); jokaiselle kreikankielen sanalle on pyritty antamaan vastine käännöksessä ja käännös seuraa uskollisesti kreikankielistä alkutekstiä. Käännökseen ei ole lisätty ylimääräisiä "hän" pronomineja niin kuin trinitaarien käännöksissä on tehty. Koska koinē kreikka on vanhahtava kieli, ovat siitä tehdyt käännökset myös vanhahtavia, ja vaikuttavat kömpelöiltä.

Sanatarkan käännöksen tekeminen nykysuomelle on hyvin vaikeaa ja siinä jouduttaisiin hylkäämään tarkan sanavastaavuuden periaate. Uudemmat käännökset ovat tästä syystä usein enemmän tulkintoja alkuperäisestä tekstistä kuin alkuperäistä Jumalan sanaa. Jos kääntäjä on erehtynyt tulkinnassaan, johtaa se lukijoita harhaan, koska käännös poikkeaa merkitykseltään alkuperäisestä tekstistä. Sama koskee kaikkia käännöksiä, ei vain uusimpia.

Tässä käännöksessä on käännetty pronomini "autos" systemaattisesti sanalla "se" paitsi jakeessa 12, jossa "autos" viittaa Jumalaan eikä "sanaan": "hänen nimeensä" on "Jumalan nimeen". Jakeessa 15 "autos" viittaa "ainosyntyiseen", mistä syystä siinä on käytetty pronominia "hän".

"...Tämä on se, josta minä sanoin: se, joka minun jälkeeni tulee, on ollut minun edelläni, sillä hän on ollut ennen kuin minä." (Joh. 1:15)

Tämän vanhan (1938) käännöksen mukaan näyttäisi siltä, että Johannes sanoo Jeesuksen olleen olemassa ennen häntä. Me tiedämme evankeliumien perusteella, että Johannes oli noin kuusi

kuukautta vanhempi kuin Jeesus, ja hän aloitti julkisen toimintansa Herraa aikaisemmin. (Luuk. 1:36; 3:1-23) Niinpä ei olisi mitään järkeä sanoa, että Jeesus on ollut ennen Johannesta, ellei hän ole ollut edeltä oleva, jos tällä viitattaisiin aikaan. Kreikankielen sana [emprosthen](#) (ἐμπροσθεν) voi viitata kuitenkin myös "arvoon" eli siihen, että "joku on arvossa ennen toista". Tässä jakeessa sen voidaan tulkita viittaavan nimenomaan arvoon, koska pian tämän jälkeen Johannes sanoo saman asian uudestaan ja viittaa selvästi arvoon eikä aikaan:

"... Hän on se, joka tulee minun jälkeeni ja jonka kengänpaulaa minä en ole arvollinen päästämään" (Joh 1:27)

Johannes sanoi siis sen, että hänen jälkeensä oli tuleva messias, jonka kengännauhoja hän ei ollut arvollinen avaamaan ja riisumaan kenkiä hänen jalastaan. Johannes ei puhu tässä mitään Jeesuksen pre-eksistenssistä, minkä todistaa myös hänen myöhemmät sanansa, joiden mukaan hän kysyy Jeesukselta, onko hän todella se messias, jota Israel ja hän itse olivat odottaneet. (Matt. 11:3) Jos Johannes olisi tiennyt Jeesuksen pre-eksistenssistä, niin hänen ei olisi tarvinnut tuollaista edes kysyä. Nyt oletus Jeesuksen pre-eksistenssistä jää avoimeksi eikä sitä ainakaan näillä Johanneksen sanoilla voida todistaa.

Jeesus Kristus on siis pre-eksistenttinen Jumalan mielessä, aivoituksissa ja suunnitelmissa, ja niin hänen pre-eksistenttinen sanansa sitten toteutui, kun Jeesus syntyi neitsyt Mariasta ja teki sen tehtävän, jota varten hän syntyi. (Efe 1:1-14; 2Tim 1:9)

"Alussa loi Jumala taivaat ja maan." (1Moos. 1:1)

Jotkut trinitaarit väittävät, että tässä lukisi tarkasti suomennettuna näin:

"Esikoisessa loi Jumala taivaat ja maan." (1Moos 1:1)

He perustelevat tämän väitteensä siten, että hepreankielen sana "resiith" (re'shiyth רֵשִׁיית) tarkoittaisi tässä "esikoista" tai "ensin syntynyttä" ja viittaisi Jeesukseen Kristukseen, Jumalan poikaan.

resiith (re'shiyth רֵשִׁיית)

<http://www.blueletterbible.org/lang/lexicon/lexicon.cfm?Strongs=H7225&t=KJV>

Vaikka "resiith" voi tarkoittaa myös esikoista, tarkoittaa se tässä "aikaa", niin kuin Septuagintassa sana "resiith" ja sanonta "bereshiit" on käännetty, ja niin kuin Johannes tulkitsee sen tarkoittaneen lainatessaan evankeliuminsa alussa luomiskertomusta:

"Alussa oli sana ja sana oli jumalan tykönä ja sana oli Jumala..." (Joh 1:1ss.)

Kreikankielessä on sekä luomiskertomuksen alussa että Johanneksen evankeliumissa käytetty samaa sanaa "arkhee" ja sanontaa "en arkhee" (ἐν ἀρχῇ): "alussa". Sanalle "esikoinen" tai "ensin syntynyt" on kreikassa oma vastineensa "prootokos" ([prōtotokos πρωτότοκος](#)), jota on käytetty Jeesuksesta uuden luomakunnan esikoisena ja ensimmäisenä ylösnousseiden joukossa (Kol 1:15, 18; Ilm 1:5; Hebr 1:6), ja hänen äitinsä Marian "esikoisesta" puhuttaessa (Matt 1:25; Luuk 2:7).

Ilmestyskirjassa on käytetty sanaa "arkhe", kun Jeesusta sanotaan uuden "luomakunnan aluksi". (Ilm 4:11) Näin on tehty siitä syystä, että uusi luomakunta sai alkunsa Kristuksesta, sillä hän on ensimmäinen kuolleista nousseiden joukossa. (1Kor 15:12-28) Jos tahdotaan painottaa sitä, että joku on "syntynyt ensimmäisenä" ja on "esikoinen" luonnollisen tai yliluonnollisen syntymän kautta, niin silloin käytetään kreikankielessä sanaa "proototokos" (Hebr 11:28), ei sanaa "arkhee", jota on käytetty puhuttaessa luomakunnan synnystä ja sen ajan alusta.

Heprean kielessä sana "resiith" tarkoittaa "ensimmäistä" puhuttaessa ajasta (järjestyksessä ensimmäinen), alusta (esim. ajan, luomakunnan tai valtakunnan), parhaasta osasta tai kansan johtajasta (päällikkö). Kun sitä käytetään merkityksessä "ensihedelmä" tai "esikoinen", niin silloin puhutaan yleensä viljasta ja uudissadosta, josta uhrattiin Herralle ruokauhri. (2Moos 23:19; 3Moos 2:12; 23:10; 4Moos 15:20-21) Ihmisten tai eläinten esikoisista sitä ei yleensä (tai koskaan) käytetty.

Hepreankielessä on toinen sana "bekhoor", joka tarkoittaa "esikoista" ja "ensin syntynyttä", mutta sitä ei käytetä lainkaan "ajasta", toisin kuin sanaa "resiith". Niinpä on uskottavaa, että "resiith" tarkoittaa luomiskertomuksen alussa nimenomaan aikaa ja sen alkua sen sijaan, että tarkoittaisi "esikoista" tai "ensin syntynyttä". Vanhassa testamentissa ei ole yhtään kohtaa, jossa tuettaisiin näkemystä, jonka mukaan "resiith" tarkoittaisi "esikoista" ajan "alun" sijasta. Sellaisen väittäminen on hyvin tarkoitushakuista ja jopa epärehellistä, jos tätä selitystä käytetään vielä sen jälkeen, kun se on paljastettu virheelliseksi.

bekhoor (bĕkōwr בְּכוֹר)

<http://www.blueletterbible.org/lang/lexicon/lexicon.cfm?Strongs=H1060&t=KJV>

- 1) ensin syntynyt, esikoinen
 - a) ihmisistä
 - b) eläimistä
 - c) asioista suhteessa muihin asioihin

Sanat "resiith" ja "bekhoor" esiintyvät yhdessä Jaakobin puhuessa esikois-pojastaan Ruubenista.

"Ruuben, sinä olet minun esikoiseni (bekhoor), minun voimani ja minun miehuuteni ensimmäinen (resiith), ensi sijalla arvossa, ensi sijalla vallassa." (1Moos 49:3)

Tästä käy ilmi, että "bekhoor" tarkoittaa nimenomaan "esikois-poikaa" ja "ensin syntynyttä", mutta "resiith" tarkoittaa "ensimmäistä" ajasta, arvosta ja vallasta puhuttaessa, niin kuin sanakirjat sen sanan yleisimmän merkityksen meille selittävät.

Trinitaari Albert Barnes kirjoittaa kommentaarissaan sanan "resiith" käytöstä näin:

רֵשִׁיית rēshîyṯ, the "head-part, beginning" of a thing, in point of time [Genesis 10:10](#), or value [Proverbs 1:7](#). Its opposite is אַחֲרִיית 'achārîyṯ [Isaiah 46:10](#). רֵשִׁיית rē'shîyṯ, "in the beginning," is always used in reference to time. Here only is it taken absolutely.

Suomennos (kääntäjän selventävät lisäykset suluissa):

רֵשִׁיית rēshîyṯ, "pääosa, alku" asiasta tai ajasta [1Moos. 10:10](#) tai arvosta puhuttaessa [Snl. 1:7](#). Sen vastakohta on אַחֲרִיית 'achārîyṯ [Jes. 46:10](#). רֵשִׁיית rē'shîyṯ, "alussa" on käytetty aina aikaan viitattaessa. Vain tässä (jakeessa) se tarkoittaa absoluuttisesti (tämän maailman) ajan alkua.

Lähde: <http://bible.cc/genesis/1-1.htm>

Vilpitön ja rehellinen trinitaari tunnustaa, että luomiskertomuksen ensimmäisessä jakeessa puhutaan ajasta eli siitä, että tämä maailma sai ajallisen alkunsa Jumalan alkaessa luoda sitä, sen sijaan, että Jumala olisi sanonut luoneensa tämän maailman "esikoisessaan", niin että Herra olisi tarkoittanut sanalla "resiith" Jeesusta kristusta "alun" sijasta. Vilpillinen ja paatunut jatkaa tämän ja vastaavien selvästi virheellisten perusteluiden käyttämistä todistaessaan muille kolminaisuusoppia ja Jeesuksen jumaluutta ja pre-eksistenssiä. Tämä on hyvä asia Jeesuksen pre-eksistenssin kieltävän opetuksen kannalta, koska tällaiset virheelliset perustelut syövät uskottavuutta kolminaisuusopilta ja Jeesuksen kaksiluonto-opilta.

Jeesuksen väittelyä juutalaisten kanssa Johanneksen evankeliumin luvussa kahdeksan on pidetty todistuksena siitä, että Jeesus on ollut olemassa ennen Abrahamin syntymää, ja että hän väitti olevansa Jumala, koska käytti itsestään samaa nimeä kuin Jumalan lähettäjä enkeli oli käyttänyt itsestään Mooseksen edessä: "Minä olen se, joka minä olen" ja "Minä olen" ("ehjee asher ehjee" ja "ego eimi"). (Joh. 8:24, 28, 58) Kun tämä episodi luetaan kokonaisuutena (jj.12-59), niin varmaa on vain se, että Jeesus sanoi Jumalaa isäkseen (hän ei ole aviorikoksesta syntynyt) ja kertoi olevansa se kristus, jota juutalaiset itsekkin odottivat.

On myös kielitieteellisiä todisteita, joiden mukaan Jeesuksen sanat poikkeavat enkelin Moosekselle sanomasta Jumalan nimestä merkittävällä tavalla. Paras todistus on kuitenkin itse asiayhteys, jonka perusteella ei voida todistaa muuta kuin se, että Jeesus väitti olevansa kristus ja kielsi hänen äitinsä syyllistyneen aviorikokseen: Jeesus sanoi Jumalaa isäkseen, koska hän oli siinnyt pyhästä hengestä ja syntynyt neitsyt Mariasta. (Matt 1:20; Luuk 1:26-38) Jumala on Jeesuksen kristuksen isä myös hengellisenä isänä, sillä Jeesus kuuli ja sai opetusta isältään pyhän hengen kautta niin kuin muutkin Jumalan lapset (Joh 6:45; 8:28, 38).

Jeesus vertasi itseään lammasten paimeneen ja sanoi isän hänelle antamia lampaita omiksi lampaikseen. (Joh 10) Jumala on sanonut Hesekielin kirjassa, että ihmiset ovat hänen lampaitaan (Hes. 34:31) ja Psalmissa 23 Jahve esitetään "hyvänä paimenena". Tämän perusteella on väitetty, että Jeesus on Jumala.

Logiikka ei toimi kuitenkaan tällä tavalla. Jeesuksen ja isän välillä on silti selvä ero näissä eri kuvauksissa. Jeesus ei ole vain hyvä paimen vaan hän sanoo olevansa myös ovi, josta lampaat käyvät sisälle lammastarhaan. (Joh. 10:2, 9) Lammastarha kuvaa pelastuvia sieluja tai Jumalan seurakuntaa, jonne käydään Jeesuksen kristuksen kautta. "Ihminen kristus Jeesus" on välimies Jumalan ja ihmisten välillä, joten hän ei ole Jumala, vaikka heidät molemmat on kuvattu hyväksi paimeneksi kuitenkin eri kohdassa Raamattua. (1Tim 2:3-7) Jumala ei ole "ovi", mutta poika on ovi.

Tämän lisäksi poika antaa hyvänä paimenena henkensä lampaiden edestä, mutta isä ei voi antaa henkeään, koska hän on Jumala eikä ihminen. Jumala ei ole ihminen, eikä ihminen ole Jumala, sillä nämä kaksi kumoavat toisensa.

Sekään ei todista Jeesusta Jumalaksi, että "hän omistaa lampaansa" tai että "lampaat ovat hänen omiaan". Isä on antanut ne lampaat hänelle ja tästäkin näemme, että isä ja poika ovat eri persoonia ja omaavat eri statuksen. (Joh 6:39; 10:29; 17:2, 9-11, 24; 18:9) Vain se, joka omistaa kaiken ja voi

antaa toiselle kaiken, on kaikkivaltias Jumala; ei se, joka ottaa kaiken isältä vastaan, jopa oman elämänsä. (Joh. 5:26) Poika on kaikessa riippuvainen isästään, mikä todistaa sen, että hän ei ole Jumala sillä tavalla kuin isä on Jumala.

Kun Jeesus sanoo, että "minä ja isä olemme yhtä", niin tätä on pidetty yhtenä vahvimmista kolminaisuusopin ja Jeesuksen jumaluuden todistuksena. Jeesuksen ja isän yhtä oleminen ei tarkoita tässä kuitenkaan asemaa Jumalana vaan samaa tarkoitusta tai tehtävää. Molemmat ovat "lammasten paimenia" ja pitävät huolta lampaistaan. Sanontaa "olla yhtä" (hen + estin) on käytetty täsmälleen samassa muodossa ja merkityksessä, kun Paavali sanoo: "istuttaja ja kastelija ovat yhtä". (1Kor 3:8) Tämä tarkoittaa sitä, että heillä on yhteinen päämäärä tai tarkoitus: viljasadon kasvattaminen ja saaminen.

Mitä "yhteydellä" Raamatussa tarkoitetaan, kun puhutaan isän ja pojan ja pyhän hengen välisestä yhteydestä, ja ihmisten ja Jumalan välisestä yhteydestä?

Vähemmän tunnettu selitys Jeesuksen sanoille jakeessa Joh 10:30 ("minä ja isä olemme yhtä) on se, että "yhteys" tarkoittaa "samaa tarkoitusta" tai "samaa päämäärää" tai "samaa tehtävää". Tämä käy ilmi mm. täysin samasta sanarakenteesta Paavalin puhuessa "istuttajasta ja kastelijasta", jotka "ovat yksi" (ovat yhtä). (1Kor. 3:8) Istuttajalla ja kastajalla on siis sama päämäärä, viljan kasvattaminen ja sadon saaminen.

Samalla tavalla voidaan ymmärtää isän ja pojan päämäärä "lammasten paimenena"; kummankin päämäärä on se, että yksikään lampaista ei joutuisi tuhoon vaan kaikki saisivat elää ikuisesti.

Lisäksi on hyvä huomata se, että Jeesus ei väitä sanoillaan olevansa "samanlainen Jumala" tai "samalla tavalla Jumala" kuin isä on Jumala. Hän puolustautuu jumalanpilkkasyytöksiä vastaan siteeraamalla Psalmia 82, jossa sanotaan "jumaliksi" Israelin tuomareita. He olivat ihmisiä, joten Jeesuksen sanoilla voidaan todistaa varmasti vain se, että hän on ihminen ja "Jumalan poika", sillä hän sanoi "minä olen Jumalan poika". (Joh 10:36)

Nämä Jeesuksen sanat sopivat siis erittäin huonosti kolminaisuusopin ja Jeesuksen kaksiluonto-opin todisteeksi. Rehellinen trinitaari tunnustaa tämän asian, mutta vilpillinen jatkaa tämän kohdan käyttämistä vahvana todisteena näkemyksensä puolesta.

Kun mies ja nainen yhtyvät toisiinsa sukupuoliyhteydessä ja avioliiton sitein, niin heistä tulee "yksi liha". (Matt 19:5-6; vrt. 1Kor 6:16 "joka yhtyy porttoon tulee yhdeksi ruumiiksi hänen kanssaan - onhan sanottu: 'Ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.'") Vaikka he ovat yksi liha, ei se tarkoita silti "yhdenvertaisuutta", sillä vaimon tulee olla alamainen miehelleen niin kuin kristus on alamainen Isälleen. (1Kor. 11:1-10) Niin kuin miehen ja vaimon välillä vallitsee hierarkia luomisjärjestykseen ja Jumalan säädökseen perustuen (1Tim 2:13), niin se vallitsee myös isän ja pojan välillä, sillä itse poika on alkuisin isästä ja on ikuisesti hänelle alamainen. (1Kor 15:27-28)

Jeesus vertaa hänen ja isän välistä yhteyttä siihen yhteyteen, joka pitäisi olla hänen seuraajillaan keskenään ja Jumalaankin. (Joh 17:11, 20-23; vrt. 1Joh 1:1-7) Meidän tulisi olla yhtä keskenämme niin kuin Jeesus ja Jumala ovat yhtä keskenään; isä pojassa ja poika isässä, ja me kristuksessa (ja hänen kauttaan isässä Jumalassa, 1Tess 1:1; 2Tess 1:1; Kol 3:3). Tämä kuva sopii parhaiten hengen välityksellä tapahtuvaan yhteyteen, joka meillä on muihin Jumalan lapsiin (Efe 4:1-4) ja

samanmielisyyteen; Jeesus ei viitannut tällä yhteydellä omaan jumaluuteensa, vaikka juutalaiset luulivat hänen sanovan itseään sellaiseksi Jumalaksi kuin isä on.

Jeesus oikaisi juutalaisten virheellisen tulkinnan välittömästi ja sanoi, että hän on "jumala" samalla tavalla kuin Israelin tuomarit olivat jumalia Psalmissa 82. He olivat ihmisiä, mutta heitä sanottiin silti jumaliksi. Jeesus ei siis voinut tarkoittaa sitä, että hän on isän kaltainen tai vertainen Jumala ja kaiken olevaisen luoja, kun sanoi "minä olen Jumalan poika". (Joh 10:36) Hän tunnusti ainoastaan olevansa Jumalan poika: että Jumala oli hänen isänsä ja että hän teki isänsä tekoja hänen valtuutuksellaan ja arvovallallaan. Jeesusta ei voida todistaa isän vertaiseksi Jumalaksi tai pre-eksistenttiseksi Jumalan pojaksi tämän kohdan perusteella.

"joka yhtyy herraan on yksi henki hänen kanssaan" 1Kor 6:17 (tarkoittaa: joka yhtyy herraan on yhtä henkeä hänen kanssaan/ on yhtä hengessä tai hengen välityksellä tai hengen kautta)

Tässä on täsmälleen sama rakenne kuin Jeesuksen sanoissa "minä ja isä olemme yhtä" ja vastaavat kohdat Joh 17:11, 20-23.

On siis aivan oikein sanoa, että me kristityt "olemme yhtä herran kanssa" (Johannes sanoo, että "me pysymme Jumalassa ja Jumala pysyy meissä" 1Joh 4:15)

Kun tutkimme, missä yhteydessä Jeesus sanoi "minä ja isä olemme yhtä", niin sen perusteella ei voida todistaa hänen tarkoittaneen sitä, että hän on itse samanlainen tai samalla tavalla jumala kuin isä on; ikuinen, kaikkivaltias, kaiken olevaisen luoja. Jeesus sanoi "minä olen jumalan poika" (Joh 10:36) ja puolustautui jumalanpilkkasyytöksiä vastaan siteeraamalla Psalmia 82, jossa sanotaan Israelin tuomareita jumaliksi. Nämä tuomarit olivat ihmisiä, eivät jumalia. Huomaamme asiayhteydestä, että on erittäin huonosti perusteltua väittää Jeesuksen tarkoittaneen hänen olevan samanlainen Jumala kuin isä on.

Onko trinitaarien mahdollista tunnustaa todeksi tämä kritiikki heidän perusteluitaan kohtaan? Onko kritiikki asiallista ja totuudenmukaista? Onko trinitaarien todistelu tässä kohdassa epäpätevää tai riittämätöntä ja jopa hyvin perustein virheellistä, vai pitävätkö trinitaarit kiinni tästäkin perustelusta todistaessaan jatkossa "Jeesuksen olevan Jumala samalla tavalla kuin isä on Jumala"?

"Ja nyt, Isä, kirkasta sinä minut tykönäsi sillä kirkkaudella, joka minulla oli sinun tykönäsi, ennen kuin maailma olikaan." (Joh. 17:5)

Jeesus pyysi isää kirkastamaan hänet sillä kirkkaudella, joka hänellä oli isän luona jo ennen kuin maailma olikaan. (Joh 17:5) Tätä on pidetty varmana todisteena siitä että Jeesus on ollut olemassa. On kuitenkin mahdollista tulkita Jeesuksen sanat siten, että hänellä oli kirkkaus Jumalan luona "isän mielessä" jo ennen maailman perustamista, hänen suunnitelmissaan. Jeesuksen ei ole siis tarvinnut olla pre-eksistenttinen, jotta hänellä on voinut olla kirkkaus isän tykönä ennen maailman luomista.

Jeesus on antanut saman kirkkauden opetuslapsilleen, joka hänellä on ollut isän luona ja jonka isä on antanut hänelle. (Joh. 17:22) Se, että pojalla on ollut kirkkaus isän tykönä ennen maailman perustamista, ei siis todista Jeesuksen pre-eksistenssiä, niin kuin se kirkkaus ei todista opetuslastenkaan pre-eksistenssiä.

Jeesus sanoi useaan otteeseen, että hän on tullut taivaasta ja että hän ei ole maailmasta. Mutta hän sanoi myös sellaista, että opetuslapset eivät ole tästä maailmasta. (Joh 17:14, 16) Se, että joku ihminen "ei ole maailmasta", ei todista hänen pre-eksistenssiään. Opetuslapset olivat ihmisiä, jotka saivat alkunsa äitinsä kohdussa eivätkä he olleet tulleet alas taivaasta, vaikka eivät "tästä maailmasta" olleetkaan. Tämä sanonta on hengellinen ilmaisu, jolla kuvataan sitä, kumman oma joku on: saatanan vai Jumalan.

Lue myöhempi selitykseni siitä, mitä tarkoittaa se, että [Jeesus on tullut taivaasta](#).

Isä on rakastanut Jeesusta jo ennen maailman perustamista. (Joh. 17:24) Se, että isä on rakastanut poikaansa ennen tämän syntymää ja maailman perustamista ei todista hänen poikansa olleen olemassa jo silloin. Jumala näkee asioita edeltä ja ennustaa tulevaiset. Niinpä hän on tehnyt pelastussuunnitelman jo ennen maailman perustamista ja nähnyt edeltä kristuksen, joka oli syntyvä "vaimosta". (vrt. 1Moos. 3:15) Jeesuksen ei ole tarvinnut olla olemassa ennen maailman perustamista, jotta isä olisi voinut rakastaa häntä.

Jumala oli valinnut profeetta Jeremian jo ennen kuin hän oli syntynyt. Tämä ei tarkoita sitä, että Jeremia olisi ollut olemassa ennen syntymistään. (Jer. 1:5)

Jumala valitsi Paavalin hänen äitinsä kohdussa apostoliksi. (Gal 1:15) Tässäkin on kyse profetiasta, joka odotti täyttymystään.

Jumala näki Daavidin kaikki päivät ja hänet ennen kuin Daavid edes syntyi. (Psa 139) Tässäkin on kyse profetiasta; Daavid ei ollut olemassa ennen kuin sikisi äitinsä kohdussa ja syntyi äidistään.

Jeesuksen ns. pre-eksistenssistä kertovat kohdat voidaan tulkita samalla tavalla.

"Minä olen lähtenyt isästä ja tullut maailmaan; jälleen minä jätän maailman ja menen isän tykö." (Joh 16:28)

Jos on aina kuullut vain sellaista opetusta, että Jeesus on ollut isän tykönä ennen maailman perustamista ja on tullut isän luota taivaasta alas maailmaan, ja on inkarnoitunut "Jumala", niin tällaisia kohtia pitää väistämättä todistuksena Jeesuksen pre-eksistenssistä ja jumaluudesta. Tätä asiaa on pidetty niin varmana kristillisenä totuutena, että sitä ei edes kyseenalaisteta. Syytä kyseenalaistamiseen ehkä kuitenkin olisi?

"(Lähtenyt) isästä" ("isän luota" eli kreikaksi "para ek tū patros/ theu") ei todista välttämättä sitä, että Jeesus on ollut fyysisesti tai persoonana Isän tykönä ennen maailman perustamista. Myös Johannes kastaja "lähti Jumalan tyköä" eli "oli Jumalan lähettäjä". (Joh. 1:6 "para theu") Hän ei ollut silti pre-eksistenttinen.

Jokainen Jumalan lapsi on oppinut Jumalalta ja tulee Jeesuksen tykö. (Joh 6:45) Tässä on sama kreikankielen rakenne rakenne "para tū theu", joka on suomeksi "isän luona/ luota". Me emme ole olleet silti isän tykönä taivaassa, vaikka olemme oppineet häneltä.

Tällaisilla sanonnoilla ei siis voida aukottomasti todistaa Jeesuksen pre-eksistenssiä.

"Sillä minä olen tullut taivaasta, en tekemään omaa tahtoani, vaan hänen tahtonsa, joka on minut lähettänyt." (Joh. 6:38)

Jeesus puhuu asiayhteydessä vertauskuvilla. (jj.32-69) Hänen lihansa ja verensä syöminen toisi iankaikkisen elämän. Monet juutalaiset olivat uskoneet häneen leipäihmeen vuoksi. He seurasivat Jeesusta vain saadakseen leipää (tai nähdäkseen lisää ihmeitä). Heidän motiivinsa eivät olleet oikeat. He uskoivat Jeesukseen vain "Jumalan teon vuoksi"; sen vuoksi, että Jeesus oli tehnyt ihmeen, johon vain Jumala pystyisi (isä teki sen ihmeen Jeesuksen kautta).

Kun Jeesus puhui tämän jälkeen "kovan puheen", niin vain 12 opetuslasta jäi seuraamaan häntä. Muut luopuivat hänestä. Juutalaisten usko häneen ei ollut siis pysyvää.

Jeesus sanoi, että se "leipä", joka hän on, viittaa hänen ruumiiseensa. Hänen ruumistaan ei tehty taivaassa vaan se sai alkunsa Marian kohdussa ja syntyi maan päällä. Niinpä se, että Jeesus tuli taivaasta ja on elämän leipä, ei tarkoittane kirjaimellisesti sitä, että Jeesus olisi ollut taivaassa ennen sikiämistään ja syntymistään neitsyt Mariasta.

"Mutta tämä on se leipä, joka tulee taivaasta, että se, joka sitä syö, ei kuolisi. Minä olen se elävä leipä, joka on tullut taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta." (Joh. 6:50-51)

Jeesus sanoi myös:

"Mitä sitten, jos saatte nähdä ihmisen pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen!" (Joh. 6:62)

Puhuiko Jeesus tässä "taivaasta": että hän on ollut aiemmin taivaassa isän tykönä ja menisi sinne takaisin? Tämä on perinteinen katolinen tulkinta, mutta on myös vaihtoehtoinen tulkinta.

Jeesus matkusteli ympäriinsä Galileaa ja Juudeassakin. Hän oli käynyt aiemmin "ylhäällä Jerusalemissa". (Joh. 5:1) Hän oli tullut sieltä "alas" Galileaan. (6:1) Nyt hän puhui tulevasta tehtävästään Jerusalemissa: "Mitä sitten jos opetuslapset näkisivät hänen menevän takaisin ylös Jerusalemiin; tällä kertaa tekemään hänelle varattua tehtävää?"

"Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä." (Joh. 6:63)

Jeesus sanoi nämä sanat heti sen perään, kun sanoi ihmisen pojan nousevan sinne, missä hän oli ennen. Pietari ymmärsi pian tämän jälkeen, että Jeesuksella oli "iankaikkisen elämän sanat". (j.68) Jeesus oli puhunut aiemmin kuolleiden ylösnousemuksesta, joten hänen sanansa viittasivat varmastikin siihen tapahtumaan. (Joh. 5:24-30) Mutta tämän ei tarvitse tarkoittaa sitä, että Jeesus olisi puhunut pre-eksistenssistään jakeessa 62. Hän saattoi ihan yhtä hyvin puhua siitä, että hän oli kuoleva ja nouseva ylös siellä, missä oli ollut hetkeä aiemmin: Jerusalemissa.

Jeesus menikin tämän jälkeen pian ylös Jerusalemiin juhlien aikana, mutta ne juhlat eivät olleet vielä se hetki, jolloin hän ilmoittaisi itsensä maailmalle, ja antaisi itsensä uhriksi maailma syntien edestä. (Joh. 7:1-8) Kun tapahtumia luetaan järjestyksessä, niin Jeesuksen sanat tämän vaihtoehtoisen selityksen mukaan tuntuvat uskottavammilta. Vanha perinteinen tulkinta vaikuttaa kieltämättä luonnollisemmalta, koska siihen on niin tottunut.

Toinen vaihtoehtoinen tulkinta on se, että Jeesus sanoi nousevansa ylös kuolleista.

Kolmas tulkinta on se, että Jeesus viittasi näillä sanoilla neitseelliseen sikiämiseensä. Hän oli pyhänä siemenenä isän tykönä taivaassa jo ennen syntymistään ja oli palaava nyt täysi-ikäisenä miehenä isänsä tykö, josta on saanut alkunsa.

Tarkemmat selitykset tästä kohdasta ovat uudemmassa [artikkelissani](#).

"Ei kukaan ole noussut ylös taivaaseen, paitsi hän, joka taivaasta tuli alas, ihmisen poika, joka on taivaassa." (Joh. 3:13)

Tämä on erittäin vaikea jae tulkita oikein. Jeesus ei ollut vielä noussut ylös taivaaseen silloin, kun sanoi nämä sanat Nikodeemukselle, sillä hän ei ollut vielä edes kuollut. Asiayhteyteen ei oikein sovi sekään, että Jeesus olisi puhunut pre-eksistenssistään ja ilmestymisestään patriarkoille, minkä jälkeen hän olisi noussut takaisin ylös taivaaseen. Hän ei ollut tuolloin vielä ihminen, joten tällaisessa taivaaseen nousemisessa ei olisi ollut mitään ainutlaatuista. Enkelit olivat tulleet alas taivaasta ja nousseet ylös monta kertaa. Jeesuksen täytyy puhua omasta erityisestä asemastaan Jumalan ainosyntyisenä poikana, joka kuoli ja nousi ylös taivaaseen. Niinpä hänen on täytynyt tarkoittaa tulevaa ylösnousemustaan eikä mennyttä aikaa, kun puhui tämän.

Jakeen loppuosa "joka on taivaassa" puuttuu monista käsikirjoituksista. Se on luultavasti myöhemmin tehty lisäys tai Johanneksen juonto, jos se sisältyi alkuperäiseen tekstiin. Itse asiassa koko jae voisi olla Johanneksen juontoa tai myöhemmin tehty lisäys, koska siinä puhutaan Jeesuksesta ikään kuin taaksepäin katsottuna. Nämä sanat olisivat järkevät ainoastaan siinä tapauksessa, että Jeesus olisi jo kuollut ja noussut ylös kuolleista ja mennyt ylös isän tykö. Muutoin ne eivät vaikuta sopivan kovin hyvin itse tilanteeseen, jossa Jeesus oli vielä hyvin eläväinen ihminen keskustellessaan Nikodeemuksen kanssa.

Trinitaarit käyttävät tätä jaetta tukena kolminaisuusopille. Jos Jeesus olisi ollut todella läsnä isän tykönä taivaassa sillä hetkellä, kun hän oli ihminen maan päällä, olisi se kuitenkin kaksiluontoppia vastaan. Silloin Jeesuksen persoona ja olemus jaettaisiin kahtia kaksiluonto-opin vastaisella tavalla (ks. [Khalkedon](#)). Jeesuksen jumaluus ja ihmisyys eivät olisikaan yhdistyneet yhdeksi persoonaksi ihmisessä Kristuksessa Jeesuksessa, koska Jumala-Jeesus olisi jäänyt taivaaseen isän tykö. Jos Jeesus olisi sanonut olevansa samaan aikaan isän tykönä kun oli ihmisenä maan päällä, niin hän olisi siis kumonnut kaksiluonto-opin sen sijaan, että olisi tukenut sitä.

Jeesuksen ja Nikodeemuksen keskustelu avautuu ymmärryksellemme, jos tunnemme Jeesuksen ajan juutalaisten tapoja, uskomuksia ja sanontoja. Nikodeemukselle oli tuttua juutalainen uskomus, jonka mukaan Mooses olisi käynyt taivaassa ja tuonut sieltä alas jumalallista viisautta (ks. kommentaarit [Clarke ja Gill](#)). Jeesus kumoaa tämän uskomuksen ja asettaa itsensä puheissaan Moosesta ylemmäksi. Hän ei väitä nousseensa ruumiillisesti ylös taivaaseen vaan todistaa saaneensa viisauden ja opin isältä Jumalalta. Tämä pitää yhtä Jeesuksen muiden sanojen kanssa. (Joh. 12:44-50; 14:10)

Lue myös [A Correction to The Doctrine of the Trinity: Christianity's Self-Inflicted Wound, pages 205-210 and 328](#). Huomaa, että myös kristityt on "asetettu taivaallisiin" Paavalin mukaan (Efe 2:6); myös tällä sanonnalla tarkoitetaan ihmisen pääsyä Jumalan tykö hengessä, niin että isä saa jakaa meille hengellistä viisautta ja tietoa (ks. Efe 1:1ss.). Jeesus käytti siis tunnettua juutalaista sanontaa

Nikodeemukselle, jolla vahvasti saaneensa oppinsa ja sanansa isältä; samalla Jeesus asetti itsensä Mooseksen yläpuolelle jumalallisen viisauden ja tiedon välittäjänä, Jumalan lähettiläänä ja sanansaattajana.

Kun epäilevä Tuomas näki ylösnousseen herran Jeesuksen, huudahti hän ja sanoi: "Minun herrani ja minun Jumalani!" (ks. Joh. 20:27-31) Tätä on pidetty kristittyjen uskontunnustuksena ja uskovia on vaadittu tunnustamaan Jeesus Jumalaksi, koska Tuomas (ja muutkin apostolit) hänet Jumalaksi tunnustivat: sellaiseksi Jumalaksi kuin isä on. Tämä on kuitenkin virheellinen tulkinta sanasta.

Mitä Tuomas sitten tarkoitti sanoillaan?

Tuomaan sanoille on kaksi täysin järkevää selitystä, jotka ovat linjassa Raamatun kokonaisilmoituksen kanssa. Tuomas saattoi huudahtaa nämä sanat samalla tavalla kuin kuka tahansa suomalainen saattaisi tehdä kokiessaan suurta hämmästyä ja tunnekuohua. Sanoilla ei tarkoiteta silloin ketään paikalla olevaa henkilöä; ei siis väitetä sitä, että joku paikalla oleva henkilö olisi "Herra ja Jumala". Tätä selitystä ei pidetä kovin uskottavana, koska vastaavaa tilannetta tai sanontaa ei löydy mistään kohdasta Raamattua.

Toinen selitys on siinä, että Tuomas näki lopultakin isän, joka asui Jeesuksessa, kun näki herran nousseen ylös kuolleista. Hän muisti aiemmin käymänsä keskustelun herran kanssa ja uskoi lopulta Jeesuksen sanat. (Joh. 14:1-11) Vaikka Tuomas näki nyt isän asuvan pojassaan, ei hän silti väittänyt poikaa isäksi, eikä pitänyt Jeesusta samanlaisena Jumalana kuin isä on. Sellainen olisi ollut jumalanpilkkaa, josta juutalaiset Jeesusta syyttivät. Jeesus ei kuitenkaan syyllistynyt jumalanpilkkaan vaan puolustautui kirjoituksilla, ja sanoi itseään Jumalan pojaksi, joka on ihmisenä sellainen jumala kuin Israelin kansan tuomarit Psalmissa 82. (Joh. 10:24-39; Psa 82)

Jeesus ei väittänyt olevansa sellainen Jumala kuin Isä on (tai Jumala ollenkaan), kun sanoi Tuomaalle:

"Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"

Jeesus sanoi, että Tuomas uskoi Jumalan herättäneen Jeesuksen ylös kuolleista, koska hän näki hänet (vasta kun hän näki hänet), ja kehui perään autuaiksi niitä, jotka uskovat hänen ylösnousemukseensa, vaikka eivät näe häntä ylösnousseena. Jeesus ei siis vahvistanut Tuomaan sanojen tarkoittavan sitä, että Jeesus on Herra Jumala, kaikkivaltias, iankaikkinen, Isän vertainen.

Johannes vahvistaa heti Tuomaan sanojen jälkeen sen, että apostolit eivät uskoneet tai opettaneet Jeesuksen olleen sellainen Jumala kuin isä on. Hän kirjoitti:

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään." (Joh. 20:31)

Nämä Johanneksen sanat kertovat, miksi hän kirjoitti evankeliuminsa. Hän ei kirjoittanut sitä todistaakseen Jeesuksen olevan sellainen Jumala kuin Isä on: vastatakseen muuan Cerinthus nimisen gnostikon harhaoppiin. Johannes itse asiassa kumosi sellaisen harhaopin, että "Jeesus on Jumala ihmisen ruumiissa". (1Joh 4:1-6,15) Jotkut gnostikot väittivät, että Jeesus ei ole ihminen vaan hän vain näytti siltä. He väittivät, että Jeesus oli "Jumala ihmisen ruumiissa" tai "jumal-olento

ihmisen ruumiissa" (vrt. tätä trinitaarien ja Jehovan todistajien väitteisiin). Johannes sanoi näitä gnostikkoja antikristuksiksi sen vuoksi, että he kielsivät Jeesuksen ihmisyyden; ei siksi, että he olisivat kieltäneet Jeesuksen jumaluuden. Asia on siis päinvastoin kuin trinitaarit väittivät!

Jumala, Jeesus ja apostolit eivät edellytä meiltä muuta uskontunnustusta kuin sen, että me tunnustamme Jeesuksen kristukseksi, lihassa tulleeeksi, ja että hän on Jumalan poika, ja meidän herramme. (1Joh. 4:1-6) Kaikki, mikä menee tämän ylitse, menee ylitse kirjoitusten.

Kun Tuomas näki ylösnousseen Jeesuksen haavat, niin hän sanoi:

"minun herrani ja minun jumalani" (Joh 20:28)

Mitä Tuomas tarkoitti näillä sanoillaan? Kaksiluonto-opin mukaan Tuomas kutsui Jeesusta "myös Jumalaksi", sillä he uskovat Jeesuksen olevan "samaa aikaan Jumala ja ihminen". Mutta pitikö Tuomas Jeesusta samanlaisena Jumalana kuin isä on? Vai "näki"kö Tuomas lopulta isän, joka asui Jeesuksessa", jolloin näkeminen ei tarkoita sitä, että Jumala olisi ollut siinä hänen silmiensä edessä ruumiillisessa muodossa, vaan sitä, mitä "Jumalan näkemisellä" esim. Job tarkoitti. (Job 42:5) Raamatun mukaan "Jumalaa" ei voida nähdä ja pysyä hengissä, eikä kukaan ole koskaan Jumalaa nähnyt. (2Moos 33:20; Joh 1:18; 1Tim 6:16; 1Joh 4:12) Onko siis oikein sanoa Jeesusta sellaiseksi Jumalaksi kuin isä on?

Jokainen joutuu miettimään ja pohtimaan tykönään sitä, mitä nämä Tuomaan sanat tarkoittivat. Joku voi ajatella, että ne ovat samanlaista puhetta kuin Vanhan testamentin henkilöillä heidän kohdattuaan enkelin, jota he kutsuivat nimillä "jumala" ja "jahve" ja "adonaj" (herra) (2Moos 3:1-14; 4:10; 13:21; 14:19; Tuom 13:22). Trinitaarit uskovat Tuomaan pitäneen Jeesusta samanlaisena Jumalana kuin isä on; että Jeesus oli Jumala ihmisen ruumiissa, mihin myös gnostilaiset antikristukset uskoivat, ja joita vastaan Johannes kirjoitti ensimmäisen kirjeensä. (1Joh 4:1-6, 15) Mutta toki trinitaari eroaa heistä sillä tavalla, että sanoo Jeesuksen olevan täydellisesti ihminen samaa aikaan kun hän on täydellisesti Jumala. Sitä eivät gnostilaiset antikristukset tehneet. He sanoivat, että Jeesus vain näytti ihmiseltä, mutta oli todellisuudessa Jumala ihmisen ruumiissa tai taivaallinen henkiolento ihmisen ruumiissa.

Jokainen tulkitsee näitä Tuomaan sanoja siis omalla tavallaan tai muilta oppimallaan tavalla, mutta pakko ei ole tietenkään ottaa kantaa siihen, mikä tulkinta on totta. Sekin on kannan otto, että ei ota kantaa siitä, mitä Tuomas tarkoitti näillä sanoillaan. Sen vain tiedämme, mitä Johannes heti tämän jälkeen kirjoitti:

"...nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään." (Joh 20:31)

Johannes ei siis vahvistanut sitä, miten trinitaarit Tuomaan sanat ovat tulkinneet, vaikka ei näitä sanoja voida suoraan trinitaarien oppien kumoavinaakaan pitää. Näkemys siitä, onko Jeesus Jumala vai ihminen vai molempia, tulee muodostaa Raamatun kokonaisilmoituksen kautta, eikä sitä voida päätellä yksittäisten jakeiden perusteella.

"Mutta sinä, Beethlehem Efrata, joka olet vähäinen olemaan Juudan sukujen joukossa, sinusta minulle tulee se, joka on oleva hallitsija Israelissa, jonka alkuperä on muinaisuudesta, iankaikkisista ajoista." (Mka 5:1/2)

Tuleva Messias on ollut isän mielessä jo ennen kuin hän loi maailman. (Joh 17:5) Tällä ei voida todistaa Jeesuksen pre-eksistenssiä sen enempää kuin kristittyjen ja esimerkiksi Jeremian ja Daavidin pre-eksistenssiä. (Jer 1:5; Psa 139; Efe 1:1-12) Jumalan edeltä tietäminen ja edeltä tunteminen ei tarkoita sitä, että joku olisi ollut olemassa elävänä persoonana ennen maailman luomista. (Room, 8:29-30; 1Piet, 1:2, 2Tim 1:9)

Jeesus on syntynyt neitsyt Mariasta. Hän on ainoa neitsyestä syntynyt mies, jonka isä on Jumala, sillä hän sikisi pyhästä hengestä, eikä hänen isänsä ole ihminen.

Psalmissa 2 Isä Jumala sanoo pojastaan: "Tänä päivänä minä sinut synnytin". Uudessa testamentissa lainataan tätä sanaa, kun puhutaan Jeesuksen ylösnousemisesta eli kuolleista nousemisesta. "Tänä päivänä minä sinut synnytin" tarkoittaa siis sitä, että Jumala on herättänyt Jeesuksen ylös kuolleista. Tällä sanalla ei viitata lainkaan Jeesuksen pre-eksistenssiin. (Apt 2:12-36; 13:26-39; Hebr 1:5; 5:5)

Trinitaarit uskovat, että Poika on syntynyt isästä jo ennen maailman perustamista, muinaisina iankaikkisina aikoina. He viittaavat tässä Miikan profetiaan, jonka mukaan Messias-kuninkaan alkuperä on muinaisuudesta, ikuisista ajoista. (Mka 5:1|2) Tässä ei puhuta kuitenkaan pojan syntymisestä muinaisina aikoina vaan siitä, että hänen alkuperänsä on ikuisista ajoista.

Jumala puhuu tässä edeltä tietämisestä ja suunnitelmastaan. Hän on suunnitellut pelastavansa maailman ja uskovat ihmiset kristuksen kautta jo ennen maailman perustamista. (Efe 1:1-14; 2Tim 1:9) Siitä on kyse, kun puhutaan kristuksen pre-eksistenssistä. Kristus on ollut Jumalan mielessä, aivoituksissa ja suunnitelmassa jo ennen maailman perustamista, mutta Kristus ei ole ollut elävänä olentona Jumalan tykönä vielä silloin. (Joh. 1:1-29; 16:28-17:5) Eikä Kristus ole syntynyt ennen kuin hän syntyi neitsyt Mariasta.

Toinen kohta, jolla perustellaan Jeesuksen syntymistä isästä ennen maailman perustamista on Sananlaskujen kirjan 8. luku (jj.22-31). Siinä puhutaan Jumalan viisaudesta, joka esitetään ikään kuin persoonana. Koska isä on omistanut tämän viisauden tykönsä ensimmäisinä teoistaan muinaisina aikoina, ja tämä viisaus on syntynyt, ja ollut mukana riemuitsemassa ihmislasten syntymästä, pitävät trinitaarit tätä kohtaa todistuksena Jeesuksen pre-eksistenssistä: että Jeesus oli henkilönä (persoonana) olemassa isän tykönä ennen maailman perustamista ja oli hänen ohellaan työmestarina luomassa tätä maailmaa.

Todellisuudessa "Jumalan viisaus" on yhtä vähän elävä olento tai henkilö tai persoonana kuin "Jumalan sana", jonka kautta isä on luonut kaiken, mitä on olemassa. "Jumala on perustanut viisauksellaan maan ja vahvistanut taivaat taidollaan." (Snl. 3:19) "Jumalan viisaus" on yhtä vähän elävä henkilö ja persoonana kuin Jumalan sana, kun se mainitaan luomisen yhteydessä. (Jer. 10:12; 51:15) Luomiskertomuksen ensimmäinen luku ja Psalmi 33:6-9 todistavat, että Jumalan sana ei ole persoonana, elävä olento. Jumala on luonut kaiken sanallaan ja antanut eläville olennoille elämän suunsa henkäyksestä, panemalla heihin elämän hengen, jota ilman ne eivät pysy elossa. (1Moos. 2:7; Job 34:14-15; Ilm 11:11) Jumala on hän, joka puhuu, ja hänen sanansa ei ole itsenäinen elävä olento. Jumalan sana on persoonaton Jumalan sana, niin kuin profeetat ja Jeesuksen ajan juutalaiset ja apostolit ja Jeesus itse Jumalan sanaa puheissaan kuvasivat.

Joh. 14:14-28 on yksi vahvimpia kolminaisuusopin puolustuksia. Siitä saa helposti tukea kolminaisuusopille, mutta ei siinä kuitenkaan lue sellaisia asioita, mitä kolminaisuusoppiin on

sisällytetty (puheet Jumalan kolmesta persoonasta, kolmiyhteisestä Jumalasta, kolmesta kaikkivaltiaasta, kolmesta iankaikkisesta jne.). Tämä niin kuin kaikki muutkin kohdat voidaan tulkita myös unitarismia tukevalla tavalla ilman sen kummempaa ristiriitaa.

Jumalan henki ja kristuksen henki ovat Raamatussa synonyymejä: ne tarkoittavat pyhää henkeä. Sama pyhä henki, joka vaikutti Jeesuksessa, vaikuttaa nyt meissä, jotka uskomme Jeesukseen ja olemme hänessä. Niin kuin isä oli pojassaan pyhän hengen kautta (muodossa), niin "Jumala on nyt meissä (Joh 1:1-28), ja pysyy meissä, jos uskomme, että Jeesus on kristus, lihassa tullut (ihminen), Jumalan poika." (1Joh 4:1-15)

Koska meillä on yhteys (kumppanuus) isän ja pojan kanssa pyhän hengen välityksellä (1Joh 1:1-6), niin siksi on sanottu, että "Jumala asuu (pysyy) meissä" (1Joh 4:15) ja "kristus asuu meissä" (Efe 3:14-17; 2Kor 13:5) ja "pyhä henki asuu meissä" (Joh 14:14-16; Room 8:9-16). Silti on vain yksi henki, joka laskeutui Jeesuksen päälle kasteen jälkeen (Matt 3:16) (on kyseenalaista, asuiko Jumalan henki Jeesuksessa ennen tätä hetkeä, vaikka on siinnyt pyhästä hengestä ja pitää sen vuoksi Jumalan pojaksi kutsuttaman, Luuk 1:26-38). Me olemme saaneet sen saman yhden hengen, jotka uskomme herran Jeesuksen nimeen ja kristuksen vereen (1Joh 3:23-4:15). Henki yhdistää meidät Jumalaan ja on annettu meille sinetiksi lunastuksen päivään asti. (1Kor 6:17; Efe 1:13-14; 2:18)

Se, että on vain yksi Jumalan pyhä henki, käy ilmi mm. jakeista Efe 4:4 ja 1Kor 12:1-13. Sama pyhä henki vaikuttaa kaikissa kristuksen ruumiin jäsenissä (kristityissä Jumalan lapsissa) kuin vaikutti Jeesuksessa kristuksessa. Se, miksi tätä Jumalan henkeä on sanottu "kristuksen hengeksi" (Room 8:9-16; 1Piet 1:11) ja "hänen poikansa hengeksi" (Gal 4:1-6) ei viittaa omistukseen vaan lähettäjään ja alkuperään tai samankaltaisuuteen: siihen keneltä tai mistä pyhä henki on saatu ja siihen, että se on yksi ja sama henki kaikissa Jumalan lapsissa.

Koska Jeesus on anonut meille pyhää henkeä isältään taivaassa (Joh 14:14ss.), sanotaan sen olevan peräisin häneltä tai hänen lähettämänsä, vaikka todellisuudessa isä on se, jonka henki on kyseessä ja joka on hengen lähettänyt. Siten voidaan sanoa, että "Jeesus kastaa pyhässä hengessä" tai "on lähettänyt hengen" ja "isä on lähettänyt pyhän hengen" ("voiman korkeudesta"), ja henkeä anotaan isältä Jeesuksen kristuksen nimessä. (Matt 3:11; Luuk 11:11-13; Luuk 24:49; Joh 14:14-28; 15:26-27; 16:7-16; Apt 1:5-8)

Sanonnat "kristuksen henki" ja "Hänen poikansa henki" (ja tietyllä tapaa myös "Jumalan henki") eivät ole subjektiivisia genetiivejä, niin että ne ilmoittaisivat omistajan: sen kenelle henki kuuluu tai kuka omistaa hengen. Ne ovat objektiivisia genetiiviä ja ilmaisevat alkuperän eli sen, kuka on lähettänyt hengen. Samalla tavalla objektiivista genetiiviä käyttämällä on ilmaistu se, että meidän uskomme Jeesuksen vaikuttamaa, kun on sanottu (alkukielen mukaan), että meillä on "kristuksen usko", "Jeesuksen usko" tai "olen Jumalan pojan uskossa". (Room 3:22; Gal 2:20; Fil 3:9; Ilm 4:12) Tällä ei tarkoiteta sitä, että "Jeesus uskoo meidän puolestamme Jumalaan" vaan sitä, että "Jeesus vaikuttaa meissä uskon Jumalaan ja häneen itseensä ja Jumalan sanaan". (Apt 3:16) Jeesus ei siis omista sitä uskoa, joka meillä on, mutta hän on antanut sen meille ja vaikuttaa sen meissä yhdessä Jumalan kanssa. (Kol 2:12)

Samalla tavalla voidaan ymmärtää "kristuksen henki" ja "pojan henki", joka on samalla "Jumalan pyhä henki" (Efe 4:30); Jumala ja hänen poikansa Jeesus ovat lähettäneet sen hengen meihin ja se vaikuttaa meissä, eli Jumala ja kristus vaikuttavat meissä Jumalan hengen kautta. Kolminaisuusoppia ei näillä kohdilla voida aukottomasti todistaa eikä sen monia epäraamatullisia

väitteitä todistaa, vaikka nämä kohdat näyttävätkin pintapuolisen tarkastelun jälkeen puoltavan isiltä oppimaamme ja perimäämme näkemystä.

Jos emme ole valmiita kyseenalaistamaan isien opetusta ja tunnustamaan, että se voi olla ainakin mahdollisesti virheellinen, ei meillä ole mitään mahdollisuutta havaita erehdystämme, jos olemme väärässä. Liiallinen varmuus isien oikeasta tulkinnasta ja omasta oikeassa olemisesta estää pahimmassa tapauksessa totuuden näkemisen ja saa meidät levittämään virhetulkintoja "Jumalan sanan varmana totuutena". Meillä ei ole lupaa tunnustaa Raamatun ulkopuolisia uskontunnustuksia tosiksi, jos ja kun ne eivät perustu selvään Jumalan sanaan, niin kuin on kolminaisuus- ja kaksiluonto-oppien laita (ne kuuluvat erottamattomasti yhteen).

Meidän ei tarvitse tunnustaa todeksi mitään Raamatun ulkopuolisia jumaluus-opin määritelmiä, ei minun eikä katolisen kirkon eikä kenenkään laatimia. Parasta olisi pysytellä siinä, mitä Raamatussa on kirjoitettu ja käyttää vain Raamatun sanoja Jumalasta puhuessamme, ja samalla tavalla, samassa asiayhteydessä ja samassa merkityksessä kuin profeetat, Jeesus ja apostolit ovat sanoja käyttäneet. Käytännössä on tietysti pakko käyttää muitakin sanoja, kun asioista keskustelemme, mutta "yli kirjoitusten meneviä" dogmeja ei näistä selityksistä pidä tehdä ja vaatia niiden todeksi tunnustamista uhkausten ja pelottelun avulla.

Lue myös myöhempi artikkelini [Jumala asuu lapsissaan pyhän hengen kautta](#).

En ole heprean kielen taitaja mutta interlineaarien, sanakirjojen ja kommentaarien perusteella Jesaja 9:5-6 käännös voisi olla vaikka tällainen:

"Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, ja valta on oleva hänen hartioillaan, ja nimi, jolla häntä kutsutaan on ihmeellinen neuvonantaja, mahtava jumala, iankaikkisuuden isä, rauhanruhtinas. Valta on oleva suuri ja rauhalla ei ole loppua Daavidin valtaistuimella ja kuninkuudella. Se perustetaan ja vahvistetaan tuomiolla ja vanhurskaudella iankaikkisesti. Sotajoukkojen päällikön kiivaus on sen tekevä." (Jes 9:5-6)

<http://www.blueletterbible.org/Bible.cfm?b=Isa&c=9&v=1&t=KJV#conc/7>

Tämä ei ole tietenkään ainoa mahdollinen käännös vaan vaihtoehtoja on useita. Kristologian kannalta on tärkeää nähdä se, että kyse on ihmisestä, joka syntyy, ja jonka valtaan kaikki kansat annetaan, niin kuin muuallakin on kristuksesta ennustettu. (Dan 7:13-14) Se, että tätä kuningasta palvotaan ja ylistetään on aivan normaalia, kun kyse on kaikkien muiden yläpuolella olevasta herrasta ja kuninkaasta. Siitä johtuvat hänen kunnianarvoiset nimet.

<http://bible.cc/isaiah/9-6.htm>

Trinitaari Albert Barnes pitää käännöstä "iankaikkisuuden isä" oikeana: "Literally, it is the Father of eternity...". (Isaiah 9:6) Tällä nimellä viitataan Messiaan hallituskauden kestoan: se ei pääty koskaan.

Barnes pitää Jeesusta tietenkin Jumalan 2. persoonana ja väkevänä Jumalana, jolla nimellä on toisaalla kutsuttu Barnesin mielestä Jahvea (isää). (Jes. 10:21) Tässä on vain se ongelma, että isä ja poika eivät voi molemmat olla Jahve (isä) ja väkevä Jumala. Jesajan 10:20-21 kertoo siitä, miten Israel on turvautuva Jahveen Israelin pyhään ja sen jäännös on palaava väkevän eelin tykö. Riippumatta siitä tarkoittaako Jesaja Jahvella ja Israelin pyhällä ja väkevällä eelillä Jeesusta vai

isää, on oikea tulkinta se, että Israel on palaava Jeesuksen kristuksen kautta isänsä tykö (Jumalan tykö).

Näiden kohtien perusteella ei siis voida todistaa sitä, että Jeesus on Jumala (kaiken olevaisen luoja) ja Jahve (vaikka hänestä enkelien tavoin Jahven nimeä käytettäisiin), mutta ne todistavat sen, että Jeesus on täydellinen ihminen ja Jahven poika (Jumalan poika).

"Jahve tsavaot" on käännetty suomeksi "Herra Sebaot" ja englanniksi useimmiten "the LORD of Hosts". Se tarkoittaa armeijan ylipäällikköä, sotajoukkojen herraa (jumalaa) tai sotapäällikköjen jumalaa. (1Sam 17:45; 1Aik 17:24) Tätä nimeä on käytetty useimmiten isästä, mutta myös pojasta ja Herran lähettämästä enkelistä. (Jes 8:13, 18: tässä Jahve on isä ja Jahve tsavaot on herra Jeesus; Joos 5:13-15)

Jesaja näki Herran Sebaotin istuvan valtaistuimellaan. (Jes 6:1-6) Koska tässä on kyse ilmestyksestä, niin sen avulla ei voida kuitenkaan todistaa Jeesuksen pre-eksistenssiä; sitä, että Jeesus olisi ollut olemassa jo silloin, eikä vain profetiana ja näkynä, joka näytettiin profetoille. Tästä on minulla myöhempi selitys artikkelissa [Joh 12:37-41 ja Jes 6 selitys](#).

Sakarja kirjoitti:

"Mutta kaikki niiden pakanakansain tähteet, jotka ovat hyökänneet Jerusalemiä vastaan, käyvät vuosi vuodelta sinne ylös kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, ja viettämään lehtimajanjuhlaa. Ja mitkä maan sukukunnista eivät käy ylös Jerusalemiin kumartaen rukoilemaan kuningasta, Herraa Sebaotia, niille ei tule sadetta." (Sak.: 14:16-17)

Tämän profetian mukaan näyttää siltä, että Jeesus on se "Herra Sebaot", jota kumarretaan ja rukoillaan Jerusalemissa hänen tulemuksensa jälkeen, mutta tämän avulla ei voida todistaa Jeesusta samanlaiseksi Jumalaksi kuin isä on. Itse asiassa tämä kohta on mahdollista tulkita myös niin, että kansat tulevat rukoilemaan isää Jumalaa, jonka valitsema hallitsija Jeesus kristus on. Jeesus hallitsee käytännössä kansoja isän Jumalan puolesta ja hänen asettamanaan kuninkaana. (vrt. Joosef koko Egyptin maan hallitsijana, mutta valtaistuimen puolesta faraon alapuolella oleva ja siten kristuksen esikuva, 1Moos 41:40-41)

Jeesuksesta käytetään Raamatussa monta kertaa isän Jumalan nimeä, samoin kuin on enkeleistä käytetty, mutta niin kuin enkelien ei uskota olevan samanlainen Jumala kuin isä on Jumalana, niin ei voida pojanakaan todistaa olevan isän vertainen Jumala. Sitä ei Jeesus itse koskaan väittänyt, vaikka onkin poika. Vaikka tässä Sakarjan kirjan kohdassa olisi tarkoitettu sitä, että Jeesus on se "Jahve Tsavaot", jota tullaan rukoilemaan Jerusalemiin, ei se siis todista Jeesuksen pre-eksistenssiä eikä jumaluutta.

Jahve tsavaot on useimmissa Raamatun kohdissa selvästi isä Jumala sen sijaan, että olisi poika. Asiayhteydestä voidaan päätellä se, kumpaa milloinkin tarkoitetaan. Vaikka pojan nimi on mm. väkevä (mahtava) jumala, ei se tee hänestä vielä samanlaista Jumalaa kuin isä on (Jes 9:1-6|7); ei sittenkään, vaikka molemmista olisi käytetty nimeä Herra Sebaot.

Arvostettu Raamatun kääntäjä Gesenius on kääntänyt sanat "eel gibboor" (väkevä jumala) sanoilla "mighty heroe" (mahtava sankari), jota nimeä itämaiset käyttivät sankareista ja kuninkaista, eikä sillä viitata Jumalaan (sellaiseen kuin isä ja kaiken olevaisen luoja on). Trinitaari Barnes ei

tietystikään hyväksy tällaista käännoästä ja perusteli sanan tarkoittavan tosi Jumalaa (kaiken olevaisen luoja) niin kuin se tekee hänen mielestään jakeessa Jesaja 10:21 (ks. asiayhteys).

Mutta niin kuin edellä totesin, ei poika voi olla sama Jumala kuin hänen isänsä. Näinhän myös trinitaari Barnes asiaa selittää, kun erottaa visusti isän ja pojan selittäessään Jeesuksen nimen "iankaikkisuuden isä" (tai "iankaikkinen isä") merkitystä.

"Ja minä vuodatan Daavidin suvun päälle ja Jerusalemin asukasten päälle armon ja rukouksen hengen. He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet. Ja he valittavat häntä, niin kuin valitetaan ainokaista, murehtivat häntä katkerasti, niin kuin murehditaan katkerasti esikoista." (Sak 12:10)

Jahve (isä) kertoo tässä poikansa Jeesuksen näkökulmasta kristusta kohtaavasta kärsimyksestä ja kuolemasta. Kyse on profetiasta, joka ei todista Jeesuksen pre-eksistenssiä eikä jumaluutta. Vaikka tekstistä saa kuvan, jonka mukaan Jeesus on Jahve, ei se todista häntä jumalaksi, sellaiseksi kuin isä on (luoja, ikuinen ja kaikkivaltias). Myös enkeleistä on käytetty Raamatussa nimeä "Jahve" ja sanottu heitä "Jumalaksi", mutta he ovat silti enkeleitä, eivät samanlainen Jumala kuin isä on. (2Moos 3:1-14; 13:19; 14:21; 23:20-23; Apt 7:30-53)

Tässä Sakarjan kirjan profetiassa sanotaan itse asiassa selvästi, että se, joka on lävistetty, on ihminen (esikoinen), ja sillä viitataan poikaan. Isä ei siis sano sitä, että "minut on lävistetty" (Jumalaa ei voida lävistää eikä tappaa), eikä tässä ole äänessä Jumalan poika Jeesus vaan isä, joka kertoo tulevasta tapahtumasta pojan näkökulmasta. "Jeesus kasto i opetuslapset pyhällä hengellä ja tulella", sillä hän pyysi hengen lähettämistä isältään. Vaikka Jeesuksen omienkin sanojen mukaan isä on se, joka lähettää luvatus hengen, sanoo hän myös itse lähettävänsä sen, ja hänestä sanotaan, että hän kasta pyhässä hengessä, koska isä toimii tässä niin kuin monessa muussakin asiassa poikansa Jeesuksen kautta ja hänen pyynnöstään. Isä antaa pojalle sen, mitä poika isältään pyytää. Mutta meidän tulee pyytää henkeä isältä, ei suoraan Jeesukselta, sillä niin Jeesus opetuslapsiaan opetti tekemään. (Matt 3:11; Luuk 11:11-13; 24:49; Joh 14:14-28: 15:26-27; Apt 1:5-8)

Varmoja Vanhan testamentin messias-profetioissa voidaan olla siitä, että tuleva messias oli oleva täydellinen ihminen (synnitönkin Jes 53) ja Daavidin sukua, ja hänet korotettaisiin kuninkaaksi iankaikkisiksi ajoiksi, niin että hänen valtansa ja kuninkuutensa ei koskaan päättyisi. Jeesuksen pre-eksistenssiin ja jumaluuteen viittaavat tulkinnat ovat hyvin epävarmoja ja moniselitteisiä, eikä niitä olisi kukaan tehnyt, ellei kolminaisuusoppia ja kaksiluonto-oppia olisi kehitetty 100-400 -luvuilla.

Jeesuksen ajan juutalaiset ja profeetat häntä ennen eivät pitäneet pyhää henkeä Jumalan kolmantena persoonana eikä poikaa pidetty sellaisena Jumalana kuin Isä on, joka olisi luonut kaiken, mitä on olemassa, tai ollut edes olemassa ennen sikiämistään pyhästä hengestä ja syntymistään neitsyt Mariasta.

Jeesuksen jumaluutta on puolustettu vielä siten, että on sanottu Jesajan maininnan "poika on meille annettu" tarkoittavan sitä, että Jeesus on tullut isän tyköä Marian kohtuun, joka on synnyttänyt ihmislapsen, mutta ei Jumalaa. Jeesuksen jumaluus on perua isältä, mutta ihmisyyys Marialta. Koska Jesaja sanoo "lapsi on meille syntynyt" ja "poika on meille annettu", on tämän ymmärretty olevan viittausta Jeesuksen täydelliseen ihmisyyteen ja täydelliseen jumaluuteen. "Lapsi on meille syntynyt" on puhetta ihmislapsen syntymisestä Marian kohdusta, mutta "poika on meille annettu"

on puhetta Jeesuksen tulemisesta alas taivaasta Marian kohtuun; Jeesus olisi tämän teorian mukaan "iankaikkinen Jumala", joka on ollut aina isän tykönä.

Tämä teoria kumoutuu monellakin eri tavalla. Ihan ensiksi on todettava se, että asiayhteydessä ei puhuta mitään Jeesuksen oletetusta kaksiluonnosta vaan sanotaan suoraan, että syntyvä lapsi olisi poika, josta tulee kuningas iankaikkisesti. Kaikki tulkinnat Jeesuksen pre-eksistenssistä ja jumaluudesta ovat tässä kohdassa tarkoitushakuisia ja tehty edeltä valitun opin tueksi.

"Poika on meille annettu" tarkoittaa ihan normaalisti sitä, kun Jumala antaa lapsia luonnollisen syntymän kautta. Hebreankielen verbi tässä on "[nathan](#)" ja Aabraham käyttää sitä sanoessaan Jahvelle:

"Sinä et ole antanut minulle jälkeläistä; katso, talossani syntynyt palvelija on minut perivä." (1Moos 15:3)

Salomo sanoi Jahvelle, että Jahve oli antanut pojan (Salomon) Daavidille:

"Sinä olet tehnyt suuren laupeuden palvelijallesi, minun isälleni Daavidille, koska hän vaelsi sinun edessäsi totuudessa ja vanhurskaudessa sekä vilpittömällä sydämellä sinua kohtaan. Ja sinä olet säilyttänyt hänelle tämän suuren laupeuden ja antanut hänelle pojan, joka istuu hänen valtaistuimellansa, niinkuin on laita tänä päivänä." (1Kun 3:6)

Heemanille Jahve oli antanut 14 poikaa ja 3 tytärtä:

"...nämä ovat kaikki Heemanin, kuninkaan näkijän, poikia, sen Jumalan sanan mukaan, että hän on korottava korkealle hänen sarvensa: Jumala oli antanut Heemanille neljätoista poikaa ja kolme tytärtä." (1Ak 25:5)

Niin kuin näistä esimerkeistä käy ilmi, on verbiä "nathan" käytetty yleisesti siitä, kun Jumala antaa ihmisille lapsia luonnollisen syntymän kautta. Niinpä sen voidaan hyvillä perusteilla olettaa tarkoittavan juuri samaa asiaa Jesajan kirjan messias-profetiassa. "Lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu" kertoo luvatus Messiaan syntymisestä ja ilmoittaa hänen sukupuolensa, että hän on oleva mies.

"Sillä te tunnette meidän herramme Jeesuksen kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte." (2Kor 8:9)

Paavali puhuu tässä kohdassa lahjojen antamisesta ja pyhien avustamisesta (köyhien ja apua tarvitsevien veljien auttamisesta). On hyvin kyseenalaista ajatella hänen puhuneen Jeesuksen pre-eksistenssistä tai jumaluudesta, sillä asiayhteydessä ei puhuta mitään siihen viittaavaa. Sellaiseen johtopäätökseen on mahdollista tulla vain siten, että on uskonut siihen muiden lähteiden perusteella ja sisällyttää tämän uskomuksen tähän jakeeseen. Jos oletus Jeesuksen pre-eksistenssistä on virheellinen, niin silloin on myös virhe sisällyttää se ajatus tähän jakeeseen.

Paavalin ei tarvinnut puhua Jeesuksen korkeasta asemasta Jumalan tykönä ja pre-eksistenssistä tässä jakeessa... [korjaus 30.11.2014. Monet tunnetut kommentaarit viittaavat tässä kohdassa Jeesuksen alentumiseen ja ristinkuolemaan: Jeesuksesta tuli tuomionsa ja ristinkuoleman kautta "kerjäläinen",

mitä Jeesuksen "köyhyys" tässä kirjaimellisesti tarkoittaa. Koska korinttilaiset kristityt tulivat tämän Jeesuksen alentumisen kautta rikkaiksi hengellisesti, tulisi heidän nyt vuorostaan jakaa runsaasti lahjoja apua tarvitseville köyhille, varojensa mukaan (2. Kor. 8:1-9:15).]

http://biblehub.com/2_corinthians/8-9.htm

http://biblehub.com/commentaries/2_corinthians/8-9.htm

Paavali ei viittaa Jeesuksen syntymistä edeltävään aikaan 2Kor 8:9 keskellä puhetta, jossa hän puhuu pyhille annettavista avustuksista ja rahalahjoista 7:13-9:15. Hän vertaa kristuksen hengellisesti köyhäksi tulemistä eli ristin kuolemaa aineelliseen vaurastumiseen ja rikastumiseen. Me olemme rikastuneet hengellisesti Jeesuksen kristuksen köyhäksi tulemisesta eli elämästä luopumisesta ja kuolemasta (Efe 1:1-23; Kol 1:9-2:3). Paavali puhuu vielä kirjeensä lopussa samalla tavalla: hän asettaa hengellisen rikkauden ja maallisen rikkauden rinnakkain, niin että hengellinen rikkaus on seurausta kristuksen heikkoudesta, siis ollen hänen köyhtymisestään eli elämästään luopumisesta ristillä (2Kor 12:13-13:4) ja ylösnousemuksen jälkeisestä pyhän hengen vuodatuksesta. Paavali puhuu myös roomalaisille siten, että rinnastaa hengellisen ja maallisen rikkauden (Room 15:25-33). Maallinen ruumis ja hengellinen ruumis ovat myös rinnasteisia käsitteitä Paavalin kirjeessä korinttolaisille (1Kor 15:45-47).

Jeesus on sillä tavalla "jumala" kuin Raamatussa hänen kerrotaan "jumala" olevan. Selvää on, että hänen ja isän jumaluus eroavat toisistaan. Esimerkiksi:

- poika on syntynyt, isä ei ole syntynyt
- pojalla on "jumala ja isä", isällä ei ole "jumalaa ja isää"
- poika on ihminen, isä ei ole ihminen
- poika on aina alamainen isälle, isä ei ole alamainen kenellekään
- poika voidaan nähdä ja on nähty, isää ei voida nähdä kuolematta

Näistä ja monista muista syistä on virhe sanoa ja opettaa Jeesuksen olevan samanlainen tai samalla tavalla Jumala kuin Isä on: kaikkivaltias, iankaikkinen ja luoja. Erityisen selvää on se, että Jeesus ei ole kaikkivaltias, koska hän on ollut, on ja on aina oleva, alamainen Isälleen. Jeesuksen iankaikkisuus ja osallisuus luomisessa eivät ole yhtä selvästi virhetulkintoja Raamatusta kuin tämä, mutta todistusaineisto Raamatun kokonaisilmoituksen perusteella puoltaa vahvemmin pre-eksistenssin kieltävää tulkintaa.

Pyhää henkeä tarvitaan tietysti opettajaksi, jotta Jumalan sana avautuisi ymmärryksellemme. Ja kun se avautuu, on opetus johdonmukaista ja selvää, ei epäloogista ja ristiriitaista niin kuin kolminaisuusoppi ja kaksiluonto-oppi ovat.

Enkeli Gabriel ilmestyi neitsyt Marialle ennen kuin tämä tuli raskaaksi (ennen kuin Jeesus sikisi pyhästä hengestä Marian kohdussa). Gabrielin sanoissa ei ole mitään, mikä tukisi pre-eksistenttisen Jeesuksen tulemistä alas taivaasta ja asettumista Marian kohtuun. Sen sijaan hänen sanansa tukevat Jeesuksen sikiämistä ja syntymistä ihmiseksi ilman oletettua pre-eksistenssiä. Olisihan järjetöntä ajatella, että Jumala tulisi naisen kohtuun ja säilyttäisi jumaluutensa sikiönä ja ihmisenä viipymisensä ajan, niin kuin kaksiluonto-opissa väitetään.

Luukkaan evankeliumi:

1:26 Kuudentena kuukautena sen jälkeen Jumala lähetti enkeli Gabrielin Galilean kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret,
1:27 neitsyen tykö, joka oli kihlattu Joosef nimiselle miehelle Daavidin suvusta; ja neitsyen nimi oli Maria.
1:28 Ja tullessaan sisälle hänen tykönsä enkeli sanoi: "Terve, armoitettu! Herra olkoon sinun kanssasi."
1:29 Mutta hän hämmästyi suuresti siitä puheesta ja mielti, mitä tämä tervehdys mahtoi tarkoittaa.
1:30 Niin enkeli sanoi hänelle: "Älä pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä.
1:31 Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnytät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus.
1:32 Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen,
1:33 ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman."
1:34 Niin Maria sanoi enkelille: "Kuinka tämä voi tapahtua, kun minä en miehestä mitään tiedä?"
1:35 Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "pyhä henki tulee sinun päällesi, ja korkeimman voima varjoaa sinut; sentähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan pojaksi.
1:36 Ja katso, sinun sukulaisesi Elisabet, hänkin kantaa kohdussaan poikaa vanhalla iällään, ja tämä on kuudes kuukausi hänellä, jota sanottiin hedelmättömäksi;
1:37 sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta."
1:38 Silloin Maria sanoi: "Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan." Ja enkeli lähti hänen tykönsä.

Gabriel ei mainitse sanallakaan sitä, että Jeesus tulisi alas taivaasta ja olisi kaiken olevaisen luoja yhdessä isänsä kanssa, iankaikkinen Jumala vailla alkua ja loppua. Sen sijaan Gabriel sanoo näin:

"Pyhä henki tulee sinun päällesi, ja korkeimman voima varjoaa sinut; sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan pojaksi..." (Luuk 1:35)

Jeesus on Jumalan poika Gabrielin mukaan sen vuoksi, että hän sikisi pyhästä hengestä (Matt 1:20) eikä saanut alkuaan sukupuoliyhteyden kautta miehen siemenestä. Mitään muuta ei Jeesuksen syntymisestä kertovista Raamatun kohdista voida päätellä varmasti kuin se, että hän sai alkunsa Marian kohdussa ja syntyi täydelliseksi ihmiseksi, joka ei tehnyt eläessään koskaan syntiä. Jeesuksen väittäminen pre-eksistenttiseksi ja Jumalaksi menee yli selvän Jumalan sanan ilmoituksen, ja on hyvin kyseenalainen tulkinta, ja niin kuin todisteet vahvasti osoittavat: se on virheellinen tulkinta.

Trinitaarit väittävät, että Gabrielin käyttämä sana "myös" jakeessa Luuk 1:35 todistaisi Jeesuksen jumaluuden ja pre-eksistenssin. Kreikankielessä on käytetty tässä sanaa "kai", joka voidaan kääntää suomeksi sanoilla "ja" tai "myös". Käytännössä sillä ei ole kuitenkaan merkitystä käännetäänkö "kai" sanalla "myös" vai "ja", koska idea on sama. Koska Jeesus sikisi "pyhästä" hengestä, on myös se poika, joka sikiää, oleva "pyhä" (muista erotettu) ja pitää kutsuttaman Jumalan pojaksi. Tässä ei ole pienintäkään viittausta Jeesuksen pre-eksistenssiin tai senkaltaiseen Jumaluuteen, joka on isällä, kaiken olevaisen luojalla.

Enkeli vastasi ja sanoi hänelle: "Pyhä henki tulee sinun päällesi, ja korkeimman voima varjoaa sinut; sen tähden myös se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan pojaksi. (Luuk 1:35)

Onko Jeesus ilmestynyt Vanhan testamentin profeteoille?

Trinitaarit väittävät, että Jeesus Kristus olisi ilmestynyt pre-eksistenttisenä Jumalan poikana monta kertaa Vanhan testamentin profeteoille ja valituille ihmisille. Jeesus olisi se "Herra Jumala", joka käyskenteli paratiisin illan viileydessä ja puhui Adamille ja Eevalle. (1Moos. 2:15-17; 2:8ss.) Raamatussa ei kuitenkaan missään kohdassa vahvisteta myöhemmin tätä tulkintaa, joten sille ei löydy kunnollisia tai riittäviä perusteluita Raamatusta. Itse asiassa on paljon uskottavampaa tulkita sen "Herran Jumalan" (Jahve Elohim) olevan joku Herran enkeleistä, niin kuin oli se Jumala, joka puhutteli Moosesta ja sanoi nimekseen Jahve, ja jota kutsutaan Raamatussa "Jumalaksi" (elohim) ja "Jahveksi". (2Moos. 3:1-14; 13:19 = 14:21; 23:20-23) Tästä huolimatta (Jumalan nimen käytöstä ja Jumalaksi kutsumisesta huolimatta) kyse oli Herran enkelistä eikä itse Herrasta (Jahvesta).

Stefanus ja Paavali pitävät Moosekselle puhunutta ja Israelia erämaassa johtanutta enkeliä eri persoonana kuin Jeesusta kristusta. (Apt. 7:30-53; Gal 3-4) Koska tästä enkelistä on käytetty Jumalan nimeä Jahve ja sanottu häntä Jumalaksi (elohimiksi), niin voimme pitää totena myös sen, että Jeesusta on voitu sanoa Jahveksi ja elohimiksi Raamatussa, mutta hän ei ole silti samanlainen Jumala kuin Isä on - tai että hän olisi Jumala lainkaan siinä mielessä, että olisi kaiken olevaisen luoja yhdessä Isänsä kanssa, mikä erottaa luoja luoduista olennoista.

Raamatun mukaan kukaan ei voi nähdä Jumalaa tämän maan päällä ja jäädä eloon kertomaan siitä muille. (2Moos 33:20) Kukaan ei ole sen vuoksi nähnyt Jumalaa. (Joh 1:18; 4:12) Jos Jeesus olisi ollut korkeassa asemassaan oleva Jumala ennen sikiämistään Marian kohdussa ja syntymistään ihmiseksi, niin miten hänet olisi voinut joku nähdä ja jäädä silti eloon? Näemme tästä, että Jeesus ei ole samalla tavalla "Jumala" kuin isä on Jumala.

Huomaa myös se, että Uudessa testamentissa kaikki kohdat, joissa puhutaan "herrasta Jumalasta" tarkoittavat "isää Jumalaa", eikä yksikään kohta tarkoita Jumalan poikaa Jeesusta kristusta.

Luukkaan evankeliumi:

1:32 Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman korkeimman pojaksi, ja herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen,

Apostolien teot:

3:22 Sillä Mooses on sanonut: 'Profeetan, minun kaltaiseni, herra Jumala on teille herättävä veljienne joukosta; häntä kuulkaa kaikessa, mitä hän teille puhuu.

Ilmestyskirja:

1:8 "Minä olen A ja O", sanoo herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, kaikkivaltias.

4:8 Ja niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on herra Jumala, kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on."

11:17 sanoen: "Me kiitämme sinua, herra Jumala, kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet ottanut suuren voimasi ja ottanut hallituksen.

15:3 Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja karitsan virttä, sanoen: "Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, herra Jumala, kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas.

16:7 Ja minä kuulin alttarin sanovan: "Totisesti, herra Jumala, kaikkivaltias, totiset ja vanhurskaat ovat sinun tuomiosi."

18:8 sen tähden hänen vitsauksensa tulevat yhtenä päivänä: kuolema ja suru ja nälkä, ja hän joutuu tulessa poltettavaksi, sillä väkevä on herra Jumala, joka on hänet tuominut."

21:22 Mutta temppeliä minä en siinä nähnyt; sillä herra Jumala, kaikkivaltias, on sen temppeli, ja karitsa.

22:5 Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse lampun valoa eikä auringon valoa, sillä herra Jumala on valaiseva heitä, ja he hallitsevat aina ja iankaikkisesti.

Kaarlo O. Syväntö on tulkinnut väärin Eevan sanoja Kainin syntymisen yhteydessä. Hän luuli, että Eeva sanoi synnyttäneensä "Jahven" sen sijaan, että hän olisi "saanut pojan Jahven avulla". (1Moos. 4:1) Kain sai kuitenkin alkunsa luonnollisen sukupuoliyhteyden kautta eikä Adam varmastikaan siittänyt Jahvea Eevalle. Syväntö tulkitsee tämän kohdan väärin, koska oli vannoutunut trinitaari oppi-isiensä mukaan. Useimmat Raamatun kääntäjät ovat kääntäneet tämän jakeen oikein ja sanovat Eevan saaneen pojan Jahven avulla sen sijaan, että Eeva olisi luullut saaneensa Jahven. Onhan täysin järjetöntä, että Eevan luoja olisi puhunut hetkeä aikaisemmin Eevan kanssa paratiisissa ja syntynyt pian sen jälkeen hänen kohdustaan. Mutta näinkin järjettömästi on mahdollista uskoa, jos ei pidetä kiinni Jumalan sanan alkuperäisestä ilmoituksesta vaan sisällytetään sen ulkopuolella muodostettu ja isiltä peritty kolminaisuusoppi ja Jeesuksen kaksiluonto-oppi Raamattuun.

Seuraava kohta, jossa Jeesuksen on sanottu ilmestyneen Vanhassa testamentissa, on se, kun kolme miestä kohtasi Aabrahamin Mamren tammistossa. Yhtä näistä sanotaan Jahveksi, kun kaksi muuta miestä ovat selvästi enkeleitä. (1Moos. 18: 1, 13, 17,20, 22, 26 ja 33) Mutta niin kuin muissakin vastaavissa kohdissa, on täysin mahdollista, että mainittu Jahve (Herra) on se enkeli, joka puhui Moosekselle, ja on eri henkilö (tai persoona) kuin Jeesus kristus.

Jesaja näki näyn tai ilmestyksen, jossa hän näki Herran Sebaotin istuvan korkealla valtaistuimellaan.

Jesaja:

6:1 Kuningas Ussian kuolinvuotena minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen vaatteensa liepeet täyttivät temppelin.

6:2 Serafit seisoivat hänen ympärillään; kullakin oli kuusi siipeä: kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella he peittivät jalkansa, ja kahdella he lensivät.

6:3 Ja he huusivat toinen toisellensa ja sanoivat: "Pyhä, pyhä, pyhä Herra Sebaot; kaikki maa on täynnä hänen kunniaansa."

6:4 Ja kynnysten perustukset vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone täyttyi savulla.

6:5 Niin minä sanoin: "Voi minua! Minä hukun, sillä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet; sillä minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin."

6:6 Silloin lensi minun luokseni yksi serafeista, kädessään hehkuva kivi, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta,

6:7 ja kosketti sillä minun suutani sanoen: "Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi; niin on sinun velkasi poistettu ja syntisi sovitettu."

... (vertaa)

37:16 "Herra Sebaot, Israelin Jumala, jonka valtaistuinta kerubit kannattavat, sinä yksin olet maan kaikkien valtakuntain Jumala; sinä olet tehnyt taivaan ja maan

"Herra Sebaot" (jahve tsavaot) on yksi Jumalan nimistä Vanhassa testamentissa. (1Aik 17:24; Jes 48:2; Jer 31:35; 32:18) Sen voidaan ymmärtää tarkoittavan useimmissa kohdissa isää (Jes 44:6; Jer 10:16; Ams 4:13; Sak 13:7), mutta joissakin kohdissa Poika saattaisi tuntua sopivammalta asiayhteyteen. (Jes 24:23; 31:4; Sak 14:16-17) Hoosean kirjan mukaan näyttää siltä, että Herra Sebaot on se enkeli, joka paini Jaakobin kanssa, tai sen enkelin nimi on Herra Sebaot, joka Israelin kanssa paini. (Hoos 12:5-6; 2Moos 32:24-31) Ehkäpä tästä syystä on viisainta tulkita "Herra Sebaot" siten, että samaa nimeä on käytetty isästä, pojasta ja enkelistä, mutta se enkeli ei ole pre-eksistenttinen herra Jeesus, josta on käytetty tätä nimeä tai nimeä Jahve. Ainakin se enkeli, joka puhui Moosekselle, ja josta on käytetty nimeä Jahve ja sanottu häntä Jumalaksi (elohim), on eri henkilö kuin Jeesus kristus. (2Moos 3:1-14; Apt 7:30-53) Jos tämä toinen enkeli, joka paini Jaakobin kanssa, olisi pre-eksistenttinen Jeesus, niin sille pitäisi löytää tukea Raamatun kokonaisilmoituksesta, eikä Jumalan sanan opetus saisi olla järjenvastaista ja epäloogista.

Raamatun mukaan "kukaan ei ole nähnyt Jumalaa" eikä voi nähdä häntä ilman että kuolisi, joten on hyvin kyseenalaista, onko Jeesus Jumala, jos hänet on näissä kohdissa nähty? Pre-eksistenssin nämä kohdat tosin todistaisivat, mutta eivät vielä senkaltaista jumaluutta, joka on yksin isällä, kaikkivaltiaalla. Jos Jeesus ei ole pre-eksistenttinen, niin sitten tämä Jesajan kirjan kohta on tulkittavissa tulevaisuutta koskevana profetiana ja ilmestyksenä, joka ei todista Jeesuksen olleen olemassa henkilönä vielä Jesajan aikana. Huomaa, että ilmestys ei ole tapahtuma, joka on todella tapahtunut, vaan se on Jumalan antama näky. Johannes viittaa juuri tähän näkyyn, kun sanoo:

Johanneksen evankeliumi:

Ja vaikka hän oli tehnyt niin monta tunnustekoa heidän nähtensä, eivät he uskoneet häneen,

12:38 että kävisi toteen profeetta Esaiaan sana, jonka hän on sanonut: "Herra, kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan?"

12:39 Sentähden he eivät voineet uskoa, koska Esaias on vielä sanonut:

12:40 "Hän on sokaissut heidän silmänsä ja paaduttanut heidän sydämensä, että he eivät näkisi silmillään eivätkä ymmärtäisi sydämellään eivätkä kääntyisi ja etten minä heitä parantaisi."

12:41 Tämän Esaias sanoi, kun hän näki hänen kirkkautensa ja puhui hänestä.

Jesajan voidaan ymmärtää nähneen Jeesus näyssä, ilmestyksessä tai profetian sanassa jo ennen kuin Jeesus oli edes syntynyt. Samalla tavalla voidaan ymmärtää kaikki Jeesuksen pre-eksistenssiin viittaavat kohdat Vanhassa ja Uudessa testamentissa. Ne eivät todista sitä, että Jeesus olisi ollut elävä persoona ennen sikiämistään Marian kohdussa.

Lue myös [uudempi selitykseni Jesajan kirjan 6. luvun ja Joh.12:37-41](#).

Yksi erittäin vahvalta vaikuttava todistus Jeesuksen pre-eksistenssille ja ilmestymiselle Vanhassa testamentissa on Danielin kirjan 10. luvun kuvaus miehestä, joka vastaa melko tarkkaan sen miehen

kuvausta, joka on Ilmestyskirjan ensimmäisessä luvussa annettu Jeesuksesta kristuksesta, meidän herrastamme. (Dan. 10 vrt. Ilm 1:10-20) Mutta tämänkin kohta voidaan selittää siten, että Daniel näki enkelin, mutta Ilmestyskirjassa kuvataan Jeesusta, joka muistuttaa olemukseltaan enkeliä. Miksi näin? Siksi, että Jeesus on nyt kirkastetussa ruumiissa ja ihmisenä hänestä on tullut enkelin kaltainen, niin kuin meistäkin on tuleva. Tämä on sanottu selvästi Uuden testamentin muissa kohdissa. (Matt. 22:30; Fil. 3:20-21, 1Kor 15:34-59; 1Joh. 3:2)

Sekään ei todista Danielin näkemää enkeliä Jeesukseksi, että Daniel vaipui maahan hänen edessään ikään kuin hän olisi kuollut (hengetön). Samalla tavalla kävi hänelle enkeli Gabrielin edessä. (Dan 8:16-18)

Meidän on lisäksi huomattava se, että Danielin näyssä kohtaama mies, jota on väitetty pre-eksistenttiseksi Jeesukseksi, taisteli "Persian enkeliruhtinasta vastaan" ja Israelin kansan enkeliruhtinas Mikael vahvisti häntä. Tätä taistelua oli kestänyt jo 21 päivää, joten tämä kuvaus miehestä ei sovi muiden enkeleiden yläpuolella olevaan kaikkivaltiaaseen pre-eksistenttiseen Jumalan poikaan. Jos hän olisi ollut Jumala taivaassa ennen ihmiseksi syntymistään, niin miksi hän tarvitsi Jumalana enkelien apua taistelussa Persian enkeliruhtinasta vastaan sen sijaan, että olisi käyttänyt omaa jumalallista voimaansa ja arvovaltaansa? Yleensäkin tällaiset kuvaukset enkelten välisistä taisteluista ovat hyvin monitulkintaisia ja arveluttavia.

On luultavaa, että tässä kuvataan maan päällä tapahtunutta taistelua, niin kuin Danielin 12. luvun alussa tehdään. Silloinkin enkeli seisoo Israelin kansan suojana, vaikka kyse on ihmisten ja kansojen välisestä taistelusta maan päällä. Näillä taisteluilla on ilmeisesti ulottuvuutensa taivaisiin asti ja siitä johtuvat kuvaukset enkelien välisistä taisteluista. Tällaisilla kohdilla ei voida todistaa juuri mitään Jeesuksen oletetusta pre-eksistenttisestä eikä etenäkään hänen jumaluudestaan.

Hesekiel näki monta enkeliä yhtä aikaa. (Hes. 1) Sitten hän näki valtaistuimen muotoisen näöltään kuin safiirikiveä, ja sen päällä istui ihmisen näköinen hahmo. Tätä Herran kirkkauden hahmoa on sanottu pre-eksistenttiseksi Jeesukseksi. (Hes. 1:26-28; vrt. 3:23; 10:1) Tätä ei voida kuitenkaan osoittaa varmuudella todeksi tulkinnaksi, koska Ilmestyskirjassa on kuvattu valtaistuimella istuva ja hän on selvästi Isä, ei Poika. (Ilm. 4-5) Lisäksi Daniel on kuvannut valtaistuimella istuvan "Ikiaikaisen", joka vastaa kuvaukseltaan "ihmisen kaltaista" tai "ihmisen muotoista" tai "ihmisen näköistä" hahmoa, aivan niin kuin Hesekielin kirjassa on häntä kuvattu. (Dan. 7:9-14)

On siis täysin mahdollista, että tämä valtaistuimella istuva hahmo kuvaa isää Jumalaa, ei hänen poikaansa Jeesusta. Ja lisäksi on mahdollista, että tällaisia näkyjä ja ilmestyksiä, joista osa on nähty unessa nukkuessa, ei ole tarkoitettu tulkittavaksi lainkaan kirjaimellisesti. Muutoinhan meidän tulisi uskoa Danielin näyn mukaan, että kaikkivaltias herra Jumala on näöltään sellainen kuin (vanha) mies, jonka hiukset ovat lumivalkeat ja hänen päällään on villanvalkeat vaatteet. Ja kun tiedämme vielä Raamatun opetuksen ja Jeesuksen sanat, että kukaan kuolevainen ihminen ei voi nähdä Jumalaa (isää) ja pysyä hengissä, täytyy näiden kuvausten olla hengellisiä ilmestyksiä, ei todellisia fyysisiä kohtaamisia Isän Jumalan kanssa, vaikka niissä ihan selvästi on isää kuvattu. (Joh 1:18; 1Joh. 4:12; 1Tim. 6:13-16) Käytännössä kuolevainen ihminen voi nähdä ainoastaan Jumalan kirkkauden, mutta ei itse Jumalaa, jos jatkaa elämäänsä maan päällä. (2Moos. 33:18-23)

Mooseksen toisessa kirjassa on mainittu jo aiemmin se, miten Israelin vanhimmat, yhteensä 70 miestä, näkivät valtaistuimella istuvan hahmon, jota sanotaan "Israelin Jumalaksi". Israelilaiset katsoivat häntä, söivät ja joivat. (2Moos. 24:9-18) Hänen jalkainsa alusta oli näöltään samankaltainen kuin Hesekielin näkemä valtaistuin, safiirikiveä. Koska Israelin miehet katsoivat tätä kirkkauden henkiolentoa eivätkä kuolleet, on kyseessä täytynyt olla enkeli, niin kuin sekin

olento oli enkeli, jonka selkäpuolen Mooses sai nähdä, kun pyysi nähdä Herran kirkkauden. (2Moos. 33:18-23)

Mikään näistä kohdista ei siis todista varmuudella sitä, että Herra Jeesus olisi ilmestynyt pre-eksistenttisenä Vanhan testamentin profetoille. Yksikään kohta Uudessa testamentissa ei puolla tätä tulkintaa, sillä siellä ei sanota Jeesuksen ilmestyneen isille ja profetoille muuten kuin korkeintaan ilmestyksessä ja näyssä, niin kuin Aabrahamin tapauksessa, joka näki Herran päivän jo edeltäkäsikin (hän näki siis ilmestyksen, näyn tai sai profetian Kristuksesta). (Joh 8:48-59; vrt. Hebr. 11:8-19, 39-40) (ks. [täydellisempi selitys Joh 8:58](#) ja sen [uudempi versio](#))

Danielin ystävät Sadrak, Meesak ja Abednego joutuivat tuliseen pätsiin kuningas Nebukadnessarin aikana. (Dan 3) Jumala varjeli heidät tulelta ja pelasti heidät kuolemalta. Kun kuningas katsoi tuliseen pätsiin, näki hän siellä neljä miestä kolmen sijasta, ja sanoi:

"Katso, minä näen neljä miestä kävelevän vapaina tulella, eivätkä he ole vahingoittuneet, ja neljäs on näöltänsä niin kuin jumalan poika." (Dan 3:25)

Jotkut trinitaarit uskovat tämän jumalan pojan näköisen "miehen" olevan pre-eksistenttinen Jeesus Kristus. Mutta Nebukadnessar sanoo pian tämän jälkeen, että se mies on "Jumalan enkeli", joten hän voi olla aivan yhtä hyvin joku Jumalan enkeleistä sen sijaan, että olisi Jeesus Kristus. (Dan 3:28) Enkeleitä kutsutaan Raamatussa muutaman kerran "Jumalan pojiksi", joten tämä tulkinta on aivan looginen. (Job 1:6; 2:1; 38:7; ehkä Psa 89:7) Sitä tukee vielä se seikka, että Jumala lähetti myöhemmin enkelinsä pelastamaan Danielin leijonien luolasta, jonne hänet oli heitetty, koska hän ei suostunut palvomaan ja kumartamaan Baabelin kuningasta jumalanaan. (Dan 6:22)

Huomaa, että myös ihmisiä on kutsuttu Raamatussa "jumalan pojiksi". Daavid kutsui "Jumalan pojiksi" israelilaisia, luultavasti kansan päämiehiä. (Psa 29:1; ehkä 89:7) Luukas sanoo Adamin olleen Jumalan poika, koska hänellä ei ole isää ihmisten joukossa; Jumala teki Adamin maan savesta. (Luuk. 3:38) Paavali sanoo, että kaikista kristuksen omista tulee "Jumalan poikia ja tyttäriä". (2Kor 4:28) Nämäkin kohdat tukevat omalla tavallaan Jeesuksen ihmisyyttä, vaikka oikea tulkinta on muodostettava kokonaisilmoituksesta, ei yksittäisistä jakeista.

On mielenkiintoista, että "Jumalaa ei ole kukaan nähnyt" eikä "voi nähdä" (luonnollisena ihmisenä) kuolematta sen seurauksena. (Joh 1:18; 1Joh 4:12; 2Moos 33:20) Jeesuksen opetuslapset näkivät kuitenkin Jeesuksen hänen elämänsä aikana ennen ristinkuolemaa ja vielä ylösnousemuksensa jälkeen. Jeesus ilmestyi Paavalille kaksi kertaa, eikä Paavali silti kuollut. (Apt 22:1-21) Kolminaisuusopin mukaan Jeesuksen täytyisi olla taivaaseen astumisen jälkeen kaiketi Jumalan korkeassa asemassa aiemman alennustilansa (kenoosis) sijaan, joten mistä johtuu, että Paavali saattoi nähdä hänet eikä silti kuollut? Voisiko tätä tosiasiaa käyttää tukena sille, että Jeesus ei ole "Jumala sillä tavalla kuin Isä on Jumala"?

Lue uudempi selitykseni [Onko Jeesus ilmestynyt Vanhan testamentin profetoille?](#)

1.Korinttolaiskirje 10:

10:1 Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi

10:2 ja saivat kaikki kasteen Mooseksen pilvessä ja meressä
10:3 ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa
10:4 ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus.
10:5 Mutta useimpiin heistä Jumala ei mielistynyt, koskapa he hukkuivat erämaassa.
10:6 Tämä tapahtui varoittavaksi esimerkiksi meille, että me emme pahaa himoitsisi, niin kuin he himoitsivat.
10:7 Älkää myöskään ruvetko epäjumalanpalvelijoiksi kuten muutamat heistä, niin kuin kirjoitettu on: "Kansa istui syömään ja juomaan, ja he nousivat iloa pitämään."
10:8 Älkäämme harjoittako haureutta, niin kuin muutamat heistä haureutta harjoittivat, ja heitä kaatui yhtenä päivänä kaksikymmentä kolme tuhatta.
10:9 Älkäämme myöskään kiusatko Herraa, niin kuin muutamat heistä kiusasivat ja saivat käärmeiltä surmansa.
Älkääkä napisko, niin kuin muutamat heistä napsivat ja saivat surmansa tuhooyalta.
10:11 Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanajojen loppukausi on tullut.
10:12 Sentähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea.

Joissakin käsikirjoituksissa lukee jakeessa yhdeksän "Älkää kiusatko kristusta", mutta luotettavampi versio on se, jossa lukee "Älkää kiusatko Herraa". Näemme tästä, miten käsikirjoituksiin on tullut jonkin verran muutoksia ajan saatossa; ne ovat osittain korruptoituneet. Tällaisia muutoksia on todettu mm. jakeissa Matt 28:19³ ja [1Joh 5:7-8](#), jotka katolinen kirkko on muuttanut tukeakseen kolminaisuusoppia, jonka se kehitti apostolien jälkeisinä vuosisatoina.

Tätä Paavalin kirjeen kohtaa on pidetty todisteena Jeesuksen pre-eksistenssille. Jos Paavalia tulkitaan kirjaimellisesti, niin silloin kristus olisi kulkenut kalliona Israelin kansan mukana 40 vuoden aikana erämaavaelluksen aikana. Kirjaimellinen tulkinta on kuitenkin järjetön, joten se ei ole totuudenmukainen.

Entä tulkinta, jonka mukaan kristus olisi seurannut Israelia ruumiillisena ihmisen muotoisena olentona? Tällekin tulkinnalle ei löydy tukea Mooseksen kirjoista, joten sekin tulkinta pitää hylätä.

Entä tulkinta, jonka mukaan yksi niistä enkeleistä, jotka seurasivat Israelia tai jonka kanssa Mooses puhui, oli Jeesus kristus? Raamattu ei tue tätäkään tulkintaa. Ne enkelit olivat eri persoonia kuin kristus, mikä käy ilmi mm. Stefanuksen ja Paavalin sanoista. Laki on saatu Mooseksen välityksellä monen enkelin toimesta, mutta armo ja totuus on tullut Jeesuksen kristuksen kautta. Johannes ei olisi sanonut näin, jos laki olisi tullut Jeesuksen eikä enkelien kautta Moosekselle. (Apt. 7:30-53; Gal 3:19-20; Hebr 2:2; Joh 1:17)

Jäljelle jää tulkinta, jonka mukaan Paavalin sanoja ei pidä tulkita kirjaimellisesti: ne ovat ns. "hengellistä puhetta". (vrt. Gal 4:22-31; 1Kor 9:9-10; Ilm. 11:8) Paavali tarkoitti "kalliolla" sitä hengellistä ruokaa ja hengellistä juomaa, jota Israel sai Jumalalta erämaavaelluksen aikana. Kyse ei ollut kirjaimellisesti kalliosta tulevasta vedestä, sillä ne kalliot, joista vettä vuoti, eivät seuranneet Israelia, vaan pysyivät paikallaan. (2Moos 17:6; 4Moos 20:10-11) Hengellinen juoma ja hengellinen ruoka viittanevat tässä niin kuin monessa muussakin Raamatun kohdassa "Jumalan sanaan", jonka enkeli välitti Mooseksen kautta Israelille. Jeesuksen pre-eksistenssiä ei tälläkään kohdalla voida todistaa.

³ God of Israel Org. [Constantine wrote Matthew 28:19](#). Randall Duane Hughes, [The Writings of Eusebius](#).

Jumalan sana seurasi Israelia lainarkissa, jonka sisällä oli kymmenen käskysanaa kahdessa lainaulussa, ja arkin vieressä oli muu laki kirjakkääröihin kirjoitettuna. Mooses on kirjoittanut Jeesuksen omien sanojen mukaan hänestä (kristuksesta), joten kristus seurasi Israelia Jumalan sanan muodossa laintauissa ja lainkirjoissa. (Joh. 5:39-47)

"Sitä pelastusta ovat etsineet ja tutkineet profeetat, jotka ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta, ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva kristuksen henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniaista." (1Piet 1:9-10)

Raamatun opettajien keskuudessa vallitsee melko suuri konsensus sen suhteen, että pyhän hengen asuminen pysyvästi Jumalan lapsissa on uuden liiton historiallisen aikakauden juttu. (Jer. 31:31-34; Hes. 36:25-26; Efe 1:13-14; 3:14-17; 2Kor 13:13) Pyhä henki ei asunut opetuslasten sydämissä vielä vanhan liiton historiallisena aikakautena. (Joh. 7:37-39; 14:14-28; 15:26-27; 16:7-11; Apt 1:5-8; 2:1ss.) Pyhä henki saattoi kuitenkin tulla profeettojen ja ihmisten päälle jo Vanhan testamentin aikana, mutta se on eri asia kuin pyhän hengen asuminen jatkuvasti kristuksen oman sydämessä. (Luuk 1:41, 67; 1Sam 16:13; Tuom 6:34)

Profeetoissa ollut "kristuksen henki" viittaa "pyhän hengen" voiteluun heissä. Jumala puhui profeettojen kautta ja pyhän hengen kautta. (Apt 1:2, 16; 4:25; Hebr. 1:1; 2Sam 23:1-4; 2Piet 1:20-21; 2Tim 3:16-17) "Kristuksen henki" ja "pyhä henki" ovat synonyymejä ja tarkoittavat kummatkin "Jumalan pyhää henkeä". (Room 8:9-16; Efe 4:30) Sama pyhä henki, joka vaikutti Jeesuksessa, vaikuttaa nyt hänen seuraajissaan, kristuksen omissa ja Jumalan lapsissa. (Efe. 4:4; 1Kor 12:1-13)

Fil 2:5-11 on kohta, jossa Paavali ottaa Jeesuksen esimerkiksi ihmisestä, palvelijasta (orjasta). Tämä kohta ei viittaa välttämättä millään tavalla Jeesuksen pre-eksistenssiin. Asiayhteydestä päätellen Paavali ottaa Jeesuksen esikuvaksi ihmisenä ja kertoo hänen tulleen korotetuksi juuri sen vuoksi, että hän oli ihmisenä kuuliainen hamaan ristin kuolemaan asti ja palveli sitä ennen muita sen sijaan että olisi hallinnut heitä herrana.

Paavalin käyttämä sana "morfe" ([μορφή](#)) tarkoittaa jonkin asian ulkoista muotoa tai olemusta: sitä, miltä jokin näyttää. Jeesus oli ja on ihmisenä täydellinen kuva Jumalasta, sillä Jumalan kaikki täyteys asuu ruumiillisesti hänessä. (Kol. 1:19; 2:9; 2Kor 4:4) Jeesus sanoi, että "isä asuu minussa ja tekee ne teot", jotka hän teki, ja sanoo ne sanat, jotka hän sanoo. Jos joku on nähnyt ruumiillisen Jeesuksen, on hän nähnyt isän. (Joh 14:9-11) "Jumalan muoto" kristuksesta puhuttaessa tarkoittaa siis sitä, että Jeesus on täydellinen Jumalan kuva ilman syntiä; samanlainen kuin Adam oli ennen lankeemustaan. (Hebr. 1:3)

Se, että "ihminen on Jumalan kuva", ei tee hänestä vielä Jumalaa. Adamkin on Jumalan kuva ja myös meistä tulee täydellisiä Jumalan kuvia ylönousemuksessa, koska meistä tulee kristuksen kaltaisia. (2Kor 3:18; 1Joh 3:2) Me emme ole kuitenkaan "Jumala" emmekä "jumalia", kun olemme taivaassa. Isä yksin on totinen Jumala ja sen myös Jeesus sanoillaan vahvisti, samoin kuin apostolit. (Joh 17:3; Jda 1:24-25; 1Tim 6:13-16)

Fil 2:5-9 ei sano, että Jeesus on ollut poika ikuisuudesta asti. Siinä sanotaan, että Jeesuksella on (sillä hetkellä kun kirjoitettiin) Jumalan muoto, mutta hän ei silti tahtonut olla kuin Jumala, palvottu ja ylistetty Herra, vaan hän tuli esikuvaksi kaikille ihmisille olemalla nöyrä palvelija. "Muoto"

(morfe) viittaa aina ulkoiseen habitukseen (olemukseseen) eikä voi tarkoittaa sitä, että Jeesus oli Jumala muinaisuudessa. Sen sijaan Jumala katsoi hyväksi, että hänessä asuu kaikki Jumalan täyteys ruumiillisesti. (Kol 1:19, 2:9) Isä asui Jeesuksessa (Joh 14:10-11) Ja koska Jeesus ei tehnyt ikinä syntiä, on hän täydellinen Jumalan kuva ja hänen kirkkautensa säteily, mutta ei Jumala (niin kuin isä yksin on Jumala).

Myös ensimmäinen Adam oli Jumalan poika (Luuk 3:38) ja Jumalan kuva (Gen 1:25-27) mutta hän lankesi syntiin ja hänessä ollut Jumalan kuva turmeltui. Yhteistä Jeesuksella ja Adamilla on se, että molemmat ovat ihmisiä (täydellisesti). Ja niin kuin tiedämme: ihminen ei voi olla Jumala samaan aikaan kuin on ihminen. Niinpä tiedämme varmaksi vain sen, että Jeesus on kristus, lihassa tullut ja täydellinen ihminen.

Vaikka "on Jumalan muoto" on preesensissä, viittaa Paavali sillä Jeesuksen elämään ihmisenä opetuslasten ja Israelin kesellä.

"Jumalan muoto" tarkoittaa sitä, että "Jumalan kaikki täyteys" asui Jeesuksessa ruumiillisesti. Isä asui hänessä (Joh 14:10-11). Opetuslasten olisi pitänyt nähdä Jeesusta katsomalla ja tarkkailemalla, että isä asuu hänessä ja tekee ne teot, jotka hän teki, ja sanoo ne sanat, jotka hän sanoi (Jumala siis vaikutti kaiken sen ihmisessä kristuksessa Jeesuksessa). Sen täydellisempää Jumalan kuvaa ei ole kuin kristus Jeesus. Sellaisiksi mekin muutimme, kun saamme nähdä Jeesuksen sellaisena kuin hän on. (1Joh 3:2) Muutos kohti kristuksen kaltaisuutta on jo käynnissä. (2Kor 3:18)

Oletko pohtinut koskaan sitä, että Paavali rukoili efesolaisten puolesta, että nämä tulisivat täyteen kaikkea Jumalan täyteyttä? (Efe 3:19) Paavali käyttää tässä täsmälleen samaa sanontaa kuin Jeesuksesta, jossa Jumalan kaikki täyteys asui ruumiillisesti. (Kol 1:19; 2:9) Jos Jumalan kaiken täyteen asuminen ihmisessä ruumiillisesti tarkoittaisi sitä, että ihminen on Jumala tai ihmistä korkeampi taivaallinen olento, niin silloin Paavali olisi rukoillut efesolaisten puolesta, että heistä olisi tullut samanlainen Jumala tai taivaallinen olento kuin Jeesuksesta. Paavalin rukous kohdistui ajalliseen elämään, ei tulevaan ylösnousemuksen jälkeiseen kirkkauteen. Niinpä on varmaa, että "Jumalan kaiken täyteen asuminen" ihmisessä ei tarkoita sitä, että ihminen olisi Jumala tai taivaallinen henkiolento ihmisen ruumiissa, enkeli. Täten kumotaan kolminaisuus- ja kaksiluonto-opin ja doketismin väitteet siitä, että Jeesus on isän kaltainen Jumala, koska hänellä on täydellisenä Jumalan kuvana "Jumalan muoto".

Voit lukea jakeiden Fil 2:5-11 uudemman selityksen [tästä linkistä](#).

Jeesus on näkymättömän Jumalan näkyvä kuva ja hänen kirkkautensa säteily, esikoinen ennen kaikkea luomakuntaa. (2Kor 4:4; Kol 1:15; Hebr 1:3) Nämä sanonnat tarkoittavat sitä, että Jeesus on ihmisenä synnitön ja tarkka Jumalan kuva, sellainen kuin Adam oli ennen lankeemustaan. (1Moos 1:26-27) Kaikki ihmiset on luotu Jumalan kuviksi ja Jumalan kaltaisiksi (1Kor 11:7; Jaak 3:9), mutta synti on turmellut meissä olevan Jumalan kuvan, toisin kuin kristuksessa Jeesuksessa, joka on ainoa synnitön ihminen ja vielä Jumalan ainosyntyinen poika, joka sikisi pyhästä hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta, niin että perisyntioppiinkin uskovien mielestä Jeesus on vapaa perisyntin turmeluksesta ja saastaisuudesta. Enkeli Gabrielin mukaan Jeesus on "pyhä" sikiämisestään ja syntymästään asti ("Jumalan pyhä" ja "Jumalan poika"). (Luuk 1:35; vrt. Joh 6:69)

Kun Paavali kirjoitti siitä, että Jumalan kaikki täyteys asuu ruumiillisesti Jeesuksessa kristuksessa, viittaa hän ensin Jeesuksen täydelliseen synnittömyyteen (Kol 1:19-23), joka teki hänet

kelvolliseksi poistamaan maailman synty ja sovittamaan meidät Jumalan kanssa, ja sitten myös ikuiseen kirkastettuun ja korotettuun asemaan seurakunnan päänä, ja uuden luomakunnan alkuna (Kol 1:14-18; 2:9; vrt. Ilm 3:14; 2Kor 5:17-21) Sana "esikoinen" (prototokos) viittaa Kolossalaiskirjeessä siihen, että Jeesus on ensimmäinen kuolleista herätetty ihminen, joka ei kuole enää koskaan (ensimmäinen ylösnousseiden joukossa). (Kol 1:15, 18; Ilm 1:5; Hebr 1:6; Room 8:29)

"Uudet luomukset" (Jumalan lapset) ovat niitä "näkyväisiä tai näkymättömiä, jotka ovat maan päällä tai taivaissa", jotka on luotu kristuksessa ja kristukseen, ja kristus on itse esikoinen heidän ja ylösnousseiden joukossa, arvossa ja järjestyksessä ensimmäinen, kaikessa ensimmäinen. (Kol 1:15-18) Paavali ei puhu tässä vanhan maailman luomisesta vaan uuden luomakunnan syntymisestä kristuksen Jeesuksen kautta. (vrt. Jaak 1:18 "totuutensa sanalla hän (Jumala) synnytti meidät ollaksemme hänen luotujensa esikoiset; uudet luomukset ja uudet ihmiset ovat sitä uutta luomakuntaa, jonka alku ja loppu (päämäärä) kristus Jeesus on)

Kun Jumala asui täydellisesti pojassaan Jeesuksessa kristuksessa (Joh 14:10-11), on se esikuva siitä Jumalan täyteydestä, joka tulee meihin ylösnousemuksessa (Jumala on oleva kaikki kaikissa, 1Kor 15:28), ja jonka tulee lisääntyä meissä jo tämän elämän aikana (Efe 3:19), kun me muutomme Jumalan kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niin kuin muuttaa Herra, joka on Henki." (2Kor 3:18) Meistä tulee täydellisiä Jumalan kuvia ja kristuksen kaltaisia, kun hän ilmestyy ja saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. (1Joh 3:2; 2Tess 1:12; Kol 1:27) Jumala pysyy meissä ja me pysymme Jumalassa (1Joh 4:15), ja Jumala on meissä jo nyt samalla tavalla kuin hän on kristuksessa ja kristus on hänessä (Joh 14:14-28; 17:11, 20-23), mutta vasta ylösnousemuksessa kristus kirkastuu meissä täyteen mittaansa ja tulemme täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä, ja Jumala on kaikki kaikissa, ja saavutamme täydellisyyden.

Kaikista näistä kohdista käy ilmi, että "Jumalan kaiken täyteen ja Jumalan asuminen ihmisessä ruumiillisesti" ei tarkoita sitä, että ihminen on Jumala, sellainen kuin isä on (samanlainen Jumala kuin isä on). Ja näyttää vahvasti myös siltä, että Paavali puhui kolossalaiskirjeessä "uuden luomakunnan" luomisesta kristuksessa ja kristukseen sen sijaan, että olisi puhunut vanhan maailman (kosmoksen) luomisesta.

Paavali puhuu Kolossalaiskirjeessä luomisesta sen rajallisessa merkityksessä niin kuin myös ensimmäisessä korinttolaiskirjeessä. Linaan uudempaa selitystä tästä aiheesta tähän väliin.

Isä Jumala on luonut yksin kaiken, mitä on olemassa

Toisin kuin yleisesti kristikunnassa luullaan, on isä Jumala luonut yksin taivaan ja meren ja maan ja kaiken mitä niissä on. Tämä sanotaan selvästi Jeesuksen kristuksen ilmestyksessä, jossa isä saa yksin kunnian sen vuoksi, että on kaikkivaltias Jumala ja luonut kaiken, mitä on olemassa (Ilm 4:8-11). Myös Jeesus saa kunnian ja ylistyksen, mutta eri syystä: sen vuoksi, että hän on uhrannut itsensä viattomana karitsana Jumalalle syntiemme sovituksi ja on arvollinen avaamaan isältään saamansa kirjakkäärön sanoman (Ilm 5).

Isää Jumalaa sanotaan selvästi ainoaksi luojaksi mm. seuraavissa Raamatun kohdissa: Ilm 4:8-11; 10:6; 14:6-8; Apt 4:24-31; 17:22-31; Jes 42:1-8; Psa 33:6-9; Snl 3:19; Jer 10:12; 51:15; 1Moos 1-2. Huomaa, että apostolit eivät tienneet rukoillessaan ja evankeliumia julistaessaan sitä, että Jeesus olisi ollut luomassa tätä nykyistä maailmaa yhdessä isänsä kanssa! He kuvaavat Jeesuksen

pelkästään miehenä, joka on kärsinyt kuoleman ristillä ja jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista. Tämän Jeesuksen Jumala on korottanut päämieheksi ja vapahtajaksi kansalleen ja antanut hänelle vallan tuomita eläviä ja kuolleita (Apt 5:31; 17:12-31) ihan sen sanan mukaan, jonka Jeesus sanoi opetuslapsille ennen kuolemaansa ristillä (Joh 5:17-30). Jeesus on saanut kaiken isältään, mitä hänellä on, joten hän ei voi olla isän vertainen Jumala (Matt 28:18; Joh 5:17-30).

Voit lukea apostolien tavan puhua Jeesuksesta ja julistaa evankeliumia näistä kohdista: Apt 2:14-41; 3:12-26; 4:8-23; 5:29-32; 7:2-60; 8:12, 26-40; 10:34-48; 13:14-52; 14:5-19; 17:2-3, 16-32; 18:5, 28; 22:1-22; 26:1-32. Huomaat niistä, että opetuslapset todistivat Jeesuksen olevan Kristus ja Jumalan kuolleista herättämä vanhurskas synnitön mies, mutta eivät sanoneet hänen kertaakaan olleen luomassa tätä nykyistä maailmaa tai että hän olisi Jumala. Tämä on varmasti oikea tapa julistaa evankeliumia, mutta nykyinen tapa on väärä, kun siinä kuvataan Jeesus isän vertaiseksi Jumalaksi, joka on luonut tämän maailman isän ja pyhän hengen kanssa. On toki joitakin kohtia Raamatussa, joita on pidetty todisteena sen puolesta, että Jeesus on todellakin ollut luomassa tätä maailmaa, mutta ne on tulkittu ja osin myös käännetty virheellisesti katolisten isien ja seurakuntiemme opettajien toimesta.

1.Korinttolaiskirje:

8:4 Mitä nyt epäjumalille uhratun lihan syömiseen tulee, niin tiedämme, ettei maailmassa ole yhtään epäjumalaa ja että ei ole muuta Jumalaa kuin yksi.

8:5 Sillä vaikka olisikin niin sanottuja jumalia, olipa heitä sitten taivaassa tai maassa, ja niitä on paljon semmoisia jumalia ja herroja,

8:6 niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi herra, Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa.

Jaetta 1Kor 8:6 on pidetty todistuksena siitä, että Jumala on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken niissä olevan poikansa Jeesuksen kautta, mutta se on virheellinen tulkinta. Paavali sanoo tässä, että "me kristityt olemme luodut isään Jumalaan", josta kaikki on ("johon me olemme luodut"). Paavali puhuu luomisesta rajallisessa merkityksessä [tässä kohdassa](#) niin kuin tekee myös Kolossalaiskirjeessä (Kol 1:14-23). Jumala on tehnyt "uuden ihmisen" kristuksen kuolleista ylösnousemisen kautta (Efe 2:10-22; 4:20-24; 1Piet 1:1-5) ja sellaisia me "uudet luomukset" olemme (2Kor 5:17; Kol 3:1:10-11). Kristus on tämän uuden luomakunnan alku ja päämäärä (loppu), ei vanhan maailman luoja yhdessä isänsä kanssa (Ilm 3.14).

Paavali antaa tässä ohjeita seurakunnalle epäjumalille uhratun lihan syömiseen liittyen: onko se luvallista vai ei (1Kor 8; vrt. 10:15-33; Room 14; Apt 15:28-29; Mar 7:17-23; 1Tim 4:1-6)? Kaikki ohjeet tästä asiasta ovat peräisin isältä Jumalalta, johon me olemme luodut herran Jeesuksen kristuksen ylösnousemisen kautta – hänen, joka on esikoinen kuolleista herätettyjen joukossa (1Piet 1:1-5, 23; Ilm 1:5; 3:14; Hebr 1:5-6; 5:5; Apt 13:33; Kol 1:15, 18). Paavali tarkoittaa sanoillaan tässä sitä, että Jumala on luonut "kaiken lihan" syötäväksi, kunhan se vain kiitoksella otetaan vastaan ja pyhitetään rukouksella (1Tim 4:1-6). Sanat "josta kaikki on" viittaavat siis ruoaksi luotuihin eläimiin ja Jumalan ohjeisiin koskien sitä, mitä ruokia kristityn on lupa syödä. Sanat "johon me olemme luodut" viittaavat Jumalan lapsiin, jollaisia me "uudet ihmiset" ja "uudet luomukset" kristittyinä olemme.

Me kristityt Jumalan lapset "olemme kristuksen kautta" syntyneitä "uusia luomuksia" ja "uusia ihmisiä", joille on annettu ohjeet uutta elämää varten Jeesuksen kristuksen kautta, joka on kaiken pää Jumalan seurakunnalle (2Kor 5:17; Efe 1:20-23; 2:10-22). Paavali puhuu [tässä kohdassa](#) ja

[kolossalaiskirjeessä](#) luomisesta [rajallisessa merkityksessä](#) (Kol 1:14-23). Hän ei puhu taivaan ja maan ja meren ja niissä olevien luomisesta vaan uuden ihmisen luomisesta. "Uusi luomus" on syntynyt kristuksen kuolleistanousemisen kautta – hänessä, häneen ja häntä varten (hänelle).

"Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisaaminen, Hän on näkymättömän Jumalan kuva, esikoinen ennen muuta luomakuntaa. Sillä hänen kauttaan on kaikki luotu taivaassa ja maan päällä, näkyviä tai näkymättömiä, olkoot valtaistuimia tai herrauksia tai hallitsijoita tai valtiaita, kaikki on luotu hänen kauttaan ja hänelle. Hän on ennen kaikkia ja hänessä kaikki pysyy yhdessä. Ja hän on ruumiin eli seurakunnan pää. Hän on alku ja esikoinen kuolleista nousseiden joukossa, niin että hän olisi kaikessa ensimmäinen. Sillä Jumala näki hyväksi, että hänessä asuisi kaikki hänen täyteytensä ja että hän sovittaisi hänen kauttaan kaikki itselleen, kaikki maan päällä ja taivaassa, tekemällä rauhan hänen verensä kautta, joka vuodatettiin ristillä. Teidätkin, jotka ennen olitte vieraantuneet ja mieleltänne hänen vihamiehiänsä pahoissa teoissanne, hän nyt on sovittanut poikansa lihan ruumiissa kuoleman kautta, asettaakseen teidät pyhinä ja nuhteettomina ja moitteettomina eteensä, jos te vain pysytte uskossa, siihen perustuneina ja siinä lujina, horjahtamatta pois sen evankeliumin toivosta, jonka olette kuulleet, jota on julistettu kaikessa luomakunnassa taivaan alla ja jonka palvelijaksi minä, Paavali, olen tullut." (Kol 1:14-23)

Kolossalaiskirjeen "valtaistuimet ja herraudet ja hallitsijat ja valtiaat" ovat viittausta seurakunnan jäseniin, jotka istuvat valtaistuimilla ja hallitsevat tulevaa maailmaa yhdessä kristuksen kanssa (Ilm 20:4; 22:1-5). Huomaa, että kaikki nämä luodut on sovitettu kristuksen uhrin kautta isälle Jumalalle olivatpa ne taivaassa tai maan päällä (Kol 1:14-20). Kyse ei siis ole taivaasta ja maasta ja merestä ja vuorista ja puista ja kivistä ja laaksoista ja pelloista ja niiden elävistä olennoista vaan uuden liiton Jumalan seurakunnan ihmisistä, jotka on luotu kristuksessa ja pysyvät hänessä yhdessä (KR38 on kääntänyt tässä sanan [synisteemi](#) väärin sanalla "voimassa", mutta on oikein kääntää sanalla "yhdessä" tai "koossa", vrt. Efe 4:11-16; 1Kor 12:12-31; Room 12:3-18).

Jeesus ei sanonut koskaan luoneensa tätä nykyistä maailmaa. Hän ei tiennyt olleensa mukana luomassa tätä maailmaa, kun näytti palvelijalleen Johannekselle oman ilmestyksensä (Ilm 1:1). Siinä kuvataan isä Jumala valtaistuimella istuvaksi kaikkivaltiaaksi Jumalaksi, joka saa yksin kunnian ja ylistyksen ja voiman sen vuoksi, että on luonut taivaan ja maan ja meren ja kaiken, mitä niissä on (Ilm 4). Jeesus kuvataan tässä jaksossa teurastettuna karitsana, joka saa ylistyksen ja kunnian ja kirkkauden ja vallan sen vuoksi, että on uhrannut itsensä viattomana uhrina Jumalalle ja on arvollinen avaamaan kirjakäärön sinetit (Ilm 5). Luomisesta kunnia ja valta kuuluu yksin isälle: ei pojalle yhdessä isän kanssa (Ilm 10:6; 14:6-8; 4:8-11).

Apostolit eivät tienneet sitä, että Jeesus olisi ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isän kanssa. Kun he julistivat evankeliumia ja rukoilivat yhdessä, niin he sanoivat pelkästään isää kaiken olevaisen luojaksi, mutta poikaa he kuvasivat kuoleman kärsineeksi ja kuolleista herätetyksi mieheksi (Apt 17:22-31; 4:24-31). Jos he olisivat pitäneet Jeesusta isän vertaisena Jumalana, joka on luonut kaiken yhdessä isänsä kanssa, niin he olisivat sanoneet sen kuulijoilleen ja isälleen, jota ainoana Jumalanaan rukoilivat. He eivät siis tunteneet kolmiyhteistä Jumalaa, johon lähes koko nimeltään kristitty maailma nykyään uskoo.

Hebr 1-2 kertoo siitä, että Jumala on antava tulevan maailman ihmisen, Jeesuksen kristuksen valtaan. Ei hän anna tulevaa maailmaa enkelin alle vaan ihmisen alle hän sen alistaa. (Hebr. 2:5ss.) Jeesus on ihminen vielä taivaassakin, vaikka on korotetussa asemassa. (1Tim. 2:3-7) Kun hän tulee takaisin taivaasta tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, on hän edelleen ihminen: se ihmisen poika, josta Daniel ennusti. (Dan. 7:13-14, Matt 26:62-63)

Hebr. 1:1-3 kertoo pojan olevan täydellinen Jumalan kuva ja hänen kirkkautensa säteily. Jumala on puhunut hänen kauttaan (Joh 12:46-52, 14:10-11) ja korottanut hänet kaikkien luotujen yläpuolelle (1Piet 3:22, Efe 1:20-22). Jumala on tehnyt "iankaikkisuudet" (aioonas) pojan kautta. Tämä viitanee tulevaan maailmaan ja iankaikkiseen elämään, mutta ei siihen, että Jumala olisi luonut "vanhan maailman" (kosmos) poikansa kautta.

Kun heprealaiskirjeen 1. luvussa lainatut jakeet tarkistetaan Vanhasta testamentista, niin huomataan, että "Jumala", joka on luonut kaiken, on isä, ei poika eli Jeesus. Poikaa ei voida pitää tämän perusteella "luojana" yhdessä isänsä kanssa, niin kuin on väitetty hänen olleen.

Raamatun mukaan isä on luonut kaiken, ei poika. (Room 11:36, 1Kor 8:6, Efe 4:13-17, Apt 17:23-29, Ilm 4:11).

Jeesus Kristus on Jumalan kuva samalla tavalla kuin Adam oli Jumalan kuva ennen lankeemustaan. (2Kor 4:4; Hebr 1:1-3; 1Moos 1:25-27) Jeesus on "täydellinen Jumalan kuva", koska hän ei tehnyt koskaan syntiä. Kun pyhä henki asuu kristityissä, niin Herra muuttaa meitä saman kuvan kaltaisuutta kohti, kristuksen kaltaisuutta kohti. (2Kor 3:17-18) Saavutamme täydellisen synnittömyyden kuitenkin vasta ylösnousemuksessa, kristuksen tulemuksessa. (1Joh 3:1-2)

Heprealaiskirjeen 1. luvussa ei sanota, että Jeesus olisi luonut "vanhan maailman" (kosmos) tai ollut edes mukana luomassa sitä. Raamatussa ei sanota missään kohdassa sitä, että "sana on luonut jotakin". Kaikki luomiseen viittaavat kohdat kertovat, että Jumala (isä) on luonut kaiken sanansa kautta ja sanallaan. (ks. Gen. 1 ja Psa 33:6-9; Ilm 4:11; Apt 17:25-ss., jne.)

Hebr. 1:2 ei ole kreikankielellä sanaa "[kosmos](#)" vaan "[aioonas](#)", jolla tarkoitetaan aikakausia ja asiayhteydessä iankaikkisuutta (ikuista elämää), jonka Jumala on tuonut maailmaan poikansa ylösnousemuksen kautta. "Uusi luomus" (uusi ihminen) on luotu kristuksessa Jeesuksessa ja hänen ylösnousemuksensa kautta, Jeesuksen kautta. Jeesus on "uuden luomakunnan alku" ja loppu(kin) (päämäärä). Jumala on alistava tulevan maailman ihmisen kristuksen Jeesuksen eli poikansa alle. Ei hän alista sitä enkelien (eikä Jumalan) vaan ihmisen alle. (Hebr 1-2)

Sanaa "aioonas" ei ole käytetty Uudessa testamentissa kertaakaan siitä, kun Jumala on luonut tämän nykyisen maailman. Maailmasta on käytetty silloin sanaa "kosmos".

Jos katsot heprealaiskirjeen 1. luvussa lainatut Psalmin kohdat, niin huomaat, että niissä kaiken olevaisen luoja on isä, ei poika. Niinpä poika ei voi olla luoja kun Vanhaa testamenttia lainataan ja siellä kerrotaan isän luoneen kaiken.

"Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti; sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. Sinä rakastat vanhurskautta ja vihaat vääryyttä; sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin sinun osaveljiäsi." (Psa 45:7-8)

Tässä sanotaan, että pojan isä on hänen Jumalansa. Jumalalla ei voi olla Jumalaa ja isää, koska hän on itse Jumala ja isä, kun Jumalalla tarkoitetaan kaiken olevaisen luoja, josta kaikki on saanut alkunsa (niin kuin jossakin on kirjoitettu).

Voit lukea luomisesta lisää [tämän linkin](#) takaa.

Heprealaiskirjeen pitkä selitys löytyy toisesta pitkästä tutkielmastani nimeltään "[Jeesus kristus ja isä Jumala – luominen ja jumaluus](#)".

Raamatussa on sanottu jumalaksi monia eri asioita:

- Isää Jumalaa (kaiken olevaisen luoja)
- Enkeleitä (heitä kutsutaan nimillä elohim ja jahve ja he ovat sanoneet nimekseen jumalan nimen 2Ms 3:1-14; 13:19=14:21 jne.)
- Ihmisiä (Mooses 2Ms 4:16, 7:1, Israelin tuomarit Psa 82:1, 6, vrt. Jeesus ks. Joh 10:24-39; huomaa, että antikristus sanoo itseään Jumalaksi, vaikka on ihminen, Jes 14:1-27; Hes 28:1-19; 2Tess 2; Ilm 13:11-18; vrt. Adamin synti 1Moos 3:5)
- Epäjumalia (1Kor 8:4-6)
- Saatanaa (Efe 2:2; 2Kor 4:4)

Jeesus ei sanonut koskaan olevansa Jumala, sellainen kuin Isä on, vaan hän sanoi olevansa Jumalan poika. Ja kun hän puolustautui jumalanpilkan syytöksiä vastaan, otti hän esimerkiksi Israelin tuomarit, joita sanotaan Psalmissa 82 jumaliksi. Hän sanoi olevansa samalla tavalla Jumala kuin nämä muut ihmiset, Israelin tuomarit. Mooses oli Israelin tuomarina ja vapahtajana ja päämiehenä "jumala" omalle kansalleen ja veljelleen, mutta Jeesus kristus on vapahtaja ja päämies omalle kansalleen ja tuomari koko maailmalle. (2Moos 4:16; 7:1; 18:12-27; Apt 7:35; 5:31; 2:36; 17:22-31; Hebr 2:10; Joh 5:17-30; 1Joh 4:9-16)

Jumala on jotakin palvottavaa ja ylistettävää, muiden yläpuolella hierarkiassa oleva ja muiden hallitsija. Siksi jopa saatanaa sanotaan Raamatussa jumalaksi, koska tämä maailma on hänen vallassaan ja elää synnin orjuudessa. Saatanan vallassa olevat eivät alistu Jumalan korottaman ihmisen kristuksen Jeesuksen valtaan, joten heillä on eri jumala kuin meillä kristityillä ja katolisessa uskossa olevilla harhaoppisilla, jotka palvovat antikristusta Jumalanaan, vaikka luulevat palvovansa herraa Jeesusta kristusta, Nasaretilaista. Koska he ovat korottaneet Jeesuksen isän vertaiseksi Jumalaksi uskottuaan kolmiyhteisen jumalan oppiin, ottavat he lopulta myös antikristuksen vastaan omana Herranaan ja Jumalanaan, eivätkä huomaa eksytystä, jonka vallassa elävät. (2Tess 2; 2Kor 11:4; Ilm 13:11-18; Jes 14:1-27; Hes 28:1-19)

Ilmestyskirjan enkeli ei ottanut osakseen palvontaa ja ylistystä, joka kuuluu Jumalalle, eivätkä Raamatun henkilöt kohdistaneet rukouksiaan enkeleille vaan isälle Jumalalle. Jeesusta on kristityn lupa kumartaa niin kuin arvossa ylempää herraa ja kuningasta, mutta meillä ei ole lupa palvoa häntä isän vertaisena Jumalana. Isä on yksin kaikkivaltias ainoa Jumala, mutta Jeesus kristus on hänen poikansa, ristillä teurastettu karitsa, joka saa kunnian, vallan, voiman, kirkkauden ja ylityksen sen vuoksi, että on uhrannut itsensä viattomana uhrina Jumalalle. Vain isä saa kunnian sen vuoksi, että on kaikkivaltias Jumala, joka on luonut kaiken, mitä on olemassa. (Ilm 4-5; huomaa että vain isää ylistetään luoja, 4:8-11; 10:6; 14:6-8; Apt 4:24-31; 17:22-31)

Jeesusta on lupa ylistää Jumalan poikana, koska Jumala on korottanut hänet ylemmäksi kuin enkelit ovat ja hän on koko maailman valti, isänsä alapuolella tietysti (niin kuin Joosef hallitsi Egyptiä faraon alaisuudessa, 1Moos 41:40-41). Ihmisillä on tapana esittää anomuksia ja pyyntöjä ihmisille,

jotka ovat kuninkaita, ja langeta heidän eteensä kunnianosoituksena heille; eikö vielä enemmän Jumalan ainosyntyiselle pojalle, jonka isä itse on korottanut kaikkia muita ylemmäksi?

Lue artikkelini [Ketä meidän tulee rukoilla](#), josta käy ilmi, että Raamatun mukaan meidän tulee rukoilla vain isää Jumalaa, ei hänen poikaansa.

Jeesus oli maanpäällisen elämänsä aikana enkeleitä halvempi ja alempiarvoinen heihin verrattuna. Mutta kuolleista nousemisen jälkeen hänet on korotettu enkelien yläpuolelle ja tietysti kaikkien ihmisten yläpuolelle. Mutta hän on edelleen ihminen ja on oleva sitä iankaikkisesti; jopa kolminaisuusopin ja kaksiluonto-opin mukaan.

Mutta ihminen ei voi olla samalla Jumala, kun on ihminen.
Eikä Jumala voi olla ihminen, samalla kun on Jumala.

Jos Jeesus on Jumala, niin sitten hän ei ole ollut koskaan täydellisesti ihminen. Hän olisi ollut Jumala ihmisen ruumiissa, jota harhaoppia vastaan Johannes taisteli. (ks. 1Joh 2:18-28; 4:1-5:13, 20; 2Joh 1:7-11) Jotkut väittivät, että Jeesus ainoastaan näytti ihmiseltä, mutta oli Jumala tai jumalolento ihmisen ruumiissa. Johannes piti näitä doketisteja ([doketismi](#)) harhaoppisina antikristuksina ja painotti sitä, että Jeesus tulee tunnustaa lihassa tulleeeksi kristukseksi (ihmiseksi kristukseksi Jeesukseksi).

Johannes ei vaatinut ketään tunnustamaan poikaa Jumalaksi (sellaiseksi kuin isä on) vaan painotti sitä, että Jeesus on ihminen ja Jumalan poika (Adam oli myös Jumalan poika, mutta ei vaimosta syntynyt). Johannes erotti selvästi toisistaan Jumalan ja hänen poikansa, kristuksen Jeesuksen, myös siinä kohdassa, jossa hän puhui antikristuksen hengestä ja siinä vaeltavista eksyttäjistä. Antikristuksen hengessä vaeltavat eivät tunnusta sitä, että Jeesus kristus on ihminen. Me erotamme heidät tästä seikasta. He sanovat, että Jeesus kristus on Jumala, mutta eivät tunnusta sitä, että Jeesus kristus on ihminen.

"Minä sanon: Jumalani, älä tempaa minua pois kesken ikääni; sinun vuotesi kestävät suvusta sukuun. Muinoin sinä perustit maan, ja taivaat ovat sinun käsialasi. Ne katoavat, mutta sinä pysyt, ne vanhenevat kaikki kuin vaate; sinä muutat ne, niin kuin vaatteet muutetaan, ja ne muuttuvat. Mutta sinä pysyt samana, eivätkä sinun vuotesi lopu. Sinun palvelijasi lapset saavat asua turvassa, ja heidän jälkeläisensä pysyvät sinun edessäsi." (Psa 102:25-29)

Vaikka Jeesus tuli isänsä (Herran, Jahven) nimessä, niin tässä profetiaksi luettavassa sanan kohdassa hän (poika) puhuu isälleen, joka on Jumala, ja kaiken luoja. Heprealaiskirje ei voi Jumalan sanaa väärentämättä kumota alkuperäistä Jumalan sanan ilmoitusta, joten sen ensimmäisen luvun sanomaa ei voida oikeutetuksi tulkita siten, että Isä puhuisi pojalleen, ja sanoisi tätä luojaksi sen sijaan, että isä olisi luoja, niin kuin sanassa muualla ilmoitetaan. (Ilm 4:11; 14:7; Apt 17:22-31; 4:24-31; Room 11:36; Jes 42:1-8; jne.)

"Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti; sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. Sinä rakastat vanhurskautta ja vihaat vääryyttä; sen tähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin sinun osaveljiäsi." (Psa 45:7-8)

Tämän olenkin jo selittänyt aiemmin. Raamatussa kutsutaan "jumalaksi" isää, poikaa, enkeleitä, ihmisiä, saatanaa ja epäjumalia. Asiayhteys ja kokonaisilmoitus ratkaisee sen, milloin puhutaan luojusta ja kaikkivaltiaasta isästä, milloin jostakin muusta.

Huomaa, että aina kun profeetat, Jeesus ja apostolit puhuvat yleisnimeä käyttäen "Jumalasta" ja viittaavat hänellä luojaan ja kaikkivaltiaaseen Jumalaan (Herraan Jumalaan), niin he tarkoittavat sillä isää, eivät "poikaa" tai "pyhää henkeä" tai "kolmiyhteistä jumalaa". Samalla tavalla meidänkin tulee "Jumalasta" puhua (niin kuin olen aina tehnytkin).

Trinitaarit perustelevat Jeesuksen jumaluutta sillä tosiasialla, että ihmiset (ja enkelit) ovat kumartaneet, rukoilleet, kiittäneet, ylistäneet ja palvoneet häntä ennen ristinkuolemaa ja ylösnousemuksen jälkeen ja vielä taivaassa. Koska ihmiset (Apt 10:26; 14:14-15) ja enkelit eivät ota Ilmestyskirjan enkelin esimerkin mukaan osakseen palvontaa, täytyy Jeesuksen olla Jumala. (Ilm 19:10; 22:9, Huomaa, että enkeli kieltäytyi ottamasta vastaan sitä palvontaa ja kunnioitusta, joka kuuluu Jumalalle, mutta ei kiellä hyvin tapojen mukaista ja yleistä tapaa kumartaa kunnianarvoisia ihmisiä eikä tuomitse syntinä sitä, kun esimerkiksi Aabraham kumarsi enkeleitä hyvien tapojen mukaan). Jeesus sanoi itse, että "Herraa sinun Jumalaasi pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman." (Matt 4:10) Tämän hän sanoi saatanalle, joka vaati tai pyysi häntä kumartamaan itseään ja palvelemaan häntä.

Nämä Jeesuksen sanat on otettu irti asiayhteydestään ja perusteltu virheellisesti Jeesuksen jumaluutta niiden avulla. Jeesus ei tietenkään suostunut kumartamaan saatanaa ja palvelemaan häntä, niin kuin emme mekään saa sitä tehdä. Jeesus ei väittänyt olevansa Jumala, isän vertainen tai samanlainen kuin isä on. Se Raamatun kohta, jota Jeesus tässä lainaa, ei kiellä ihmisiä kumartamasta kuninkaita ja muita arvokkaita ihmisiä kunnianosoituksena heille, ja itämaisen yleisen tavan mukaan. (5Moos. 6:13) Päinvastoin: Jumala hyväksyy tämän tavan ja jopa ennustaa, että pakanakansat ovat kumartava Israelia ja jumalattomat vanhurskaita. (Snl 14:19; Jes 49:23; Ilm 3:9) Vanhassa testamentissa on monia kohtia, joissa ihmiset kumartuvat kuningasten, profeettojen ja muiden ihmisten ja enkelienkin edessä ja jopa rukoilevat heitä, mikä on ihan normaalia ihmisille kaikkialla maailmassa (huomaa, että kaikki enkelit eivät kieltäneet kumartamasta heitä). (1Moos 18:2; 19:1; 27:29; 33:3, 6, 7; 42:6; 43:26, 28; 4Moos 22:31; Ruut 2:10; 1Sam 2:36; 24:9; 25:23, 41; 28:14; 2Sam 14:33; 15:5; 18:28; 24:20; 1Kun 1:23; 2Kun 2:15; 4:37; 13:14; Dan 2:46) Jumala kieltää mainitussa lain kohdassa epäjumalien palvelemisen ja niiden kumartamisen, ei yleistä kunnianosoitusta ihmisiä kohtaan hyvin tapojen mukaan.

Jumala on korottanut Jeesuksen kaikkien luotujen yläpuolelle herrojen herraksi ja kuningasten kuninkaaksi, joten emmekö saisi kumartaa häntä, vaikka hän ei isän vertainen Jumala olekaan? Miksi olisi ollut kiellettyä juutalaisille ja muillekin kumartaa Jeesuksen edessä ja pyytää ja anoa häneltä hyviä asioita, esimerkiksi sairaiden parantamista? Ja mikä kohta Mooseksen laissa kieltää kumartamasta ja palvelemasta sitä kristusta, joka Jeesus oli, ja Jumalan poikaa, joka hän oli pyhästä hengestä sikiämisen ja neitsyestä syntymisen seurauksena? Eikö laki ja profeetat päinvastoin velvoita meitä siihen, vaikka Jeesus ei luotujen kuninkaana "iankaikkinen isän vertainen Jumala" olisikaan? (Dan 7:13-14, 27; Jes 9:1-6; Psa 72:11)

Kun me rukoilemme, niin Jeesus neuvoi meitä rukoilemaan isää, ei itseään, mutta anomukset ja pyynnöt oli tehtävä hänen nimessään. (Matt 6:8ss.; Joh. 14:13; 15:16; 16:23) Kun apostolit rukoilivat, niin he kohdistivat rukouksensa isälle, eivät Jeesukselle: erityisesti ylistys ja kiitos kohdistettiin isälle, tosin Jeesuksen kristuksen kautta tai nimessä ja häntä unohtamatta. (Apt 1:24;

4:24; 12:5; Room 10:1; 15:5-6, 30; 1Kor 11:13; 14:25; 2Kor 13:7; Efe 1:3; 3:14-21; Kol 1:3; Ilm. 7:11; 11:16; 15:4; 19:4, 10; 22:9)

Jeesusta oli tapana kumartaa ja osoittaa hänelle siten arvostusta hänen eläessään ja erityisesti hänen kuolemansa jälkeen. Häntä kumarretaan ja palvotaan taivaassa hänen uhrikuolemansa johdosta, ja siksi, että Jumala on korottanut hänet kaikkien luotujen yläpuolelle herraksi ja kristukseksi. (Matt 2:8, 11; 8:2, 9:18; 14:33; 15:23, 25; 20:20; 28:9, 17; Luuk 4:38; 8:28; Joh 9:38; Apt. 7:59; Ilm. 4:10; 5:12-14) Näissä kohdissa käytetty verbi on [proskyneoo](#), joka tarkoittaa kumartamista ja palvomista, ei rukoilemista.

Osa näistä kohdista on Lähi-idän ihmisten yleisen tavan mukaista korkea-arvoisena pidetyn henkilön kunnioitusta ja hänen edessään kumartumista (vrt. Apt 10:25), osa kuninkaalle osoitettua kunnioitusta ja alamaisuuden tunnustamista, osa pyyntöjä ja anomuksia (mekin voimme "rukoilla" toista ihmistä saadaksemme jonkin asian häneltä), osa Jeesuksen isältään saamasta vallasta yli henkivaltojen johtuvaa ja osa Jeesuksen edessä kumartumista ja rukousta sen tähden, että isä on korottanut hänet kaikkien luotujen yläpuolelle, koska hän ansaitsee kärsimystensä ja kuuliaisuutensa vuoksi kaiken kunnioituksen, kiitoksen, ylistyksen ja arvonannon muilta luoduilta. (vrt. Fil 2:5-11)

Vaikka Jeesusta on kumarrettu ja häntä on lupa palvoa, niin näiden kohtien perusteella ei tule muodostaa oppia, jonka mukaan meidän tulisi rukoilla poikaa isän sijasta, eikä Jeesusta pidä sanoa sellaiseksi Jumalaksi kuin isä on, koska häntä palvotaan ja ylistetään herrojen herrana ja kuninkaiden kuninkaana. Kaikkein vähiten on meillä lupa osoittaa rukouksemme "kolmiyhteiselle Jumalalle" tai puhua hengelle tai puhutella Jumalaa nimellä "Isä ja Poika ja Pyhä Henki". Tällaisesta käytöksestä ei ole ensimmäistäkään esimerkkiä Raamatussa.

Jakeissa Hebr. 1:8-9 on lainattu Psalmia 45:7-8, josta käy ilmi, että "poika" ei ole samanlainen "Jumala" kuin isä on.

"Jumala, sinun valtaistuimesi pysyy aina ja iankaikkisesti; sinun valtakuntasi valtikka on oikeuden valtikka. Sinä rakastat vanhurskautta ja vihaat vääryyttä; sentähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinua iloöljyllä enemmän kuin sinun osaveljiäsi." (Psa 45:7-8)

Jumala sinun Jumalasi on tässä isä. Raamatussa on sanottu "jumalaksi" myös ihmisiä ja enkeleitä (ja kutsuttu heitä jopa "Jahveksi", 2Moos 3:1-14; 13:19; 14:21; 4:16; 7:1). Jeesus puolustautui jumalanpilkkasyytöksiä vastaan lainaamalla Psalmia 82, jossa Israelin tuomareita sanotaan "jumaliksi". (Joh 10:24-39) He olivat kuitenkin ihmisiä. Jeesus sanoi olevansa "Jumalan poika" (Joh 10:36), mutta ei väittänyt olevansa Isän vertainen Jumala, vaan vertasi itseään "ihmisiin", Israelin tuomareihin, jotka olivat jumalia.

Jeesus kristus on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti. (Hebr 13:8)

Tässä ei puhuta mitään Jeesuksen pre-eksistenssistä. Heprealaiskirje kirjoitettiin vuosia Jeesuksen kuoleman ja taivaaseen astumisen jälkeen.

"Minä olen A ja O", sanoo Herra Jumala, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, Kaikkivaltias. (Ilm 1:8)

Johannes ei sano, että Jeesus on tämä Jumala, joka tässä puhuu. Kyse on isästä, ei pojasta. (vrt. Ilm 4:8-11)

"Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet." (Ilm 1:17-18)

Jeesus puhuu tässä, mutta ei sano olevansa "Kaikkivaltias", joka on ollut, on ja tuleva on, Jumala.

'Näin sanoo ensimmäinen ja viimeinen, joka kuoli ja virkosi elämään: (Ilm 2:8)

Tässä on viittaus siihen, että Jeesus on ensimmäinen ylösnousseiden joukossa ja hän on se "viimeinen ihminen", josta Paavali kirjoitti. (1Kor 15:20-24, 45, 47) Ei viittausta pre-eksistenssiin.

'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku' (Ilm. 3:14)

Tässä puhuu Jeesus, mutta hän ei väitä olevansa "luoja". Hän on varmuudella uuden luomakunnan alku, sillä isä on antanut hänelle vallan herättää ylös kuolleet ja antaa heille ikuinen elämä tai tuomita ikuisen tuhoon ja kuolemaan. (Joh 5:17-30, 11:24-27)

Ja niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat yltympäri ja sisältä silmiä täynnä. Ja ne sanoivat lakkaamatta yötä päivää: "Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli ja joka on ja joka tuleva on." (Ilm 4:8)

Tämä on identtinen jakeen Ilm 1:8 kanssa. Isä Jumala on siis se kaikkivaltias, jolla ei ole alkua eikä loppua. Tässä ei puhuta Jeesuksesta.

Ilm 11:17, 16:5 ja 21:6 puhuvat kaikki myös isästä, joka on yksin ainoa kaikkivaltias Jumala ja kaiken olevaisen luoja.

Ilm 22:13 on Jeesus, joka puhuu, mutta hän ei väitä olevansa kaikkivaltias Jumala tai pre-eksistenssinen Jumalan 2. persoona. Sen sijaan hänet kuvataan Ilmestyskirjassa kauttaaltaan ihmisenä, joka on kuollut ja jonka Jumala on herättänyt ylös kuolleista. (Ilm 5, teurastettu karitsa, karitsa, kuolleista herätetty ihminen, Ilm 1:5, 17-18; 2:8; 22:12-16) Jeesus on Daavidin juurivesa eli kuningas Daavidin jälkeläinen alenevassa polvessa: siis ihminen, ei Jumala. (Ilm 22:16; 2Sam 7:8-17)

"... heidän ovat isät ja heistä on kristus lihan mukaan. Jumala, joka on yli kaiken, olkoon kiitetty iankaikkisesti, amen!" (Room. 9:5)

Kreikankielen alkutekstissä ei ole pronominia "hän", jolla viitattaisiin Jeesukseen: "hän, joka on yli kaikkien..." Se pronomini on Raamatun kääntäjien lisäys alkuperäiseen tekstiin ja puoltaa heidän virheellistä teologista näkemystään, jonka mukaan Jeesus kristus on isän vertainen Jumala.

Huomaa, miten jakeen merkitys muuttuu oleellisesti, kun laitamme välimerkiksi pisteen siihen kohtaan, johon se oikeasti kuuluisi. Paavali ei suinkaan väitä Jeesusta "Jumalaksi" vaan kiittää tässä

isää, niin kuin muuallakin kirjeissään. Jeesuksen Kristuksen Jumala ja isä olkoon ylistetty iankaikkisesti, aamen! (Room. 15:6; 2. Kor. 1:3; 11:31; Efe. 1:3; Fil. 1:11)

"...odottaessamme autuasta toivoa ja suuren Jumalan kirkkauden ja meidän pelastajamme Jeesuksen kristuksen ilmestymistä,..." (Tiit 1:13)

Paavali ei sano tässä jakeessa Jeesusta "suureksi Jumalaksi", niin kuin vanhassa käännöksessä on virheellisesti oletettu, vaan hän tarkoittaa "suurella Jumalalla" isää, jonka kirkkauden säteily ja tarkka kuva Jeesus on (Hebr. 1:3), ja ilmestyy meille lupauksensa mukaan omana aikanaan. Siis: "Jumalan kirkkaus" on Jeesus kristus ja hän on ilmestynyt meille, kun aika on kypsä.

Tässä on selvä käännösvirhe vuoden 1938 käännöksessä, jota ei ole monissa muissa käännöksissä alun alkaenkaan. Paavali ei sano tässä Jeesusta "suureksi Jumalaksi" vaan puhuu siitä, miten Jumalan kirkkaus ilmestyy Jeesuksen tulemuksessa. Tämä ei ole ihme, sillä Jeesus on Jumalan tarkka kuva ja hänen kirkkautensa säteily. (Hebr 1:3; 2Kor. 4:4)

Niin kuin ensimmäinen ihminen, Adam, oli Jumalan kuva, niin on myös viimeinen (tai toinen) ihminen, Jeesus, Jumalan kuva, mutta sillä erolla, että Adam lankesi syntiin, mutta Jeesus ei. (1Kor. 15:45-47) Ensimmäinen maailma annettiin Adamin haltuun ja valtaan (1Moos 1:25-27), mutta se turmeltui. Toinen maailma annetaan ihmisen Jeesuksen kristuksen haltuun, mutta se on oleva turmeltumaton ja iankaikkinen maailma. (Hebr 2:5-18, Psa 8)

"Mutta me tiedämme, että Jumalan poika on tullut ja antanut meille ymmärryksen, tunteaksemme sen totisen; ja me olemme siinä totisessa, hänen pojassansa, Jeesuksessa kristuksessa. Hän on totinen Jumala ja iankaikkinen elämä." (1Joh 5:20)

Sana "totinen" tarkoittaa jakeen alkuosassa isää Jumalaa. Me olemme isässä Jumalassa hänen poikansa kautta (1Joh 2:24; 1Tess 1:1; Joh 14:10-24). Jeesus sanoi, että hänen isänsä on ainoa totinen Jumala (Joh 17:3). Johanneksen tarkoitus on todistaa vain se, että Jeesus kristus on Jumalan poika (Joh 20:31). Niinpä on täysin varmaa, että "totinen Jumala ja iankaikkinen elämä" on tässä kohdassa isä, ei hänen poikansa Jeesus kristus, joka on ihminen, ei Jumala. [Pronomini "hän" viittaa siis "totiseen Jumalaan"](#), joka on isä, ei poika.

Me näemme Jeesuksen kirkastettuna juuri siksi, että hän oli kuuliainen hamaan ristinkuolemaan saakka. (Hebr. 2:5-10:24) Jos Jeesus olisi ollut Jumala ihmisen ruumiissa, ei hänen uhrinsa ja elämänsä ihmisenä olisi yhtä arvokasta kuin se on nyt, kun uskomme hänen olleen täydellinen ihminen ja alttiina kiusauksille, toisin kuin Jumala olisi ollut. Jeesuksen uhrin arvokkuutta korostaa vielä se, että hän ei voinut tietää ihmisenä varmasti sitä, mitä hänelle kuoleman jälkeen tapahtuisi. Hän luotti kuitenkin isän lupauksiin, joiden mukaan "hän ei jättäisi pyhäänsä hautaan" vaan nostaisi hänet ylös kuolleista.

Kun ymmärrämme Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman inhimillisen luonteen oikealla tavalla, saa se korottamaan häntä oikealla tavalla, Jumalan tahdon mukaan. Jos pitäisimme häntä pre-eksistenttisenä Jumalana, joka vain otti itselleen ihmisen ulkoisen ruumiin asuakseen siinä hetken aikaa ja palatakseen siihen kuoleman jälkeen, menettäisi Jeesuksen uhri suurimman osan loistostaan.

Jeesuksen elämässä, kärsimyksessä ja kuolemassa juuri hänen ihmisyytensä tekee siitä niin ainutlaatuisen. Hän on ainoa "vaimosta syntynyt", joka ei langennut koskaan syntiin, vaikka eli noin 33 vuotta. Jeesus kelpaa meille esikuvaksi juuri sen vuoksi, että hän pystyi ihmisenä kaikkeen siihen, mihin periaatteessa meidänkin tulisi pystyä. Miksi Jumala olisi pannut meille esikuvaksi Jumalan ihmisen sijasta?

Jeesuksen jumaluutta on puolustettu mm. hänen tekemillään ihmeillä. Mutta jos ihmeet olisivat merkki tai todistus siitä, että joku on Jumala, niin silloin Jeesus ei olisi ainoa Jumala, joka on ollut ihminen maan päällä. Samanlaisia ihmeitä ovat tehneet ainakin Joosua, Mooses, Elias, Elisa, Jesaja ja apostolit. Jeesus sanoi jopa että apostolit olisivat tekevä suurempia ihmeitä kuin hän. (Joh. 14:12) Kreikankielen sana "meizon" ("maidzoon" sanasta "megas") tarkoittaa nimenomaan "suurempia" ihmeitä, ei "enemmän" ihmeitä, vaikka kummatkin sanat viittaisivat siihen, että Jeesuksen tekemiä ihmeitä ei voida pitää todistuksena mistään muusta kuin siitä, että Jumala oli hänen kanssaan ja teki ne ihmeet hänen kauttaan, jotka hän teki. (Joh. 14:10-11) Samalla tavalla on sanottu Jumalan puhuneen profeettojen kautta ja tehneen ihmeitä apostolien kautta. (Apt. 1:16; 4:25; 14:27; 15:4)

Jeesuksen puhumien isän sanojen ja hänen tekemiensä ihmeiden ja tunnustekojen perusteella ei voida todistaa hänen olleen Jumala ihmisen ruumiissa sen enempää kuin profeetoista tai apostoleistakaan puhuttaessa.

Lauseet kuten "isä on minua suurempi" eivät hetkauta trinitaareja lainkaan. (Joh 14:28) He perustelevat kaikki tällaiset ja jopa Jeesuksen korotuksen jälkeiset Raamatun kohdat "kenosis" (kenoosis) opilla, ja selittävät ne "Jeesuksen inhimillisen luonnon" avulla.

Jos trinitaari ei näe ja ymmärrä sitä, että kaksiluonto-oppi on epälooginen, järjetön ja mahdoton ollakseen totta, ei hänellä ole mitään mahdollisuutta mielenmuutokseen. Mutta jos trinitaari on rehellinen, täytyy hänen tunnustaa vilpittömien teologien tavoin, että kaksiluonto-oppi ja kolminaisuusoppi eivät noudata logiikan sääntöjä eikä niitä voida järjellä ymmärtää. "Ne on vain uskottava".

Teologit ovat tunnustaneet avoimesti, että kaksiluonto- ja kolminaisuusopit ovat mysteerejä, joita ei voida järjellä käsittää: ne on vain uskottava. He ovat laatineet siitä huolimatta tuhansia ja kymmeniä tuhansia sivuja selityksiä, joissa he ovat yrittäneet selittää näitä oppeja järkevällä tavalla, jotta ne voitaisiin ymmärtää, mutta sittenkin ne opit ovat epäloogisia ja mahdottomia ymmärtää järjellä. Eivät he silti tunnusta sitä, että ne olisivat "järjen vastaisia", vaikka ne sitä ovat.

- Jumaluus ja ihmisyyys kumoavat toisensa.
- Jos Jeesus oli täydellinen ihminen Marian kohdussa ja elämänsä aikana, ei hän voinut olla samaan aikaan täydellisesti Jumala.
- Jos Jeesus oli täydellisesti Jumala Marian kohdussa ja elämänsä aikana, ei hän voinut olla samaan aikaan täydellisesti ihminen.
- Jumala ja ihminen ovat hyvin erilaisia, mistä syystä on mahdotonta olla Jumala ja ihminen yhtä aikaa.

Elleivät trinitaarit näe oppinsa epäloogisuutta ja järjenvastaisuutta, ei heillä ole mahdollisuutta muuttaa mieltään. Ja vaikka he näkevät sen, eivät he siltikään luovu siitä, koska heitä on opetettu uskomaan epäloogisia ja järjelle käsittämättömiä opin rakennelmia. He pelkäävät lisäksi joutuvansa ikuiseen piinahelvettiin, jos luopuisivat näkemyksistään, koska niin heitä on aina peloteltu ja unitaarit on suljettu sanoissa ja mielissä kristinuskon ulkopuolelle. Trinitaarit pelkäävät

harhaoppiseksi leimautumista ja eroa perheistään, ystävistään, suvuistaan ja yhteisöistään. Pelko estää heitä tunnustamasta totuutta ja saa heidät pysymään epätosien väitteidensä takana.

Kolminaisuusoppia on puolustettu Jesajan kirjan jakeella 48:16. Asiayhteydessä (jj. 14-16) puhutaan Babylonin kansan tuhosta ja Juudan paluusta takaisin omaan maahansa. Tämä on jatkoa Jesajan ennustukseen koskien Persian kuningasta Kyyrosta (Koores), jonka johdolla Babylon kukistettiin ja Israel (juutalaiset, Juuda) pääsivät vapaaksi orjuudesta, pakkosiirtolaisuudesta, ja saivat palata takaisin omaan maahansa. (Jes 44:28; 45:1 ss.-48:16) Niin kuin usein muulloinkin, on suomenkielinen käännös tässä kohdassa (Jes. 48:14-20) hyvin kyseenalainen. Vaihtoehtoisia käännöksiä voi lukea [Blue Letter Biblestä](#).

[Biblehub](#) sivustolla on hyviä selityksiä, joita trinitaarit itse ovat tehneet (mm. Albert Barnes). Hän vahvistaa sen, että tämä on ennustus Kyyroksesta ja Babylonin tuhosta.

[Jesaja 48:14](#)

Juutalaisten tulisi kokoontua yhteen Babylonissa kuulemaan Herran sanaa. Kukaan pakanoiden joukosta ei ole pystynyt kertomaan näitä asioita etukäteen: Herra on ainoa, joka näkee tulevaisuuden ja kertoo tulevat asiat ennen kuin ne tapahtuvat. Kyyros (Koores) on se, jota Herra rakastaa, ja on antanut hänelle voiman tuhota Babylon (erityisesti kaupunki; "käsivarsi" on vertauskuva Jumalan voimasta).

[Jesaja 48:15](#)

Herra (isä) on yksin puhunut nämä asiat Kyyroksesta ja siitä, mitä hän oli tekävä. Isä (Jahve) on kutsunut Kyyroksen tekemään sen tehtävän, jonka isä (Jahve) on hänelle määrännyt jo edeltä. Kyyros on menestyvä siinä, mitä hän on Herran (Jahven) suunnitelman mukaan tekävä.

[Jesaja 48:16](#)

Herra Jumala on puhunut nämä asiat selvästi jo ennen kuin ne tapahtuivat, niin että ei ole epäilystäkään siitä, että Babylonin tuho ja Kyyroksen valtaannousu on Herran suunnitelma ja tahto. Kaikki on ollut Jumalan laatimasta suunnitelmasta lähtien Herran hallinnassa koskien Babylonin kukistumista Kyyroksen kätten kautta.

Jakeen loppuosa on kyseenalainen selityksensä osalta eivätkä oppineet ole siitä samaa mieltä; eivät edes trinitaarit. Kolminaisuutta ei tällä kohdalla voida todistaa, eikä edes Jeesuksen pre-eksistenssiä. Ei ole mitenkään perusteltua väittää, että Jesaja olisi nähnyt tässä kohdassa Jeesuksen, jonka isä olisi lähettänyt puhumaan näitä asioita. Vaikka Barnes on itse trinitaari, ei hänkään usko sitä, että tässä olisi puhuttu kristuksesta. Eivät sitä uskoneet Calvin eivätkä monet muutkaan trinitaarit.

Herran henki mainitaan tässä vain sen vuoksi, että vahvistetaan Jumalan olevan lähettämisen ja asioiden takana. Se, kenet Jumala on lähettänyt, jää epäselväksi; se voi olla Kyyros tai Jesaja, mutta mikään ei puolla selvästi sitä, että tässä olisi Jeesus, tai että Jesaja todistaisi kolminaisuutta näillä sanoilla. Jesaja ei tiennyt mitään kolmiyhteisestä Jumalasta, niin kuin eivät tienneet muutakaan profeetat, Jeesus eivätkä apostolit.

Jesaja 61:1 on ennustus messiaasta Jeesuksesta. (vrt. Luuk 4:14-21) Jumalan henki on messiaan päällä, sillä Herra (isä Jahve) oli voiteleva poikaansa hengellään enemmän kuin muita ihmisiä, Jeesuksen veljiä. (Psa 45:8; Hebr 2:5-18) Tässä ei ole halaistua sanaa kolminaisuusopin tueksi.

[Apostolisesta ajasta lähtien on ollut niitä](#), jotka eivät profeettojen tavoin pitäneet logosta itsenäisenä persoonana (henkilönä) vaan uskoivat sen tarkoittavan persoonatonta Jumalan sanaa, niin kuin Vanhasta testamentista käy selvästi ilmi. (Gen 1 ja Psa 33:6-9)

Kolminaisuusoppi ja Jeesuksen kaksiluonto-oppi ovat muotoutuneet vasta apostolisen ajan jälkeen katolisen kirkon isien toimesta, mutta aina on ollut niitä, jotka ovat olleet eriä mieltä ja pitäneet Jeesusta ihmisenä, niin kuin apostoli Johannes, joka taisteli doketismin harhaoppia vastaan. Sen mukaan Jeesus vain näytti ihmiseltä, mutta oli todellisuudessa Jumala ihmisen ruumiissa. Ja niinhän asian täytyisi olla, jos Jeesus olisi Jumala, sillä Jumala ei voi lakata olemasta Jumala, ja jos Jumala ilmestyy ihmisen ruumiissa, ei hän voi olla täydellisesti ihminen, vaan hän olisi Jumala ihmisen ruumiissa.

Ihminen ei ole Jumala.

Jumala ei ole ihminen.

Jeesus on joko Jumala tai ihminen, ei molempia yhtä aikaa.

Raamatun mukaan hän on ihminen.

Isällä ja pojalla on valtava ero, mitä ns. jumaluuteen tulee. Pojalla on "Jumala ja isä", mutta isällä ei ole "Jumalaa ja isää", koska hän on itse "Jumala ja isä", josta kaikki on saanut alkunsa, myös poika. Poika on syntynyt, mutta isä ei ole koskaan syntynyt, sillä hän on ollut aina olemassa, ja hän on antanut elämän kaikille eläville olennoille, myös pojalleen, että tällä olisi elämä itsessään ja hän voisi antaa elämän niille, jotka saavat armon elää ikuisesti. (Joh. 5:26) On rikos Jumalaa vastaan sanoa poikaa samanlaiseksi Jumalaksi kuin isä on, ja kaiken olevaisen luojaksi, mutta ehkä sen saa anteeksi, jos kuitenkin turvaa kristuksen veren ansioon ja syntien sovituksen eli sielujen pelastumiseen syntien anteeksisaamisen kautta, ja sen pyhän elämän kautta, jonka kristus omissaan vaikuttaa, niin että elää Jumalan tahdon mukaan.

Opillisesti Jumala ei vaadi meiltä pelastukseen muuta tunnustusta ja totena pitämistä kuin nämä välttämättömät:

- Jeesus on Jumalan ainosyntyinen poika
- Jeesus on ihminen (synnitön)
- Jeesus on se kristus, josta on ennustettu
- Jumala on herättänyt Jeesuksen ylös kuolleista
- Jeesus on meidän herramme, jonka valtaan kaikki luodut ovat alistetut (ja häntä kumarretaan ja palvotaan hänen korkean asemansa vuoksi)

Ja mitä siihen tulee, ketä Jeesus ja apostolit pitivät ainoana Jumalana tai yksin ainoana totisena Jumalana, niin saakoot he itse sanoa sen ilman mitään lisäselityksiä ja sivuhuomautuksia:

"Mutta hänelle, joka voi varjella teidät lankeamasta ja asettaa teidät nuhteettomina, riemuitsevina, kirkkautensa eteen, hänelle, ainoalle Jumalalle ja meidän pelastajallemme herramme Jeesuksen kristuksen kautta, hänelle kunnia, majesteetti, voima ja valta ennen kaikkia aikoja ja nyt ja iankaikkisesti! Amen." (Jda 1:24-25)

"Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen." (Joh 17:3)

Lopuksi

En ole vielä ehtinyt perehtyä kovin paljon varhaisten kirkkoisien kirjoituksiin. Ne eivät viime kädessä ratkaise sitä, mikä on oikea tulkinta Raamatusta. Ei ole silti väärin tutkia sitä, mitä he ovat kirjoittaneet tai sanoneet. Kunhan vain pysytään totuudessa, mitä tahansa lähdeä tutkimmekaan.

Trinitaarit siteeraavat hyvin paljon sellaisia lähteitä ja opin muotoiluja, joita ei löydy Raamatusta. Parempi olisi, että puhuisit samalla tavalla kuin Raamatussa on puhuttu isästä ja pojasta ja pyhästä hengestä. Vähintä mitä tulisi tehdä, on tunnustaa, että kolminaisuus- ja kaksiluonto-opit ovat tulkintoja Raamatusta, ja vieläpä hyvin kiistanalaisia.

Kun olen tutkinut ja pohtinut näitä asioita tästä syksystä 2011 lähtien ja ensimmäistä kertaa ajatellut vakavasti, että Jeesuksen pre-eksistenssi ei mahdollisesti olekaan totta, niin olen lähestynyt asiaa ensisijaisesti Raamatun avulla. Ensin pitää huomata se, että Jeesuksen ja apostolien Raamattu oli Vanha testamentti. Uusi testamentti ei voi kumota Vanhan testamentin kirjoituksia, jos kaikki Raamatun kirjoitukset ovat Jumalasta. Uusi testamentti voi täydentää ja selittää Vanhaa testamenttia, mutta ei kumota sitä.

Useimmat trinitaarit tutkivat Raamattua siten, että he olettavat lähtökohtaisesti kolminaisuus- ja kaksiluonto-oppien olevan totta. Niinpä he etsivät pelkästään tukea tälle perusoletukselle, mutta eivät todella kyseenalaista tätä uskomustaan, jonka he ovat saaneet perintönä omasta uskovien yhteydestään (kirkko, järjestö, "seurakunta", ryhmä uskovia), ja he puolestaan ovat perineet sen omilta "isiltään" ja nämä "katolisilta isiltä" (varhaisilta tai myöhemmiltä kirkkoisilta). Kun näitä opetuksia ei todellisuudessa lainkaan kyseenalaisteta, eikä pidetä erehtymistä mahdollisena, on mahdotonta löytää tukea muille tulkinnoille ja muuttaa kantaansa.

Kun lähdemme tutkimaan Raamattua, niin perusoletus tulisi olla se, että mikä tahansa tulkinta voi olla oikein tai väärin. Vain sillä tavalla opetus muotoutuu kirjoitusten avulla sen sijaan, että etsimme tukea kirjoituksista edeltä valitsemallemme ja totena pitämällemme näkemykselle.

Raamattua tutkittaessa on hylättävä selvästi virheelliset perustelut ja tunnustettava monitulkintaiset ja kyseenalaiset perustelut, joiden perusteella ei pitäisi oppia muodostaa. Tärkeintä ovat ns. selvät Raamatun kohdat, mutta näkemystä ei voida pelkästään niidenkään varaan rakentaa, vaan kaikki Raamatun kirjoitukset tulee ottaa huomioon. Ja aina pitää muistaa se, miten profeetat uskoivat, miten Jeesus opetti ja mitä apostolit opettivat (ja uskoivat)? Kun tällä tavalla Raamattua mahdollisimman puolueettomasti tutkitaan, niin voidaan päätyä toisenlaiseen johtopäätökseen, niin kuin minä olen tehnyt.

En ole silti täysin varma siitä, että Jeesuksen pre-eksistenssi on virhetulkinta, mutta kolminaisuus-oppi on klassisessa muodossaan (esim. [Athanasiuksen tunnustus](#)) aivan varmasti virheellinen. Tämän olen tiennyt jo noin 11 vuoden ajan. Sen sijaan kaksiluonto-oppi on asia, jota en ole edes aiemmin kunnolla miettinyt. Nyt kun olen sitä tutkinut, on se paljastunut minulle järjenvastaiseksi ja epäloogiseksi, joten en ole taipuvainen pitämään sitä totena.

Jatkan vielä aiheen tutkimista, mutta se kestää aikansa. Tällä hetkellä näyttää siltä, että Jeesuksen pre-eksistenssin kieltävä näkemys on paremmin perusteltu ja johdonmukaisempi kuin perinteinen tulkinta. On tosin monia kohtia, joita on melkein mahdoton selittää muuten kuin pre-eksistenssiä tukevalla tavalla. (Joh 1:15-35; 3:13, 26-36; 6:26-69; 8:58; 16:26-17:5) Jos Jeesusta sanotaan Raamatussa ihmiseksi, vaikka hän on vain "ihmisen kaltainen" ja "syntisen lihan kaltaisuudessa lähetetty", niin silloin Jeesus voi olla ikivanha Jumalan Poika ihmisen ruumiissa. (Room 8:3; Fil 2:5-8) Siinä tapauksessa hänellä on ollut kerrallaan vain yksi tietoisuus eli "minä": se Jeesus, joka tahtoo, tuntee, tietää, muistaa ja ajattelee kullakin hetkellä.

On siis ainakin teoriassa mahdollista, että Jeesus olisi ollut isän tykönä ennen maailman perustamista ja luopunut valta-asemastaan suhteessa enkeleihin, kun on tullut alas maailmaan, siinnyt Marian kohdussa ja syntynyt ihmiseksi. (Luuk 1:26-37) Hänen muistinsa olisi tyhjentyntä siinä vaiheessa ja hän olisi kasvanut vauvasta aikuiseksi niin kuin muutkin ihmiset. Jumala olisi sitten palauttanut hänen muistiinsa asioita ajalta ennen hänen ihmiseksi syntymistään, mistä syystä Jeesus sanoi tullessaan taivaasta Jumalan lähettämänä ja menevänsä jälleen isän tykö. Kun Jumala siten herätti poikansa ylös kuolleista ja otti hänet tykönsä taivaaseen, olisi Jumala palauttanut täysin hänen muistinsa muinaisista ajoista ja hänen asemansa enkelien ylipäällikkönä, Herrana Sebaotina, jollaisena häntä olisi Vanhassa testamentissa joissakin kohdissa kuvattu (esim. Jes 8:13-18).

Mitä Jeesuksen jumaluuteen tulee, niin hän on jumala sillä tavalla kuin Raamatussa hänen sanotaan olevan jumala, mutta ei sellainen Jumala kuin Isä kaikkivaltiaana luojana on. Sanalla "jumala" tarkoitetaan arvossa muita ylempänä olevaa ja Jumalaksi sanotaan myös enkeleitä, jotka käyttävät Jumalan lähettäminä sanansaattajina kaikkea Jumalan arvovaltaa. (2Moos 3:1-15; 13:21; 14:19; 20:20-23; 23:20-23; Apt 7:20-54; Gal 3:19-20; Hebr 2:2) Jopa ihmisiä sanotaan jumalaksi, kun he ovat arvossa muita ylempiä, oman kansansa päämiehiä ja tuomareita. (Psa 82:1-6; 2Moos 4:16; 7:1; 18:12-27; Apt 5:30-32; 7:20-54; Hebr 2:8-3:6) Tämän perusteella Jeesus voi olla "jumalana" joko pelkästään ihminen, jolla on alkunsa äitinsä kohdussa, tai sitten hän voi olla ikivanha Jumalan Poika, joka on tullut taivaasta Marian kohtuun ja syntynyt ihmiseksi, niin että on ihmisen kaltainen, mutta ei samanlainen ihminen kuin me olemme (ks. kuitenkin Hebr 2:5-3:6; 5:5-11). Isän vertainen Jumala ja kaiken luoja hän ei kuitenkaan ole ja se voidaan ymmärtää hyvin selvästi Raamatun kirjoituksista.

LIITE 1: Henkien erottaminen ja jumaluus-oppi

Voitto Ramu on hyvin kiistelty persoona kristittyjen keskuudessa. Jos muistan oikein, niin hän kritisoi melko voimakkaasti nauruherätystä (Toronton siunaus, herätys) 1990-luvun puolivälin jälkeen. Samoin ovat tehneet kristityn foorumi ja Antti Huima.

<http://www.kristitynfoorumi.fi/kundalini-varoitus.html>
<http://www.kristitynfoorumi.fi/pdf/0211.pdf>

Löysin Hannu Matikaisen blogin, jossa on käytetty samaa taustaa tai pohjaa (template) kuin minä olen käyttänyt kristinusko-blogissa. Siinäkin arvostellaan nauruherätystä.

<http://ajankohtainen.wordpress.com/tag/toronton-nauruheratys/>

Arvostelin itsekin taannoin Toronton siunausta ja nauruherätystä. Minusta se ei ollut eikä ole tervettä kristinuskoa. Ihmisten omituiseen käytökseen ovat syynä joukkosuggestio, mielenterveyden häiriöt (sielullisuus, epävakaus, tunnehäiriöt) tai jopa riivaajahenget, jotka tekeytyvät pyhäksi

hengeksi. (Kirjoitan pyhän hengen nykyään pienellä, koska en halua korostaa sitä ja antaa erehdyttävää kuvaa, että se olisi "Jumalan kolmas persoona". Syy, miksi se on kirjoitettu isolla Raamatun käännöksissä, on kolminaisuusoppi, jonka mukaan on päätetty kirjoittaa isolla jokaisesta persoonasta käytetyt nimet: Isä, Poika ja Pyhä Henki).

Mauno Peltonen on julkaissut kotisivuillaan Voitto Ramun viikkosen "Älkää jokaista henkeä uskoko".

<http://www.netikka.net/mpeltonen/trust.htm>

Ramun tekstit (jos muistan oikein) herättivät kiivasta keskustelua. Jotkut olivat sitä mieltä, että meidän ei pidä lähteä "kovistelemaan henkiä" ja kysymään niiltä asioita. Me emme saisi siis puhua hengille vaan meidän tulisi puhua ihmisille. Ihmetystä on herättänyt aina myös se, että riivaajahenget tunnustavat Jeesuksen Jumalan pojaksi ja Jumalan pyhäksi, joten miten ne voitaisiin erottaa Jumalan pyhästä hengestä? (Matt 8:29; Mar 1:24; Luuk 4:34)

Uuden testamentin mukaan sekä Jeesus että apostolit puhuttelivat henkiä ja ajoivat ne pois ihmisistä. (Jeesuksen muistat varmasti, Paavali puhutteli tietäjähengeä ja ajoi sen ulos, Apt 16:16-20) Tämän perusteella saataisiin henkiä on siis mahdollista lupa puhutella ja Jeesuksen Kristuksen nimessä ja Jumalan voimalla ne voidaan ajaa ulos ihmisistä.

Olen lukenut viime aikoina sellaisista uskovista, jotka eivät usko persoonalliseen saatanaan eivätkä demonihenkiin. (esim. Christadelphialaiset ja Rob J. Hyndman) Minusta tämä heidän tulkintansa on virheellinen. He pitävät uskoa demoneihin ja persoonalliseen saatanaan virhetulkintana Raamatusta ja juutalaisten taikauskona. Jeesus oli kuitenkin ajanut Magdalan Mariasta ulos seitsemän riivaajaa ja näistä asioista on puhuttu sikäli selvästi, että pidän ainakin näin lähtökohtaisesti tällaista tulkintaa selvästi virheellisenä. (Mar 16:9; Efe 6:12)

Jos pimeyden henkivaltoihin ja demoneihin ei uskota, voi se pahimmillaan avata portit niille käydä sisälle ihmisen sydämeen. Kun tähän liittyy uskonnollinen hartaus ja mietiskely tms. niin vaara lisääntyy entisestään. En nyt voi sanoa, että Christadelphialaisissa tai joissakin ihmisissä olisi pimeyden henkiä sen vuoksi että he uskovat tässä asiassa eri tavalla kuin minä tai valtaosa kristityistä. Mutta onhan se aina mahdollista. Toisaalta, jos nauruherätyksessä vaikuttavat pahat henget, niin ne menevät kyllä kaikkialle katsomatta teologisiin näkemyksiin ja suuntauksiin. Ratkaisevaa on yksilön sydämen asenne, ei se, mitä teologista näkemystä hän kannattaa.

Esittämäsi ajatus siitä, että demonit eivät tunnusta Jeesuksen ristinkuolemaa ja ylösnousemusta kuolleista ja syntien sovitusta Kristuksen veren ja ruumiin uhrin kautta, voi olla oikea. Näin asiaa muuten Baptistiyhdyskunnassa on opetettu. Sen edesmennyt opettaja Jouko Neulainen saarnasi tästä melko hyvin saarnassaan "Järki ja usko". Kuulin sen kasetilta uskoontuloni jälkeen.

Mitä mieltä muuten sinä olet Jeesuksen ristinkuolemasta ja ylösnousemuksesta: mikä oli tärkeintä siinä? Jeesuksen pre-eksistenssi ja korkea asema taivaallisena olentona tai Jumalan Poikana vai hänen ihmisyytensä: että hän oli lihaa ja verta, lihaan ja lihassa tullut Kristus, täydellinen ja synnitön ihminen?

Minusta Jeesuksen kärsimyksessä ja ristinkuolemassa oli tärkeintä nimenomaan hänen täydellinen ihmisyytensä. Muuten hän ei olisi voinut olla kiusattu, kärsiä ja kuolla niin kuin ihminen. Ja hänen täytyi turvautua Jumalalta saamaansa valtuutukseen ja lupaukseen, että hän saisi ottaa elämän takaisin itselleen, tai että Isä herättäisi hänet kuolleista. (Joh 10:18; vrt. huuto ristillä: "Isä, Isä,

miksi minut hylkäsit?!" Mark. 15:34 ja luottamus kuitenkin Isään: "Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni!" Luuk 23:46) Ihmisenä Jeesuksella ei voinut olla kuolemasta ja sen jälkeisistä asioista pre-eksistenttistä tietoa vaan hän oli täysin uskon ja luottamuksen varassa uhratessaan itsensä ristillä meidän hyväksemme. Juuri siksi hänen uhrinsa on niin arvokas, että hän oli täydellinen ihminen.

Niin kuin synti ja kuolema tulivat maailmaan ihmisen kautta, piti myös niiden sovituksen ja ylösnousemuksen tulla ihmisen kautta. (1Kor 15:12-28; Room 5:12-21; 1Tim 2:3-7; Hebr 1-10) Huomaa, että Jeesus on tämänkin mukaan ihminen vielä ylösnousemuksensa jälkeen. Uskon hänen olevan ihminen vielä taivaassa, niin kuin myös trinitaarit (virallisesti) uskovat. Käytännössä monet trinitaarit taitavat kuitenkin pitää Jeesusta pikemminkin Jumalana kuin ihmisenä hänen korotetussa asemassaan. Jeesuksen ihmisyydestä puhutaan hyvin vähän, jos ollenkaan. Sikäli tämä ei ole väärin, että apostolit käyttävät Jeesuksesta vain hänen arvonsa mukaisia nimiä (Herra, Kristus, Jumalan poika) eivätkä tunne häntä enää "lihan mukaan". (2Kor 5:17) Samalla tavalla meidänkin tulisi puhua ja ajatella Jeesuksesta, unohtamatta kuitenkaan hänen ihmisyyttään ja asemaansa uuden luomakunnan alkuna, esikoisena poisnukkuneiden joukossa.

Kun tutkin asiaa kokonaisuuden kannalta, niin näyttää vahvasti siltä, että Jeesuksen ihmisyyden kieltäminen myös ristinkuolemassa avaa portteja väärille hengille. Uskon Johanneksen kirjoittaneen juuri sellaista harhaoppia vastaan, jossa kiellettiin Jeesuksen ihmisuus ja sanottiin hänen olleen "Jumala ihmisen ruumiissa" tai "jumal-olento ihmisen ruumiissa" (doketismi). (1Joh 4:1-6, 15) Näiden gnostilaisten eksyttäjien ja antikristusten mielestä Jeesus vain näytti ihmiseltä, mutta oli Jumala ihmisen ruumiissa tai jumal-olento ihmisen ruumiissa.

Ellei kolminaisuusopissa olisi mukana kaksiluonto-oppia, niin trinitaarit kävisivät suoraan näistä doketisteista. Nyt he uskovat kuitenkin Jeesuksen täydelliseen ihmisyyteen hänen jumaluutensa ohella, joten heitä ei voida sen vuoksi antikristuksiksi sanoa - niin asian tulkitsen. Trinitaarit tunnustavat siis sen, että Jeesus on Kristus, lihassa tullut ja täydellisesti ihminen. Näin eivät antikristukset (ihmiset) tee. Sitä en osaa kuitenkaan varmaksi sanoa, miten demonit suhtautuvat tähän asiaan. Tunnustavatko he Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeeksi (ihmiseksi) vai eivät? Puhe syntien sovituksesta Kristuksen ruumiin ja veren uhrin kautta lienee heille myrkkyä, niin kuin viisaat ovat opettaneet.

Mitä mieltä olet?

Löysin mielenkiintoisen kirjoituksen. Esko Kallio on entinen "pesunkestävä helluntailainen", niin kuin hän itse kirjoittaa. Häntä olivat alkaneet askarruttaa näkemykset ehtoollisesta, kasteesta ja perisyntistä. Hän oli käynyt keskusteluja näistä asioista netissä ja siirtyi toiselle foorumille. Sen jälkeen tapahtui seuraavaa (Kallio kirjoittaa):

"Siirryin toiselle keskustelufoorumille. Siellä näin kiistelyn Jeesuksen syntymävuodesta. Siinä väitteli eräs Jehovantodistaja, jolla oli varma tieto ko. tapahtumasta (sen piti olla v. 2 eKr.). Ehdin jo lähteä pois tästä väittelystä mutta sitten "joku" sanoi sisälläni: "kirjoita sinne, ettei vuosiluvuilla ole niin tarkkaa merkitystä vaan sillä KUKA Jeesus on". Aloitin kirjoittamaan, että Jeesus on ihmiseksi tullut Jumala jne. Laitoin siihen 1.Joh.4:2: "Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tulleeeksi, on Jumalasta". Sillä hetkellä koin koko ruumiini läpi menevän virran ja silloin minulle selvisi koko perisyntikysymys. Moni muukin kysymys alkoi kirkastumaan minulle aivan toisessa valossa. Nyt käsitin monta sellaista asiaa, joita en aiemmin ole käsittänyt. Mieleeni tuli ajatus, että onkohan tämä Jumalasta.

Silloin muistin Voitto Ramun kirjan 'Älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa ne', jossa oli juuri tämä maininta 1.Joh.4:1: "Rakkaani, älkää jokaista henkeä uskoko, vaan koetelkaa henget, ovatko ne Jumalasta; sillä monta väärää profettaa on lähtenyt maailmaan. Tästä te tunnette Jumalan Hengen: jokainen henki, joka tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, lihaan tullee, on Jumalasta; ja yksikään henki, joka ei tunnusta Jeesusta, ei ole Jumalasta; se on antikristuksen henki, jonka olette kuulleet olevan tulossa, ja se on jo nyt maailmassa." Ja juurihan minä olin maininnut tuon asian, kun koin tapahtuman! On tässä pakko olla siitä varma, että tämä kaikki on Jumalasta. Mitä muutakaan tämä voisi olla."

Esko Kallio, pesunkestävän helluntailaisen muutos

<http://koti.japo.fi/~ekallio/nissi.html>

Tämän tapahtuman jälkeen Kallio siirtyi luterilaisen opin (Concordia ry.) ja lapsikasteen kannattajaksi. Mielessäni herää kysymys, mikä henki vaikutti hänessä tämän kokemuksen? Oliko se Jumalan pyhä henki vai jokin riivaajahenki, vai oliko kyse sielullisesta kokemuksesta tai tunnehäiriöstä? Joka tapauksessa lopputulos oli Jumalan sanan mukaisen opetuksen hylkääminen ja kääntyminen kristittyjen vainoojien oppiin, luterilaisuuteen. (Lue unitaari Hans Jörgen Böhmin kirjoitus: [prof. tri. Martti Luther, kristittyjen vainooja ja massamurhaaja](#))

Kallio ymmärtää henkien koettelun siten, että jos joku ei tunnusta Jeesusta "ihmiseksi tullee Jumalaksi, niin se henki ei ole Jumalasta." Sikäli kuin olen ymmärtänyt Johanneksen kirjoituksen merkityksen tässä kohdassa (1Joh 4:1-6, 15), niin hän tarkoitti juuri päinvastaista, koska uskon hänen kirjoittaneen gnostilaista doketismin harhaoppia vastaan. Jos joku henki tunnusti Jeesuksen ihmiseksi tullee Jumalaksi, niin hän (se henki) ei ollut Jumalasta. Doketistit väittivät, että Jeesus ei ollut ihminen vaan ainoastaan näytti ihmiseltä, mutta oli todellisuudessa "Jumala ihmisen ruumiissa" tai "jumal-olento ihmisen ruumiissa". Ja juuri tällä tavalla trinitaarit Kristuksen lihaksi tulon selittävät.

Tämä havainto on kiinnostava ja ajatuksia herättävä. Minkä hengen vallassa itse kukin uskova on? Eivät sitä edes Jeesuksen opetuslapset itse aina tienneet. Jeesus sanoi heille: "... te ette tiedä, mistä hengestä te olette" tai "... minkä hengen omia te olette"! (Luuk 9:55b) Ei tämä tietenkään sitä tarkoita, että opetuslapset olisivat olleet riivattuja, mutta selvää on, että uskovien mieli ei ole aina Kristuksen mielenlaadun mukainen. Kuinka paljon erehdyksistä menee sitten riivaajien piikkiin ja kuinka paljon sielullisuuden tai tunnekuohujen piikkiin; sen tietää varmuudella vain Jumala.

Petteri Haipola 3.12.2011-14.1.2012, muokattu viimeksi 26.6.2016.

Luettavaa

Huomaa, että en ole välttämättä samaa mieltä suosittelimieni kirjoitusten kanssa. Niissä on silti joitakin hyödyllisiä näkökohtia tai tietoja, mistä syystä linkitän ne tähän.

- Petteri Haipola, [hakemisto Jumalaa käsitteleviin kirjoituksiini](#)
- William Arnold III, [In the Beginning was the Word](#)
- Alan Hayward, [Did Jesus Christ really come down from Heaven?](#)
- Duncan Heaster [The Real Christ](#) ja [The Bible Basics Online site](#)
- Robert Weinland, [God's Final Wittness](#)

